Capitolul 1

Ca de obicei, câmpia şerpuia verde, puternic dogorită de soarele neîndurător. Vegheaţi de cerul azuriu, norişorii de vată erau gata să-nceapă joaca de-a salvatorii.

Ca în toate dimineţile lungii vacanţe de vară, de care până şi leneşele păsărele păreau să profite, câmpia era frumoasă şi nimic nu prevestea teribila aventură ce avea să înceapă.

În mijlocul văii, pe malul râului, se află o grădiniţă şi casă ridicată într-un stil cel puţin ciudat. Vag colonială, în stilul ţinutului Brie, e în întregime din lemn, cu o prispă lungă. Într-o latură, lipit de un garaj imens, ce serveşte mai mult de atelier, se află un rezervor mare în care se strânge apa de ploaie.

Ceva mai încolo, o bătrână moară de vânt veghează grădina asemenea unui far, vapoarele părând a-şi roti aripile doar pentru a ne face plăcere.

Trebuie spus că în acest colţişor de paradis până şi vântul suflă cu graţie. Dar azi, în căsuţa liniştită şuieră vântul terorii. Uşa de la intrare explodează pur şi simplu şi o doamnă grăsuţă pune stăpânire pe scările de la intrare.

— Artur! strigă ea, gata să-şi piardă dinţii.

Mami are şaizeci de ani. E mai degrabă rotunjoară, chiar dacă frumoasa-i rochie neagră, garnisită cu dantelă are tocmai misiunea de-a ne ascunde acest lucru. Îşi pune mănuşile, îşi potriveşte pălăria şi trage cu toate puterile de clopoţel.

— Artur! strigă ea încă o dată, dar nu primeşte nici un răspuns. Unde s-o fi dus? Dar câinele? Şi el a dispărut. Alfi!

Mami vuieşte ca o furtună îndepărtată. Nu-i place să întârzie. Se întoarce şi intră iar în casă.

Interiorul e sobru, dar cu mult bun-gust. Parchetul e bine ceruit, iar dantelele au invadat tot mobilierul, precum iedera ce se caţără pe ziduri. Mami îşi pune papuci de casă şi traversează salonul bodogănind:

— E un câine de pază excelent, o să vedeţi. Cum de m-am lăsat dusă de nas atât de prosteşte? Ajunge la scara ce duce spre dormitoare. Chiar mă-ntreb, ce-o fi păzind câinele ăsta? Nu-i niciodată acasă. La fel ca Artur. Două adevărate vijelii ăştia doi, bombăni ea, deschizând uşa unei încăperi.

E, desigur, uşa camerei lui Artur, prea ordonată parcă pentru camera unui copil; şi asta nici nu-i prea greu, căci

jucăriile, cu excepţia câtorva vechi, din lemn, lipsesc aproape cu desăvârşire.

— Doar n-o fi îngrijorat că bunica aleargă după el toată ziulica, se plânge, îndreptându-se spre capătul coridorului. Şi nici n-am mari pretenţii. Să stea locului măcar cinci minute pe zi, ca toţi copiii de vârsta lui, spune, ridicând ochii spre cer şi oprindu-se brusc.

I-a venit o idee. Ascultă casa ciudat de tăcută, apoi începe să murmure în şoaptă :

— Cinci minute de linişte... Unde s-ar putea juca liniştit? Fireşte, într-un colţ... fără să facă zgomot, se strecură, lunecând spre capătul coridorului.

Se apropie de ultima uşă, pe care scrie, cu litere gravate pe o plăcuţă de lemn: Intrarea interzisă. O deschise uşurel, pentru a surprinde eventuali intruşi. Din nefericire, uşa o trădează, scârţâind slab şi deconspirator. Mami se strâmbă, de parcă scârţâitul ar ieşi din propria-i gură. Băgă capul pe „uşa interzisă”.

E un pod mare, amenajat ca un birou, îmbinând magazinul de vechituri cu atelierul unui profesor uşor sărit. De o parte şi de alta a biroului, se înalţă o bibliotecă imensă, plină peste poate cu cărţi vechi, legate în piele. Deasupra, o panglică de mătase împodobeşte o nişă, ascunzând o enigmă: “Cuvintele ascund adesea alte cuvinte”. Băiatul nostru e deci şi filosof.

Mami înaintează uşurel în talmeş-balmeşul cu vădite tendinţe africane. Aproape peste tot, nişte lănci par să fi crescut ca bambuşii. O superbă colecţie de măşti africane acoperă pereţii. Sunt splendide, dar una lipseşte. În mijlocul zidului, un cui e gol. Mami are acum primul indiciu. Nu trebuie decât să meargă pe urma unor sforăituri tot mai puternice.

Mai înaintează un pic şi dă de Artur, întins pe podea, cu faţa împodobită de o mască africană, ce-i amplifică sforăitul. Evident, Alfi e lungit lângă el şi, pe sub masca de lemn, bate măsura cu coada. În faţa acestui tablou emoţionant, Mami nu-şi poate reţine surâsul.

— Ai putea totuşi să răspunzi când te strig. Te caut de-o oră, îi spune ea câinelui, şoptind, ca să nu-1 trezească prea brutal pe Artur. Alfi se alintă. Ei, nu-ţi mai lua aerul ăsta nefericit! Ştii bine că nu vreau să intraţi în camera bunicului şi să-i umblaţi prin lucruri, spune ea ferm, înainte de a îndepărta

uşor masca de pe chipul lui Artur.

Căpşorul lui de îngeraş ştrengar se iveşte la lumină. Mami se topeşte ca zăpada la soare. E adevărat că, în somn, îţi vine să-l mănânci pe acest iepuraş cu pistrui şi cu părul ciufulit. Şi apoi tare mai e plăcut să vezi nevinovăţia odihnindu-se, să-l vezi pe micuţ nemişcat şi nepăsător. Mami suspină fericită cu ochii la îngeraşul care-i umple viaţa. Alfi mârâie un pic, mai mult ca sigur din gelozie.

— Ei bine, asta-i! În locul tău, eu m-aş face uitat cinci minute, îi spune. Iar Alfi pare să priceapă sfatul.

Mami pune drăgălaş mâna pe chipul copilului.

— Artur, şopteşte ea dulce, dar sforăiturile se înteţesc.

Ridică tonul.

— Artur! tună ea şi încăperea îi întoarce ecoul.

Băieţaşul se ridică dintr-un salt, ameţit, gata să sară la bătaie.

— Ajutor! Mă atacă! Cu toţii la mine! Alfi! Formaţi un cerc! bâiguie băieţelul pe jumătate adormit.

Mami pune energic mâna pe el.

— Artur, linişteşte-te! Sunt eu, Mami, îi repetă de câteva ori.

Artur îşi vine în fire, părând să-şi dea seama unde se află şi, mai ales, în faţa cui.

— Iartă-mă, Mami... Eram în Africa.

— Asta văd, îi răspunde ea surâzând. Şi a fost plăcută călătoria?

— Formidabilă! Eram cu bunicul, la un trib african. Prieteni de-ai lui, explică el.

Mami încuviinţează şi intră în joc.

— Eram înconjuraţi de zeci de lei feroce, ieşiţi de nicăieri.

— Dumnezeule! Şi ce-ai făcut ca să scapi dintr-o aşa situaţie? se preface Mami neliniştită.

— Eu, nimic, răspunde băieţelul modest. Bunicul a făcut totul. A despăturit pânza cea mare şi a întins-o în mijlocul lor.

— O pânză? Ce pânză? întreabă Mami.

Artur s-a ridicat deja şi se urcă pe o cutie, ca să ajungă la raftul ce îl interesează din bibliotecă. Ia o carte şi o deschide iute la pagina dorită.

— Aici. Vezi? A pictat o pânză întreagă pe care a întins-o în cercul făcut de ei. Astfel, animalele feroce dau roată şi nu ne pot

găsi. Suntem ca şi... invizibili, se grăbeşte să zică, satisfăcut.

— Invizibili, dar nu inodori, îi replică Mami.

Artur face pe prostul.

— Ai făcut duş azi-dimineaţă? adaugă ea.

— Tocmai mă duceam să fac, foarte încântat, când am dat peste cartea asta. E aşa de pasionantă, că am uitat, mărturiseşte băieţelul, răsfoind-o. Uită-te ce desene! Aici e tot ce-a făcut bunicul pentru triburile cele mai neştiute.

Mami priveşte cu coada ochiului desenele pe care le ştie pe dinafară.

— Văd că era mai pasionat de triburile africane decât de ai lui, spune amuzată.

Artur s-a cufundat iar în desene.

— Uite-1 pe ăsta. Săpase un puţ super adânc şi inventase un întreg sistem de tuburi de bambus, ca să ducă apa mai bine de un kilometru.

— E ingenios, dar romanii îl inventaseră cu mult înainte. Se numeau apeducte, îi aminteşte Mami.

O pagină de istorie ce, se pare, îi scăpase cu totul lui Artur.

— Romanii? N-am auzit niciodată de tribul lor, spune naiv.

Mami nu-şi poate reţine zâmbetul şi profită de situaţie ca să-şi treacă mâna prin părul lui ciufulit.

— E un trib foarte vechi, care trăia în Italia cu multă vreme în urmă, îi explică bunica. Şeful lor se numea Cezar.

— Ca salata? întreabă Artur cu interes.

— Da, ca salata, îi răspunde Mami şi surâde iar. Hai, pune-le toate la loc, trebuie să mergem la cumpărături.

— Asta înseamnă că azi nu mai fac duş? se bucură Artur.

— Da, asta înseamnă, că pentru moment nu mai faci duş. O să faci la întoarcere. Hai, grăbeşte-te! îl îndeamnă bunica.

Artur aranjează metodic cărţile pe care le-a scos, iar Mami pune la loc masca africană. Ce mândre par toate măştile războinicilor, oferite bunicului în semn de prietenie; le priveşte un moment, rememorând probabil câteva aventuri trăite alături de soţul ei, acum dispărut. Pentru câteva clipe o cuprinde dorul şi scoate un suspin adânc, lung ca o amintire.

— Mami, de ce-a plecat bunicul?

Fraza răsună în tăcere, peste dorul bunicii. Ea îl pliveşte pe Artur, postat în faţa portretului bunicului, în casca şi ţinuta colonială de rigoare. Şovăie, căutându-şi vorbele. Aşa păţeşte

ori de câte ori o loveşte emoţia. Se duce la fereastra deschisă şi trage aer în piept.

— Tare aş vrea să ştiu şi eu... spune, înainte de a închide fereastra. Şi mai zăboveşte o clipă, privind curtea prin geamuri.

Bătrânul pitic din grădină îi zâmbeşte, mândru instalat la picioarele stejarului impunător ce domneşte acolo. Oare câte amintiri va fi adunat bătrânul stejar de-a lungul vieţii? Probabil că ne-ar putea povesti această istorie mai bine decât oricine, dar Mami continuă:

— Îşi petrecea multă vreme în grădină, lângă copacul pe care îl iubea nespus. Bătrânul stejar avea, desigur, multe lucruri să-i spună.

Tiptil, Artur s-a instalat în fotoliu, bucurându-se de povestea ce începea.

— Parcă îl văd, după căderea serii, cu ocheanul, privind la stele întreaga noapte, istoriseşte emoţionat bunica. Luna plină strălucea peste câmpie. Era minunat. Îl puteam privi ore în şir, dând roată pasionat ca un fluture momit de lumină. Surâde, revăzând scena ce i-a rămas în memorie. Apoi buna dispoziţie i se risipeşte uşor, iar chipul i se aspreşte. În zori, ocheanul era tot acolo. Dar el dispăruse. În curând, se vor împlini patru ani.

Artur e oarecum nelămurit.

— A dispărut aşa, fără nici o vorbă, fără să zică nimic?

Mami dă încetişor din cap.

— Trebuie că a fost ceva cu adevărat important, ca să dispară astfel, fără un avertisment măcar, spune cu o urmă de zâmbet. Bate din palme, de parcă ar sparge un balon de săpun, ca să rupă vraja. Hai! Întârziem! Şterge-o şi pune-ţi o vestuţă!

Artur o ia vesel la goană spre odaia lui. Doar copiii mai mici de zece ani pot trece atât de uşor de la o emoţie la alta, ca şi cum lucrurile cele mai apăsătoare n-ar avea în realitate nici o greutate. Mami surâde la acest gând, căci ei îi vine uneori foarte greu să treacă peste greutatea amintirilor, fie chiar şi pentru câteva minute.

Mami şi-a aranjat din nou pălăria. Traversează grădina din faţă şi se îndreaptă spre Chevrolet-ul pick-truck, mai credincios ca un bătrân catâr. Artur îşi luase în goană vestuţa şi dă automat ocol maşinii, ca un demn pasager. Pentru el, un tur cu această astronavă, demnă de pionierii spaţiului, e întotdeauna o aventură.

Mami apasă pe două sau trei butoane şi răsuceşte cheia, mai greu de urnit decât clanţa portierei. Motorul strănută, scuipă, se ambalează, stă pe loc, se înfundă, se desfundă, se enervează şi, în cele din urmă, demarează. Artur adoră să audă cum toarce dulce vechiul diesel, asemenea unei maşini de spălat prost montate.

A1fi, căţelul, e foarte departe de toate astea, deci şi de maşină. Atât de mult zgomot pentru nimic îl lasă perplex. Mami îi spune:

— Ar fi posibil, dacă nu te superi, desigur, să-mi faci, în chip excepţional, o favoare?

Câinele ciuli o ureche. Favorurile sunt adesea urmate de o răsplată.

— Păzeşte casa! îi porunceşte ea imperios.

El latră, fără să ştie însă că tocmai a acceptat.

—Mulţumesc, eşti foarte amabil, îi răspunde politicos bunica. Apoi dă drumul frânei de mână, ce seamănă cu maneta unei treceri de nivel şi îndreaptă Chevrolet-ul spre ieşire. De sub un nor de praf li se arată briza uşoară ce se leagănă neostoit deasupra fermecătoarei câmpii. Maşina se îndepărtează pe dealul înverzit, luând-o pe drumeagul ce şerpuieşte către civilizaţie.

Oraşul nu-i prea mare, dar e foarte plăcut. Pe strada mare sunt aproape toate dughenele şi magazinele. De la mercerie la cizmărie, nu dai decât de lucruri de strictă utilitate. Şi nici nu-i loc de mofturi, când eşti atât de departe de tot şi de toate. Civilizaţia n-a prea biciuit încă acest târguşor încântător, ce pare să se fi dezvoltat firesc, în timp. Chiar dacă primii stâlpi de iluminat public şi-au făcut deja apariţia pe strada mare, ei luminează mai degrabă trăsurile cu cai şi bicicletele decât automobilele.

Aşa că pick-truck-ul lui Mami pare un Rolls. Tocmai l-a parcat în faţa magazinului care e, neîndoielnic, cel mai important din localitate. O firmă impunătoare afişează cu mândrie numele şi funcţia proprietarului: CORPORAŢIA DAVID. Alimentară. E de prisos să spunem că-i mare.

Lui Artur îi place mult să meargă la supermarket, singurul magazin cu funcţie de staţie spaţială pe aceste meleaguri aproape medievale. Şi apoi, cum el se crede Sputnik, totul are o logică, chiar dacă aparţine unui copil.

Mami se pregăteşte puţin, înainte de a intra; mai ales înainte de a se întâlni cu Martin, ofiţerul de poliţie. Martin are patruzeci de ani, e mai curând jovial şi deja cărunt. Are privirea unui cocker, dar zâmbetul lui salvează totul. Poliţia nu-i punctul lui forte, dar uzina era prea departe de casă. Martin se grăbeşte să-i deschidă uşa bunicii.

— Mulţumesc, domnule ofiţer, îi spune amabil Mami, deloc indiferentă la politeţea bărbaţilor.

— Pentru puţin, doamnă Suchot. E întotdeauna o plăcere să vă vedem în oraş, îi spune fermecător.

— E întotdeauna o plăcere să te întâlnesc, domnule ofiţer, îi mărturiseşte ea, încântată să se mai joace o clipă.

— Plăcerea e întotdeauna de partea mea, doamnă Suchot. Şi, credeţi-mă, plăcerile sunt rare prin partea locului.

— Vă cred, domnule ofiţer, admite ea.

Martin îşi frământă pălăria în mâini, de parcă aceasta l-ar ajuta să găsească începutul conversaţiei.

— N-aveţi nevoie de nimic acasă? Totu-i în ordine?

— Nu lipsesc treburile, dar, ca întotdeauna, ele gonesc plictisul. Şi, apoi, îl am pe micul Artur. E bine să ai un bărbat în casă, spune bunica, mângâind coama sălbatică a lui Artur.

Artur are oroare de mângâierile pe cap. Îl fac să se creadă clovn cu clopoţei. Se trage cu un gest limpede. Asta mai lipsea ca să-l facă pe Martin să se simtă prost.

— Şi... câinele pe care vi l-a vândut fratele meu? Îşi vede de treabă?

— Cu vârf şi îndesat. O adevărată fiară. De neîmblânzit, mărturiseşte bunica. Din fericire, micuţul Artur, care cunoaşte perfect Africa, a ştiut să-l îmblânzească cu ajutorul tehnicilor de domesticire ale unor triburi de departe, hăt din inima junglei. Acum e bine dresat, chiar dacă ştim că fiara mai doarme încă în el. Doarme mult, de altfel, adaugă ea cu haz.

Martin nu-i prea lămurit, nu ştie unde sfârşeşte realitatea şi începe gluma.

— Ei bine, sunt încântat, doamnă Suchot, bâiguie şi continuă, cu regret. Bine, bine. Pe curând, doamnă Suchot.

— Pe curând, domnule ofiţer, răspunde amabil bunica. Martin se uită cum trec şi dă încetişor drumul uşii, la fel cum ai scoate un oftat.

Artur trage din toate puterile, încercând să despartă două

cărucioare metalice vizibil îndrăgostite nebuneşte unul de altul. O ajunge din urmă pe Mami, care a cotit deja pe una dintre cele patru alei pe unde pleacă îndeobşte cu cumpărăturile. Apoi îşi lasă picioarele să lunece: e cel mai bun mijloc de a reduce viteza unui cărucior. Se lipeşte de bunica, pentru a nu fi auzit.

— Ia zi, Mami, aşa-i că ofiţerul se cam dă la tine? o întreabă direct.

Mami intră uşor în panică, dar nimeni nu pare să-l fi zărit. Îşi drege uşor glasul, dar îşi caută îndelung vorbele.

— Păi, ăăă... Artur! De unde ai asemenea vocabular? se miră ea.

— Ei, şi tu, dar e-adevărat, ce mai! Cum te vede, începe să meargă ca raţa, de-ai zice că-i gata să-şi mănânce pălăria. Doamnă Suchot în sus, doamnă Suchot în jos!

— Artur, potoleşte-te! spune sec Mami. Puţină ruşine! Nu poţi compara un om cu o raţă, se supără ea.

Artur ridică uşor din umeri, deloc convins că n-a fost politicos, căci n-a făcut decât să spună adevărul. Mereu acelaşi adevăr, cel ce vine din mintea copiilor şi le ignoră uneori pe ale noastre. Mami îşi regăseşte calmul şi încearcă să dea o explicaţie, pretext de conflict:

— E amabil cu mine ca tot satul, explică serioasă. Bunicul tău era foarte iubit pe-aici, fiindcă îi ajuta câte puţin pe toţi cu invenţiile lui, aşa cum făcea pe vremuri în Africa, în alte sate. Când a dispărut, oamenii m-au ajutat mult.

Convorbirea devine serioasă. Artur observă şi se opreşte din gesticulat.

— Crede-mă, fără gentileţea şi devotamentul lor, poate că nicicând n-aş fi putut suporta o atât de mare nenorocire, mărturiseşte ea cu umilinţă.

Artur tace. La zece ani nu ştii mai niciodată ce să spui. Mami îi mângâie drăgăstos capul şi-i încredinţează lista de cumpărături.

— Uite. Te las pe tine. Ştiu că te amuză. Caut ceva la doamna Rosenberg. Dacă termini înaintea mea, aşteaptă-mă la casă.

Artur încuviinţează dând din cap, încântat să străbată raioanele la bordul vasului său de fier.

— Îmi pot cumpăra paie? aruncă parcă fără să-i pese.

Mami îi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Da, iubitule, câte vrei.

Doar asta îi mai lipsea ca să petreacă o dimineaţă de neuitat.

Bunica trece strada mare, având grijă să privească în stânga şi-n dreapta, chiar dacă nu pare neapărat necesar, dat fiind traficul neînsemnat. Poate că-i un vechi reflex dintr-o altă vreme, când străbătea împreună cu soţul ei marile capitale ale Europei şi ale Africii. Intră în micul magazin de menaj al familiei Rosenberg, unde chiar şi clopoţelul de la intrare are o adevărată poveste. Doamna Rosenberg îşi face apariţia ca un hopa-mitică ce saltă din cutie. Trebuie spus că stă de mai bine de-o oră lipită de fereastră, spionând strada, în aşteptarea prietenei sale.

— Nu te-a urmărit? o întreabă imediat, prea aţâţată ca s-o mai salute.

Mami verifică, aruncând o privire grăbită.

— Nu, nu cred, sper că nu bănuieşte nimic.

— Perfect! Perfect! tropăie negustoreasa, ducându-se până în fundul dughenei. Se apleacă în spatele impunătoarei tejghele din lemn de Liban şi scoate un pachet ascuns într-o pungă de hârtie. Îl pune delicat pe lemnul vechi. Uite, e tot aici, spune negustoreasa de străchini, zâmbind vioi de parcă ar avea cinci ani.

— Îţi mulţumesc, eşti nemaipomenită! Nici nu ştii că-mi salvezi viaţa. Cât îţi datorez?

— Ce-ţi trece prin minte?! Nimic! Am râs ca nebuna.

Bunica e încântată, dar buna-i educaţie o face să insiste.

— Doamnă Rosenberg, e adorabil, dar nu pot accepta.

Negustoreasa de străchini a convins-o deja, punându-i pachetul în braţe.

— Hai, nu mai insista, şi grăbeşte-te, nu cumva să-şi dea seama! E gata-gata să o dea afară.

Mami izbuteşte totuşi să se oprească în prag.

— M-am zăpăcit şi... Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, mărturiseşte ea cu oarece tristeţe.

Negustoreasa de oale o scutură prieteneşte, ţinând-o de umeri.

— M-ai ajutat să iau parte la asta. Nimic nu mi-ar putea face mai mare plăcere. Cele două bătrânici schimbă un zâmbet complice. Trebuie să trăieşti mai bine de şaizeci de ani ca să poţi face schimb de asemenea surâsuri fără să izbucneşti pe loc în

plâns.

— Hai, valea! o goneşte doamna Rosenberg. Ştiu că ai să vii să-mi povesteşti mâine totul, în cele mai mici amănunte.

Bunica acceptă zâmbind.

— N-am să pierd ocazia. Pe mâine.

— Pe mâine, răspunde negustoreasa, reluându-şi postul de observaţie din colţul geamului.

În depărtare, bunica deschide portiera Chevroletului şi strecoară pachetul misterios sub o cuvertură veche.

— O, ce pasionant, murmură doamna Rosenberg, bătând din palme.

Când Mami dă de el la casă, Artur e pe cale să pună tot conţinutul căruciorului pe banda rulantă. Nimic nu-i mai distractiv decât să te joci de-a trenuleţul, alternând pastele cu pasta de dinţi şi zahărul cu şamponul de mere. Bunica aruncă o privire casierei, care pare că-i parte din joc. Tânăra o linişteşte, strâmbându-se uşor. Un pachet cu paie trece neştiut.

— Ai găsit tot? îl întreabă Mami.

— Da, da, îi răspunde Artur, absorbit de macazul căii ferate.

Şi al doilea pachet cu paie trece pe sub nasul bunicii.

— M-am temut că n-ai să-mi poţi descifra scrisul.

— Nu. Nici o problemă. Şi tu, ai găsit ce căutai?

Bunica intră în panică. Uneori, cel mai greu e să minţi un copil.

— Ei... Da... Nu. De fapt... Nu-i încă gata. Poate săptămâna viitoare, bâiguie, umplând nervoasă primele plase cu pachetele de paie. Speriată de propria minciună, trebuie să ajungă la al şaselea pachet cu o sută de paie, ca să catadicsească, în sfârşit, să reacţioneze.

— Artur ! Dar ce faci cu toate paiele astea?

— Tu mi-ai spus că pot să iau câte vreau, nu?

— Da, în fine... E un fel de-a spune, bâiguie ea.

— E ultimul! spune Artur cu tărie, tăind brusc convorbirea şi oferindu-i hold-up-ului său şansa să treacă.

Bunica îşi caută vorbele. Casiera îşi ia un aer dezolat, căci n-a primit nici o indicaţie precisă cu privire la paie.

Mai obosit decât la dus, bătrânul Chevrolet e acum parcat sub fereastra bucătăriei. Astfel, alimentele sunt mai uşor de transportat. Artur începe să pună pachetele pe pervaz. Pentru el e ceva obişnuit să-şi ajute bunica, dar azi pare grăbit să

sfârşească. Datoria îl cheamă altundeva. Mami s-a prins.

—Lasă, iubitule. Mă descurc. Du-te să te joci cât mai e încă lumină.

Artur nu-i atât de politicos încât să insiste. Îşi ia sacul plin cu paie şi pleacă fugind şi lătrând. Ba nu, e Alfi, care gâfâie în urma lui, împărtăşindu-i bucuria. Graba lor nu-i displace bunicii, care poate acum să-şi scoată misteriosul pachet şi să-l ascundă liniştită în casă.

Artur aprinde tubul lung cu neon, care clipoceşte un pic , înainte de a lumina garajul. Ca într-un ritual, băieţelul ia de lângă uşă o săgeţică şi o aruncă în celălalt capăt al încăperii. Ea nimereşte drept în centrul ţintei.

— Yes, zbiară Artur, rotindu-şi braţele ca moara, în semn de victorie.

Apoi se duce la masa de lucru, acoperită aproape în întregime cu o capodoperă. Mai multe tulpini de bambus au fost tăiate cu grijă în lungime; în fiecare s-au făcut mulţime de găurele. Artur sfâşie cu entuziasm sacul cu paie şi scoate pachetele unul după altul. În ele sunt paie de toate felurile, toate mărimile şi toate culorile. Şovăie înainte să-l aleagă pe primul, ca un chirurg care îşi alege bisturiul. În sfârşit, ia un pai şi încearcă să-l bage în prima găurică a unui tub de bambus. Gaura e cam prea micuţă. Ca să încapă, Artur îşi scoate imediat briceguţul elveţian şi-o lărgeşte. A doua încercare e un adevărat succes, şi paiul intră perfect. Artur se întoarce spre Alfi, singurul martor privilegiat al acestei clipe de neuitat.

— Ai să vezi cea mai mare reţea de irigaţii din tot ţinutul, se umflă el în pene. Mai mare ca a lui Cezar, mai perfecţionată ca a lui Papi, uite... reţeaua Artur!

Şi cască de emoţie.

Constructorul Artur traversează grădina, cu vreo zece paie înfipte în imensa reţea de bambus pe care o duce în cârcă. Încă ocupată cu aranjatul cumpărăturilor, bunica îl vede trecând, prin fereastra bucătăriei. Are de gând o clipă să-l apostrofeze, căci nu pricepe ce vede, dar până la urmă se mulţumeşte să ridice din umeri. Artur sprijină delicat instalaţia de bambus pe micile treptele meşterite special, instalate cu toatele deasupra unei tranşee îngrijit amenajate.

Pe fundul ei se văd, la distanţe regulate, frunzuliţele de un verde crud a ceea ce îndeobşte numim ridichi. Artur fuge până

la garaj, ia furtunul şi-l desfăşoară. Pică bine, chiar asta vrea. Sub privirile neliniştite ale lui Alfi, mai severe ca ale unui şef de şantier, Artur leagă furtunul la capătul primului tub din bambus, folosind, desigur, plastilină de toate culorile. Întoarce apoi tubul din bambus, astfel ca paiele să nimerească fiecare deasupra câte unei ridichi.

— Asta-i clipa cea mai delicată, Alfi, reglajul trebuie făcut la milimetru, altfel riscăm o inundaţie şi totala distrugere a recoltei, spune cu glas reţinut băieţelul, de parcă ar lucra cu explozibil.

Lui Alfi însă puţin îi pasă de ridichi şi revine cu bătrâna-i minge de tenis, pe care o aruncă drept în mijlocul unui mănunchi de frunzuliţe.

—Alfi! Acum nu e momentul! zbiară Artur. Şi nici un străin pe şantier, mai adaugă, înainte de a pune mâna pe minge şi a o azvârli cât mai departe cu putinţă.

Fireşte, Alfi crede că tocmai a început jocul şi pleacă imediat în urmărirea închipuitei prăzi. Artur a terminat reglajul şi fuge la robinetul de pe zidul garajului. Căţelul se întoarce cu mingea în bot, dar stăpânul i-a dispărut. Artur cu mâna pe robinet îl deschide cu religiozitate.

— Facă-se voia Domnului! strigă, înainte de-a o lua la goană în lungul furtunului, ca să o ia înaintea firicelului de apă. În fugă, se ciocneşte de căţelul ce-i iese în cale.

Alfi e total pierdut în faţa noii variante de joc. Artur se aruncă la pământ, apoi merge în patru labe pe urma firicelului de apă ce se varsă în tuburile de bambus, saltă uşor peste pereţii de lemn şi curge treptat prin paie. Astfel, fiecare ridiche se răcoreşte în chip plăcut. Alfi pune mingea jos, intrigat la culme de maşinăria care face pipi pe toate florile.

— Ura! urlă Artur, apucându-şi câinele de-o labă, ca să-l felicite. Bravo! Complimentele mele! E o operă remarcabilă, ce va rămâne în istorie, crede-mă! se felicită singur, dându-i cuvântul căţelului.

Bunica apare pe scările de la intrare, cu un şorţ în faţă.

— Artur! La telefon! ţipă, ca de obicei.

Artur dă drumul lăbuţei câinelui.

— Iartă-mă. E probabil preşedintele Companiei Apelor, care dă telefon să mă felicite. Sunt al tău într-o clipită.

Capitolul 2

Artur şi-a luat atâta avânt, că, ajuns la sufragerie, izbuteşte s-o traverseze dintr-un singur zvâcnet al şoşonilor. Pune mâna pe telefon şi se afundă pe jumătate în canapea.

— Am fabricat un sistem de irigaţii precum Cezar! Dar nu pentru salate, ci pentru ridichile bunicii. Aşa au să crească de două ori mai repede, urlă în receptor, fără să fi apucat măcar să afle cu cine stă de vorbă.

Dar e ora patru şi, ca în fiece zi, e obligatoriu să fie mama.

— Foarte bine, dragă! Dar cine mai e şi Cezar ăsta? întreabă mama, întrucâtva depăşită de atâta entuziasm.

— E un coleg al bunicului, i-o trânteşte Artur, sigur pe el. Sper că vii înainte de căderea nopţii, ca să poţi vedea totul. Acuma unde eşti?

Mama e stingherită.

— Încă mai suntem în oraş, deocamdată ...

Artur pare puţin dezamăgit, dar azi doar ceva mult mai grav îi poate pune la pământ moralul de învingător.

— Bine... Nu-i nimic. O să-l vezi mâine-dimineaţă, se linişteşte singur.

Mama îşi ia cel mai dulce ton cu putinţă. Nu-i un semn prea bun.

— Artur... Nu putem să venim imediat, dragul meu. Trupşorul lui Artur se dezumflă încetişor, ca un balon mândru după o înţepătură zdravănă. Sunt multe probleme aici, la oraş. Uzina s-a închis şi... Tata trebuie să-şi caute alt serviciu, mărturiseşte cu demnitate tânăra femeie.

— Ar putea veni aici, e mult de lucru în grădină, ştii? replică inocent Artur.

— Vorbesc despre un serviciu adevărat, Artur, unul care să aducă bani, aşa, ca să putem mânca toţi trei.

Artur se gândeşte câteva secunde.

— Ştii, cu sistemul bunicului, putem face să crească tot ce vrem, nu doar ridichi. Şi am avea mâncare suficientă pentru toţi patru.

— Cu siguranţă, Artur, dar banii nu servesc doar la aşa ceva. Ci şi la plata chiriei şi la...

Artur îi taie vorba, aţâţat de entuziasm.

— Am putea foarte bine să locuim cu toţii aici. Avem loc din plin, şi-s sigur că Alfi ar fi încântat. Şi Mami, fireşte.

Răbdarea şi bunătatea mamei par să cam fie puse la încercare.

— Artur, ascultă-mă, nu mai complica lucrurile. E şi aşa destul de greu. Tata are nevoie de un serviciu, aşa că vom mai rămâne câteva zile aici, ca să găsim ceva, încheie ea cu regret.

Artur nu pare să priceapă prea bine de ce refuză mama atât de energic soluţiile lui pline de bun-simţ, dar e ştiut că oamenii mari au adesea motive ce scapă oricărei logici.

— OK, spune resemnat.

Odată depăşit incidentul, mama îşi reia vocea dulce şi drăgălaşă.

— Chiar dacă nu suntem acolo, tot ne gândim la tine, mai ales într-o zi ca asta, spune, oftând misterios. Pentru că azi-e-ziua-ta! fredonează.

— La mulţi ani, fiule! tună şi tata în receptor.

Artur nu mai e vesel. Scapă un mulţumesc cu jumătate de gură. Tata se dă vesel.

— Ai crezut că te-am uitat, ha? Ei bine, nu! Surpriză! Cine poate uita vârsta de zece ani! Acum eşti băiat mare! Băiatul meu mare!

Parodia fericirii lui nu poate înşela pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe Artur. Bunica îl priveşte din bucătărie, de parcă ştie cât e de dureroasă discuţia pentru nepoţelul ei.

— Îţi place cadoul? întreabă tatăl.

— Dar nici nu l-a primit încă, prostuţule! protestează mama, în şoaptă. Şi încearcă să repare gafa: Am vorbit cu Mami, dragul meu. Mâine te duci cu ea în oraş şi-ţi alegi ce cadou vrei tu, negociază cu drăgălăşenie.

— Nu prea scump totuşi, strigă tata, mai în glumă, mai în serios.

— Francois! îl ceartă mama. Poţi să fii atent la ce spui măcar cinci minute?

— Eu... eu glumeam. Asta-i! se bâlbâie tata, ca un actor de duzină.

Artur rămâne de piatră. Un robinet i s-a închis definitiv pe undeva.

— Ei bine! Te lăsăm, băiete, ştii doar că telefonul nu-i pe daiboj, nu se poate împiedica Tata să adauge.

Dar telefonul lasă să se audă „pe daiboj”, de astă dată, palma pe care tocmai a luat-o tata peste scăfârlie.

— În fine ... Pe curând, băiete, şi încă o dată... Părinţii îi cântă în duet sfârşitul frazei. Fe-li-ci-tări-şi-la-mulţi-ani!

Artur închide încetişor, aproape fără emoţii. Se gândeşte doar. E mai multă viaţă la capetele tuburilor lui de bambus decât la celălalt capăt al firului. Îşi priveşte câinele, aşezat în faţa lui, în aşteptarea noutăţilor.

— Nu era preşedintele, mărturiseşte Artur.

Pentru o clipă, îl încearcă brusc sentimentul singurătăţii. O gaură foarte rotundă şi foarte neagră, în care nu prea merită să cazi. Alfi îi aduce din nou mingea, dar un cântecel îi scoate brusc din visare.

— La mulţi ani, fredonează bunica cu o voce plină şi veselă.

Mami tocmai îşi face apariţia cu un tort mare din ciocolată, împodobit cu zece lumânări minunate. Înaintează încetişor, în ritmul lătrăturilor lui Alfi, care nu suportă să cânte fără el. Chipul lui Artur se luminează, înainte chiar ca lumânările să aducă într-adevăr lumină. Bunica îi pune tortul în faţă, alături de două mici cadouri.

Cântecul s-a sfârşit. Surpriza e totală şi a fost bine păstrată până în ultima clipă. Topit de emoţie, Artur se aruncă de gâtul bunicii.

— Eşti cea mai frumoasă şi mai extraordinară bunică! spune fără nici o reţinere.

— Şi tu cel mai dulce nepot. Hai, suflă!

Artur trage aer în piept, apoi se răzgândeşte.

— E prea frumos, să-l lăsăm să strălucească un pic. Mai întâi cadourile!

— Dacă aşa vrei, acceptă Mami amuzată. Asta-i de la Alfi.

— E drăguţ din partea ta că te-ai gândit la mine, Alfi, spune Artur cât se poate de mirat.

— Dar ce, tu ai uitat vreodată de cadoul de ziua lui? îi aminteşte Mami.

Artur zâmbeşte în faţa adevărului şi desface pacheţelul. E o minge de tenis nou-nouţă. Artur rămâne cu gura căscată.

— Uau! N-am mai văzut niciodată una nouă! Ce frumoasă e!

Alfi latră, chemându-1 la joacă. Artur e gata să arunce mingea, dar bunica îl apucă de braţ.

— Dacă ai putea să aştepţi şi să nu ieşi încă afară cu mingea, nu m-aş supăra, îi mărturiseşte.

Artur încuviinţează, fireşte, şi duce mingea la spate, între două perne. Deschide următorul pachet.

— Acesta-i de la mine, precizează bunica.

E o maşină de curse în miniatură, cu o cheiţă mică într-o parte, cu care se poate întoarce arcul motorului. Artur e uimit. Alfi, aşijderea.

— E extraordinară! urlă Artur cât îl ţine gura. Întoarce arcul maşinuţei şi o pune jos. Imitând zgomotul unui motor, bolidul începe să traverseze salonul urmat de Alfi, ricoşează de câteva ori şi, în cele din urmă, ocolind patrupedul, trece pe sub un scaun. Artur râde cu gura până la urechi. Cred că-mi va plăcea mai mult maşina decât mingea! Bolidul îşi încheie cursa, ciocnindu-se de uşa de la intrare. Alfi îi pierde urma. Artur îşi priveşte iar prăjitura, dar tot nu se îndură să sufle în lumânări. Cum ai putut face un asemenea tort? Parcă se stricase cuptorul, întreabă Artur.

— Am cam trişat, mărturiseşte bunica. Doamna Rosenberg, care vinde oale, mi-a împrumutat cuptorul ei şi câteva ustensile.

— E nemaipomenit, strigă Artur, fără să-şi poată lua ochii de la el. Dar e puţin cam prea mare pentru noi trei, adaugă.

Bunica simte că o cuprinde iar tristeţea.

— Nu fi supărat pe ei, Artur. Fac ce pot mai bine. Sunt sigură că totul va fi bine, când tata va găsi de lucru.

— Nici în anii trecuţi n-au fost aici de ziua mea şi nu cred că un serviciu nou o să schimbe mare lucru, spune Artur, lucid ca un om mare. Din nefericire, bunica nu poate nici să spună, nici să adauge nimic.

Artur se pregăteşte să sufle.

— Pune-ţi o dorinţă, mai întâi, îl sfătuieşte Mami.

Artur nu stă prea mult pe gânduri.

— Vreau ca la anul, de ziua mea, Papi să fie cu noi.

Bunica îşi reţine cu greu lacrima care deja îi lunecă pe obraz. Îşi mângâie nepotul pe cap.

— Sper să ţi se împlinească dorinţa, Artur, mărturiseşte ea. Hai, acum suflă doar, dacă n-ai chef să mănânci tort cu ceară.

În vreme ce Artur trage mult aer în piept, Alfi găseşte în sfârşit maşinuţa, pitită lângă uşa de la intrare. Dar o umbră ameninţătoare se profilează pe geam, atât de ameninţătoare, că potaia nici nu mai îndrăzneşte să ia jucăria. Umbra se apropie şi deschide uşa, făcând curent stingând luminările, chiar când

Artur stă să sufle în ele. Vorba ceea, îi taie suflarea. Umbra înaintează cu paşi mici, dar zgomotoşi, spre salon. Neliniştită, bunica nu se mişcă. În sfârşit, bărbatul ajunge în lumină. Are cincizeci de ani, un trup impunător, o faţă plină de zbârcituri şi neplăcută atât de departe, cât şi de aproape. În schimb, e extrem de bine îmbrăcat. Dar, cum nu haina face pe om, cei doi rămân în gardă. Doar ca să destindă atmosfera, domnul David îşi scoate pălăria şi se topeşte într-un surâs ce-i stâlceşte chipul:

— Am picat la ţanc, după câte văd, spune pe un ton echivoc.

Bunica l-a recunoscut după voce. Celebrul David, proprietarul nu mai puţin celebrei CORPORAŢII DAVID. Alimentara generală.

— Nu, domnule David. Picaţi cum e mai rău şi, ca de obicei, mă simt chiar ispitită să v-o spun, răspunde Mami, cu o curtoazie glacială. Ştiaţi că, dacă aveţi intenţia să faceţi cuiva o vizită fără să vă anunţaţi, o minimă politeţe cere ca măcar să sunaţi la uşă? adaugă ea întrebător.

— Am sunat, se apără David, şi pot să v-o dovedesc. Arată mândru o bucată de lanţ. Într-o zi, clopoţelul o să cadă în capul cuiva, o previne. Data viitoare, am să claxonez, e mai prudent!

— Mai întâi, nu văd de ce-ar exista o dată viitoare, aruncă Mami. În ce priveşte ziua de azi, vizita vă e inoportună. Suntem în plină reuniune de familie.

David remarcă tortul.

— O, dar ce tort frumos! fredonează stupid. Felicitări, micuţule! Şi câţi ani ai împlinit? Numără rapid luminările: opt, nouă, zece! Ce mai zboară timpul! se miră prefăcut. Parcă-l văd, aşa de mic, fugind printre picioarele bunicului său. Oare cât a trecut de atunci? spune cu evidentă dorinţă de a răsuci cuţitul în rană.

— Curând se împlinesc patru ani, răspunde cu demnitate bunica.

— Sunt deja patru? Parcă a fost ieri, adaugă cu un sadism abia ascuns. Se caută prin buzunare. Dacă ştiam, i-aş fi adus ceva micuţului, dar până atunci... Scoate o bomboană din buzunar şi i-o întinde lui Artur. Ţine, băieţaş. Şi felicitări, se simte obligat să adauge.

Mami trage cu ochiul la nepoţel. Nici un semn de harţă. Mesajul a trecut neobservat. Artur ia bomboana, privind-o ca pe

o perlă.

— Dar ce amabil, nu era nevoie. În plus, pe asta nici n-o aveam! spune cu un dispreţ demn de cauze mai bune. David se abţine, chiar dacă îl roade să-l pună la punct pe impertinent.

— Am şi pentru Domnia Voastră ceva, doamnă, spune el, de parcă ar vrea să se răzbune.

Bunica îi taie avântul.

— Uite ce-i, domnule David, sunteţi amabil, dar n-am nevoie de nimic, poate, doar, să-mi petrec seara numai cu nepotul meu. Ca atare, oricare v-ar fi scopul vizitei, v-aş ruga să ieşiţi chiar acum din casa mea, unde nu sunteţi bine venit.

În pofida extremei lui politeţi, mesajul bunicii a fost limpede. Dar lui David nici că-i pasă. A găsit ce căuta în buzunare.

—A! Uite-o! spune el arătând o foaie împăturită. Cum poştaşul nu trece pe la domnia voastră decât o dată pe săptămână, am făcut un mic ocol, ca să vă scutesc de o aşteptare preaîndelungată. Unele veşti trebuie să ajungă cât mai repede, explică el „binevoitor”.

Îi întinde bunicii foaia, care o ia şi-şi pune ochelarii micuţi.

— E formularul de anulare a actului dumneavoastră de proprietate, pe motivul neefectuării plăţilor, lămureşte. Vin chiar din biroul guvernatorului. Mami începe să citească, iar privirea îi e deja contrariată. A trebuit să mă ocup personal, precizează David, căci istoria a trenat într-adevăr prea mult.

Artur n-are nevoie să citească, pentru a-1 fulgera cu privirea pe acest om îngrozitor. David surâde cu o privire de şarpe.

— Hârtia vă anulează definitiv actul de proprietate, începând cu data de 28 iulie, şi totodată validează actul meu de proprietate. Ceea ce explică, în parte, tendinţa firească de a mă simţi la dumneavoastră... Oarecum ca la mine acasă! David e atât mândru de lovitura dată aşa de uşor, că aproape are remuşcări. Dar, liniştiţi-vă, precizează, nu vă voi alunga, cum faceţi Domnia Voastră azi cu mine. Vă las timp să plecaţi. Bunica se aşteaptă la tot ce-i mai rău. Vă las patruzeci şi opt de ore, aruncă rece David. Aşteptând, simţiţi-vă la mine... ca la Domnia Voastră acasă, adaugă răutăcios.

Dacă Artur l-ar putea ucide cu privirea, David n-ar fi decât o simplă strecurătoare. În ce-o priveşte, Mami pare ciudat de

calmă. Reciteşte metodic ultimul paragraf al scrisorii, înainte de a spune:

— Văd că mai persistă totuşi o mică problemă.

David tresare, neliniştit din principiu.

— Da? Care?

— Grăbit să vă facă un serviciu, prietenul dumneavoastră, guvernatorul, a uitat un singur lucru.

E rândul lui David să se aştepte la tot ce-i mai rău. Scoiculiţa, firul de nisip ce va face să-i eşueze întreaga afacere.

— Care-i acela? întreabă neglijent.

— Pur şi simplu... a uitat să semneze.

Bunica îi întinde foaia şi-i arată. David se simte ca viţelul la poarta nouă. S-au dus vorbele mieroase şi strâmbăturile cu două înţelesuri. Stă în faţa propriei lumi, mut ca peştele. Artur abia îşi stăpâneşte strigătul de bucurie. I-ar face o prea mare onoare. Continuă deci să afişeze un dispreţ neglijent. La fix. Mami împătureşte calm scrisoarea şi i-o întinde lui David.

— Ca atare, până la proba contrarie, sunteţi încă acasă la mine şi, cum n-am legendara delicateţe a Domniei Voastre, vă dau zece secunde ca să-mi părăsiţi casa, înainte să chem poliţia.

David caută un cuvânt potrivit ieşirii din încurcătură, dar nu dă de nimic. Artur atacă.

— Ştiţi să număraţi până la zece, nu? îl provoacă puştiul.

— O să... O să-ţi pară rău că ai fost obraznic! Crede-mă! zise în cele din urmă David. Face stânga-mprejur şi trânteşte uşa în urma lui; atât de tare încât prezicerea i se împlineşte şi clopoţelul îi cade în cap.

Pe jumătate mort, orb de durere, dă peste stâlpul de lemn, de altfel foarte vizibil, se poticneşte şi cade plăcintă pe pietriş. Izbuteşte, în cele din urmă, să ajungă la maşină, îşi prinde vesta sub portiera pe care o trânteşte şi demarează într-un nor de praf. Ceva ce i se potriveşte de minune.

Cerul e acum portocaliu. Cât despre soare, încearcă să se ducă de-a rostogolul peste dealuri, ca în fermecătorul desen mângâiat de băieţel cu buricele degetelor. Sub el e o savană africană, scăldată în lumina amurgului. Aproape că-i poţi simţi căldura.

Artur e-n pat, cu părul bine pieptănat, care miroase a măr, şi ţine pe genunchi un album mare, legat în piele. Cartea ce, seară de seară, îi ţine tovărăşie în ţara visurilor. Mami e lângă el

şi pare deosebit de impresionată de desen.

— În fiecare seară, aveam dreptul la un astfel de spectacol minunat. Iar mama ta a venit pe lume chiar într-un asemenea peisaj, povesteşte ea. Artur îi soarbe cuvintele. Pe când năşteam, sub un cort, bunicul tău era afară şi-l picta.

Artur zâmbeşte amuzat, cu gândul la bunicul său.

— Dar ce făceaţi voi în Africa? întreabă naiv.

— Eu eram infirmieră. Iar bunicul tău era inginer. Construia poduri, tuneluri, drumuri. Acolo ne-am întâlnit. Aveam aceeaşi dorinţă. Aceea de a da ajutor şi de ai descoperi pe africani, nişte oameni minunaţi.

Artur dă uşurel pagina. Următoarea e un desen colorat. Un întreg trib african, cu oameni pe jumătate despuiaţi, împodobiţi cu coliere şi amulete. Toţi înalţi şi supli. Desigur, veri îndepărtaţi ai girafelor, atât sunt de graţioşi.

— Şi ei cine sunt? întreabă fascinat.

— Bongo-matasalaii, răspunde Mami. Bunicul tău se împrietenise cu ei, din pricina incredibilei lor istorii.

Asta mai lipsea ca să-i trezească lui Artur curiozitatea.

— Da? Ce istorie?

— Altă dată, Artur. Poate mâine, răspunde Mami, deja foarte obosită.

— Hai! Te rog, Mami! insistă Artur, alintându-se.

— Mai am de făcut ordine în bucătărie, se apără Mami. Dar micuţul e mai şmecher.

— Te rog, doar cinci minute... De ziua mea! spune cu un glas ce ar fermeca şi o cobră.

Bunica nu-i poate rezista.

— Doar un minut, acceptă, în cele din urmă.

— Doar unul! jură Artur, cinstit ca dentiştii.

Mami se aşază şi mai comod, iar nepotul o imită.

—Bongo-matasalaii erau cu toţii foarte înalţi şi, la maturitate, nici unul n-avea sub doi metri. Traiul nu-i întotdeauna uşor, când eşti aşa înalt, dar ei spuneau că aşa îi alcătuise natura şi că undeva existau, fără nici o îndoială, nişte fiinţe complementare, nişte fraţi care să aibă ceea ce ei n-aveau, şi invers. Artur e numai ochi şi urechi. Mami se lasă în voia publicului. Chinezii numesc asta Yin şi Yang. Bongo-matasalaii îi spun însă Fratele-Natură. Vreme de veacuri şi-au căutat jumătatea care să le aducă, în sfârşit, echilibrul.

— Şi au găsit-o? se nelinişteşte imediat Artur, prea grăbit ca să mai lase loc cine ştie cărui suspans narativ.

— După mai bine de trei sute de ani de căutări în toate ţările Africii… Da, confirmă bunica. Era un trib care, n-o să-ţi crezi urechilor, trăia chiar lângă ei. Mai precis, la o aruncătură de băţ.

— Cum e posibil? se miră Artur.

— Era tribul minimoşilor, care aveau însuşirea de a măsura... abia doi milimetri!

Mami dă pagina, şi pe următoarea apare acel trib vestit, pozând sub o păpădie. Artur rămâne gură-cască. Nicicând n-a mai auzit istorii atât de minunate, căci bunicul prefera mai curând să-i spună poveştile faraonice ale marilor lui şantiere. Artur dă pagină după pagină, ca pentru a aprecia mai bine diferenţa de înălţime.

— Şi... se înţelegeau bine? se nelinişteşte.

— De minune! îl asigură bunica. Fiecare făcea ce nu putea celălalt. Dacă unul tăia un copac, celălalt cerceta viermii. Cei infinit de mari şi cei infinit de mici erau făcuţi unii pentru alţii. Aveau împreună o viziune unică şi unitară asupra lumii din jurul lor.

Artur e fascinat, aproape beat. Mai dă o pagină şi descoperă o fetiţă care-i topeşte inima de copil. Doi ochi mari, albaştri, sub o meşă rebelă de păr arămiu, o gură de grepfrut, o privire neastâmpărată, ca de vulpe tânără, şi un surâs micuţ, l-ar topi chiar şi pe cel mai indiferent eschimos. Artur încă nu ştie că tocmai s-a îndrăgostit. Pentru început, simte doar că i s-au strecurat un bulgăre de foc în stomac şi o boare specială, înmiresmată, în plămâni. Bunica îl priveşte cu coada ochiului, nespus de fericită să fie de faţă în clipa miraculoasă. Băiatul îşi drege glasul.

— Cine... Cine... Cine-i? izbuteşte să bâiguie.

— E fiica regelui minimos. Prinţesa Selena, spune simplu Mami.

— E frumoasă, lasă să-i scape Artur, înainte de a-şi reveni. Vreau să zic... E grozavă... povestea... Incredibilă!

—Bunicul tău era oaspete de onoare al bongo-matasalailor. Trebuie să-ţi spun că a făcut foarte multe pentru ei: puţuri, reţele de irigaţii, baraje... I-a învăţat chiar să folosească oglinzile, ca să comunice între ei şi să transpună energia,

enumeră bunica, cu oarece mândrie. Când a venit vremea plecării, i-au oferit drept mulţumire un sac plin cu rubine, care de care mai mare.

— Uau! ţipă Artur.

— Dar bunicul tău n-avea ce face cu asemenea comoară. Altceva îşi dorea el, îi mărturiseşte Mami. Să afle taina ce i-ar fi îngăduit să ajungă la minimoşi.

Artur înlemneşte. Priveşte chipul prinţesei Selena, apoi revine la Mami.

— Şi... i-au spus-o? întreabă cu un aer indiferent, când, de fapt, răspunsul i-ar putea schimba întreaga viaţă.

— N-am aflat niciodată, răspunde bunica, aparent sinceră. A izbucnit războiul cel mare, eu am venit în Europa, iar bunicul tău a rămas acolo pe toată durata lui, mărturiseşte ea. Eu şi mama ta credeam că nu-1 vom mai revedea nicicând. Era atât de curajos, încât avea mari şanse să moară pe câmpul de luptă.

Artur o urmăreşte nerăbdător.

— Apoi, într-o zi, am primit o scrisoare cu o fotografie a casei şi o cerere în căsătorie. Toate odată!

— Şi atunci?

— Atunci... am leşinat. Era cam prea mult odată! mărturiseşte bunica.

— Artur pufneşte în râs, imaginându-şi-o pe Mami căzută pe spate, cu o scrisoare în mână.

— Şi, pe urmă, ce-ai făcut?

— Ei bine, m-am dus la el. Şi l-am luat de bărbat!

— Ce mai, e tare bunicul! lansează Artur.

Mami se ridică şi închide cartea.

— Da. Şi eu, cu siguranţă, foarte slabă. Hai, au trecut de mult cele cinci minute. În pat.

Dă la o parte cuverturile, lăsându-1 pe Artur să-şi strecoare picioarele.

— Şi mie mi-ar plăcea să mă duc la minimoşi, mărturiseşte el, trăgându-şi cuvertura până sub cap. Dacă bunicul se întoarce într-o zi, crezi că are să-mi împărtăşească taina lui?

— Dacă eşti foarte cuminte şi ascultător, am să-ţi pun o vorbă bună.

Artur o sărută pe gât.

— Îţi mulţumesc, Mami. Ştiam eu că pot conta pe tine.

Bunica se desprinde din adorabila îmbrăţişare şi se ridică.

— Acum, la culcare! spune fermă.

Artur se întoarce dintr-o mişcare şi se aruncă pe pernă, prefăcându-se deja adormit. Mami îl sărută drăgăstos, ia cartea şi stinge lumina, lăsându-l în braţele lui Moş Ene şi probabil că şi în cele ale Selenei. Intră cu paşi uşori în biroul soţului ei, ocolind zonele unde parchetul scârţâie prea tare. Pune preţioasa carte la loc şi mai zăboveşte o clipă în faţa portretului bunicului. Lasă să-i scape un oftat greu în tăcerea nopţii.

— Îţi simţim lipsa, Archi, mărturiseşte în cele din urmă. Ne lipseşti într-adevăr din plin! Stinge lumina şi închide uşa cu regret.

Capitolul 3

Uşa garajului se deschide la fel de greu ca poarta unui castel, sau un pod mobil, iar Artur are întotdeauna nevoie de câteva clipe ca să-şi revină. Apoi se pune în genunchi şi-şi scoate bolidul din garaj. Opt sute de cai putere pe o lungime de trei centimetri. E de-ajuns să ai imaginaţie, ceea ce lui Artur nu i-a lipsit niciodată. Pune un deget pe maşină şi o trage încetişor, provocându-i mormăieli, clinchete şi răgete demne de un Ferrari. Artur îşi împrumută vocea şi celor doi piloţi de la bordul maşinii şi şefului lor.

— Domnilor, doresc raportul complet cu privire la reţeaua noastră mondială de irigaţii, spune cu voce de megafon.

— Am înţeles, şefule! răspunde tot el în locul pilotului

— Şi fiţi atenţi la noul vehicul, e superputernic, adaugă megafonul.

— OK, boss! Nu vă faceţi griji, şopteşte pilotul, înainte de a părăsi parcarea şi a ajunge pe iarba din grădină.

Mami împinge uşa de la intrare dându-i o singură lovitură cu spatele. Se grăbeşte să ducă albia mare, plină cu rufe, în fundul grădinii, sub frânghiile pentru uscat. Artur îşi împinge încetişor maşinuţa, care coboară pe trotuarul una cu pământul şi trece peste impresionanta reţea de irigaţii.

— Maşina patrulei către centru. Pentru moment, totul e-n ordine! spune pilotul.

Dar patrula a transmis prea repede. În faţa lor, o enormă minge de tenis (perfect nouă) blochează întreaga trecere.

— O, Dumnezeule! Chiar în faţă! Ce catastrofă!

— Ce se-ntâmplă, patrulă? Răspunde! se neliniişteşte şeful, care nu vede nimic din birou.

— O surpătură! Nu, nu-i surpătură! E o capcană! Un yetti-de-câmpie!

Alfi s-a lipit ca ciuperca de o minge de tenis şi dă cât poate de tare din coadă.

— Centrul către patrulă. Fiţi atenţi la coada lui, e o armă redutabilă! previne megafonul.

— Nici o grijă, boss. Pare liniştit. O să profităm, să eliberăm calea. Trimiteţi macaraua!

Imediat, braţul lui Artur devine braţ de macara, cu toate zgomotele de rigoare. După câteva manevre, mâna-gheară a lui Artur izbuteşte să apuce mingea.

— Ejecţie! strigă pilotul.

Braţul lui Artur se destinde şi trimite mingea cât mai departe cu putinţă. Evident, yetti-de-câmpie fuge în urma ei.

— Calea e liberă şi am scăpat de yetti, anunţă mândru pilotul.

— Bine executat, patrulă! apreciază megafonul. Continuaţi-vă misiunea.

Mami şi-o continuă şi ea pe a ei şi leagă a doua frânghie de rufe, de astă dată pentru cearşafuri. În depărtare, dincolo de vârfurile dealurilor, un norişor de praf anunţă sosirea unei maşini. Dar nu-i ziua nici a poştaşului, nici a lăptarului.

— Oare ce-o mai fi? se nelinişteşte bunica.

Artur încă mai patrulează, când se produce o nouă dramă. S-a întors yetti. Stă cu labele crăcănate peste tranşeu, cu mingea în bot, gata să latre. În maşină - nebunie.

— O, Doamne! Suntem pierduţi! strigă copilotul.

— Nici vorbă! urlă pilotul cu vocea lui Artur, care i-a împrumutat-o pentru eroicul moment.

Artur întoarce cât mai strâns arcul. Yetti-de-câmpie îşi aruncă bomba, care cade în tranşee.

— Grăbiţi-vă, domnule căpitan, îl roagă copilotul, altfel, murim cu toţii!

Mingea se rostogoleşte în tranşee. Te-ai crede într-un film cu Indiana Jones. Artur pune, în sfârşit, maşina pe pământ şi o îndreaptă spre locul fugii.

— Banzai! urlă, chiar dacă expresia japoneză nu se prea potriveşte cu situaţia.

Maşina sare în faţă, împinsă de suflul bombei ce urmează să explodeze. Bolidul brăzdează trecerea ca un avion de vânătoare. Pilotul nu-şi poate veni în fire. Mingea e departe, dar maşina ajunge, din nefericire, la capătul tranşeei, ce se profilează ca un zid de netrecut.

— Suntem pierduţi! se smiorcăie copilotul.

— Ţineţi-vă bine! zbiară curajosul pilot.

Bolidul ajunge în faţa zidului şi îl urcă aproape vertical, înainte să se ridice în aer şi să cadă iar la pământ, dându-se magnific de-a berbeleacul. Maşina se opreşte. Cascadoria a fost sublimă, aproape perfectă. Artur e mândru ca păunul care a inventat roata.

— Bine jucat, domnule căpitan, strigă copilotul epuizat.

— O nimica toată, amice! răspunde Artur, ca un bătrân lup de şosea.

O umbră gigantică acoperă micul bolid. E alt bolid, mult mai mare: al lui David. S-a oprit deasupra maşinii lui Artur, care urlă de uimire. Prin parbriz, David se simte fericit că l-a speriat pe micuţ. Alfi-yetti se întoarce cu mingea, dar simte că momentul nu-i potrivit pentru continuarea jocului. Lasă uşurel mingea, ce se rostogoleşte pe bordura de bitum, trece pe sub adevărata maşină şi se opreşte sub talpa lui David, care tocmai dă să coboare. Rezultatul nu se lasă aşteptat. David calcă pe minge, o ia razna în zbor planat, şi cade pe spate. Nici Chariot n-ar fi făcut mai bine. Artur e şi el doborât la pământ, dar numai de râs.

— Patrula către centru! Yetti a mai făcut o victimă! anunţă pilotul.

Alfi latră şi dă din coadă. Aşa aplaudă un yetti.

David se saltă ca vai de lume de la pământ şi se şterge de praf cum poate. De furie, ia mingea şi o azvârle cât mai departe cu putinţă. Un zgomot sfâşie tăcerea şi totodată cusătura de sub braţul sacoului său. Mingea aterizează în rezervorul de apă, înalt de câţiva metri. Furios din pricina hainei, dar satisfăcut de felul cum a aruncat mingea, David îşi freacă mâinile.

— E rândul tău să joci, înaintaşule! îi strigă băiatului, cu aerul că se răzbună.

Artur înghite în tăcere. Demnitatea e adeseori mută. David se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre fundul grădinii. Mami e tot mai neliniştită din pricina lătrăturilor neîntrerupte ale căţelului. Merge pe lângă frânghia de rufe şi trage de un cearşaf ca să se poată întoarce. Dă nas în nas cu David şi sare în sus înspăimântată.

— M-aţi speriat! îi spune.

— Îmi pare rău, răspunde David, minţind făţiş. Curăţenie de primăvară? Aveţi nevoie de o mână de ajutor

— Nu, mulţumesc. Ce mai doriţi? se nelinişteşte bunica.

— Aş vrea să-mi cer scuze. Aseară am comis o greşeală şi vreau să mi-o îndrept, spune el pe ton echivoc. În orice caz cu dublu sens. David scoate iar hârtia din buzunar şi o pune sub nasul bunicii. Iată că s-a reparat! Hârtia e semnată aşa cum trebuie. Ia un cârlig de rufe şi o prinde pe frânghie.

— N-aţi pierdut vremea, recunoaşte bunica, cu inima cât un

purice.

— O, nu-i decât un concurs de împrejurări, spune David dezinvolt. Mergeam la liturghie, ca în fiece duminică dimineaţă, şi-am dat nas în nas cu guvernatorul.

— Mergeţi duminica la liturghie? Dar nu v-am întâlnit niciodată! replică Mami implacabilă.

— Rămân adeseori în spate, din modestie; de altfel, m-am şi mirat că nu vă vedeam, răspunde. Din contră, l-am întâlnit pe primar, care mi-a confirmat actul de vânzare. David scoate o nouă scrisoare, o agaţă şi pe ea de frânghie, alături de prima. M-am întâlnit şi cu notarul, care a validat achiziţia, spune, adăugând o nouă scrisoare. Şi cu bancherul şi încântătoarea lui soţie, care v-au transferat datoria în contul meu. A patra scrisoare începe să se „usuce” alături de celelalte.

În acest răstimp, Artur începe să escaladeze faţada dinspre nord a rezervorului. Alfi îl urmăreşte de jos şi nu pare prea liniştit.

David continuă să agaţe scrisori. A ajuns la a noua.

— Geometrul, care a autentificat cadastrul, continua liniştit. Şi, în fine, prefectul, care a contrasemnat actul de evacuare în patruzeci şi opt de ore. Afişează cu mândrie a zecea şi ultima scrisoare: Sunt zece! Numărul ce-mi poartă noroc! spune cu oarecare plăcere: a răzbunării.

Bunica e contrariată, depăşită, gata să se prăbuşească.

— Uite cum stau lucrurile: dacă soţul Domniei Voastre nu-şi face apariţia în patruzeci şi opt de ore, casa-i a mea.

— N-ai inimă, domnule David, spune bunica, distrusă în cele din urmă.

— Nu-i adevărat! Sunt, mai degrabă, generos; de aceea v-am şi oferit o sumă frumuşică pentru cocioaba asta nenorocită. Dar nici n-aţi vrut să auziţi!

— Casa n-a fost nicicând de vânzare, domnule David! pare să-i amintească Mami pentru a suta oară.

— Asta-i, sunteţi plină de rea voinţă! îi răspunde el cinic.

Artur face echilibristică pe ghizdul imensului rezervor pe jumătate plin. Mingea de tenis pluteşte liniştită pe faţa apei. Micuţul devine cascador de ocazie, îşi strânge picioarele în jurul peretelui de lemn şi se întinde cât poate, încercând să prindă mingea. Alfi începe să schiaune E ciudat cum simt animalele apropierea unei drame. Un scrâşnet. Mic. Aproape ridicol, dar

suficient ca să-l arunce pe Artur pe fundul cuvei. Alfi pleacă repejor, cu coada între picioare, brusc atras de altă misiune.

— De ce vă cramponaţi atâta de bucăţica asta de loc şi de casa asta mizerabilă? întreabă Mami.

— Din sentimentalism. Terenul a aparţinut părinţilor mei, răspunde rece omul de afaceri.

— O ştiu prea bine. Tocmai părinţii Domniei Voastre i l-au oferit cu generozitate soţului meu, pentru toate serviciile aduse ţinutului. Vreţi să acţionaţi contra voinţei părinţilor dumneavoastră dispăruţi? întreabă Mami.

David nu se simte în largul lui.

— Dispăruţi! Ăsta-i cuvântul. Şi ei au dispărut, ca soţul domniei Voastre, şi m-au lăsat singur! se ambalează David.

— Dragă domnule, părinţii Domniei Voastre nu v-au părăsit, ci au murit în război, precizează amabil Mami.

— Rezultatul e acelaşi! răspunde el agresiv. M-au lăsat singur, aşa că tot singur trebuie să-mi conduc şi afacerile. Şi dacă poimâine la amiază soţul Domniei Voastre n-a semnat încă această hârtie şi nu şi-a plătit datoria, mă voi vedea obligat să vă dau afară, cu rufele uscate sau nu! David îşi înalţă bărbia, se răsuceşte pe călcâie şi trage de-un cearşaf, ca să-şi marcheze ieşirea teatrală. Dă nas în nas cu Artur, ud din cap până-n picioare. Omul de afaceri cotcodăceşte. Precum curcanul care aude că-i invitat de Crăciun. Ar trebui să-l puneţi şi pe el la uscat, spune batjocoritor.

Artur se mulţumeşte să-l „omoare” din priviri.

David pleacă spre propria maşină şi continuă să cotcodăcească; dat fiind că are fundul mare, seamănă şi mai mult cu curcanul. Trânteşte portiera, lasă caii putere să necheze şi roţile să scrâşnească, ridicând un nor de praf ce-i aruncă maşina la vreo zece metri depărtare. Micuţul bolid porneşte, apoi dă uşor înapoi şi cade în gaura haznalei. David părăseşte caii putere şi traversează grădina, urmat de norul des ce se depune pe toate rufele puse la uscat.

Artur şi bunica sunt acoperiţi de un praf roşiatic. Obosită de atâtea necazuri, Mami se aşează pe treptele de la intrare.

— Bietul meu Artur, sunt convinsă că de astă dată n-am să-l mai pot opri pe lacomul ăsta, exclamă dezolată.

— Credeam că înainte era prieten cu bunicul, nu? întreabă Artur, aşezându-se lângă ea.

— Aşa era la început, mărturiseşte Mami. Când am venit din Africa, David n-avea ochi decât pentru bunicul tău. Nu-1 puteai dezlipi de el. Dar Archi n-a avut niciodată prea mare încredere în el şi uite că avea dreptate.

— Va trebui să părăsim casa? se nelinişteşte Artur.

— Mă tem că da, acceptă biata femeie.

Pe Artur vestea îl copleşeşte. Cum va putea trăi fără grădină, teatrul tuturor jocurilor, singurul refugiu al singurătăţii lui? Trebuie să găsească o soluţie.

— Şi comoara? Rubinele de la matasalai? întreabă plin de nădejde.

Bunica îi arată grădina.

— Sunt pe-aici, pe undeva.

— Vrei să spui... Comoara e ascunsă în grădină? miră Artur.

— Aşa de bine că, oricât de mult am săpat, tot n-am putut să dau de ea, mărturiseşte bunica.

Artur e deja în picioare. Pune mâna pe săpăliga ce dormitează lângă zid şi se duce în mijlocul grădinii.

— Ce faci, iubitule? se nelinişteşte bunica.

— Da' ce, crezi c-o să stau cu braţele încrucişate patruzeci şi opt de ore, aşteptându-l pe ticălos să vină să ne fure casa? întreabă cu convingere Artur. Găsesc eu Comoara!

Băieţelul înfige energic ca buldozerul săpăliga într-un pătrăţel de iarbă şi începe lucrul. Alfi pare încântat de jocul cel nou, şi-l încurajează lătrând.

Bunica nu se poate împiedica să surâdă.

— E leit bunică-său, recunoaşte. Apoi, atingându-şi genunchii, vede cât e de plină de praf. Se ridică cu greu şi intră în casă, ca să se schimbe, probabil.

Câteva picături de sudoare s-au ivit pe fruntea lui Artur, care sapă cea de-a treia groapă. Deodată, săpăliga pare că a dat de ceva tare. Alfi latră de parcă simte ceva.

Copilul se pune în genunchi şi continuă să sape cu mâinile.

— Dacă ai dat de comoară, eşti într-adevăr cel mai bun câine din lume! îi spune Artur căţelului, care seamănă cu un avion, aşa de repede dă din coadă. Artur dă uşor pământul la o parte, îşi plimbă mâna în lungul obiectului şi-l scoate afară. Alfi e nebun de bucurie. E, fireşte, e un os. Nu-i asta comoara pe care-o căutăm, canibalule! Ci una adevărată! exclamă Artur, înainte de a arunca osul şi de a se apuca să sape o nouă groapă.

Bunica s-a primenit. Îşi dă cu puţină apă pe faţă şi se priveşte o clipă în oglindă. Zăreşte o bătrână doamnă copleşită de necazuri, a cărei inimă sângerează de mult. Îi e milă de bătrânica pe care-o întrezăreşte şi pare să se întrebe cum de se mai poate ţine încă pe picioare. Lasă să-i scape un suspin lung, îşi potriveşte uşor părul şi aruncă un zâmbet oglinzii complice. Uşa biroului lui Archi se deschide încetişor. Bunica face câţiva paşi şi priveşte înăuntru: o adevărată sală de muzeu. Desprinde uşurel o mască africană şi o priveşte o clipă. Privirea i se încrucişează cu a soţului din tablou.

— Îmi pare rău, Archi, dar nu mai e nici o altă soluţie, spune obidită.

Lasă privirea în pământ şi iese din odaie, cu masca africană sub braţ.

Artur e la capătul altei gropi şi scoate un alt os. Alfi îşi pleoşteşte urechile şi face pe niznaiul.

— Ai devalizat o măcelărie, e cu putinţă?! îi spune Artur exasperat.

Bunica iese din casă, cu masca ambalată într-un jurnal, ca să nu-şi neliniştească nepoţelul.

— Am o... treabă în oraş, îi spune stingherită.

— Vrei să vin cu tine? întreabă politicos băieţelul.

— Nu, nu. Continuă să sapi, e bine. Nu se ştie niciodată. Urcă grăbită în vechiul Chevrolet şi demarează. Nu întârzii! strigă, din pricina motorului mereu foarte zgomotos.

Maşina se depărtează într-un nor de praf. Artur rămâne uşor perplex în faţa grabei subite a bunicii, dar datoria îl cheamă, şi începe iar să sape.

Capitolul 4

Maşina merge molcom prin marele oraş. Nimic nu-i pe potriva satului fermecător unde bunica face de obicei cumpărături. Căci pare o adevărata metropolă. Magazinele îşi etalează vitrinele sub ochii sutelor de haimanale curioase. Totul pare aici mai frumos, mai mare, mai bogat. Bunica îşi îndreaptă spatele, ca să pară mai demnă.

Se opreşte în faţa unei prăvălii şi scoate din geantă o carte de vizită. Verifică adresa şi intră în mărunta dugheană de vechituri. Deşi mică, de-am judeca-o după vitrină, prăvălia pare să se lungească la nesfârşit. Sute de obiecte, mobile de toate soiurile şi vârstele stau claie peste grămadă. Falşi zei romani din piatră stau lângă autentice fecioare mexicane din lemn, bătrâne fosile zac printre vase de porţelan, incitând parcă la masacru; cărţi vechi, legate în piele, sunt vecine cu banale romane de citit în tren şi par să coabiteze de minune, în pofida diferenţelor de vârstă şi de limbaj.

În dosul tejghelei, proprietarul îşi citeşte jurnalul. Omul se ocupă atât cu antichităţile, cât şi cu amanetul şi nu inspiră prea multă încredere. Cufundat în lectură, nici nu catadicseşte să-şi ridice privirea la apropierea bunicii.

— Vă pot fi de folos? întreabă dintr-un vechi obicei.

Bunica nici nu-1 zărise în mijlocul acelei învălmăşeli.

— Scuzaţi-mă, spune, arătându-i nervoasă micuţa carte de vizită. Aţi trecut pe la noi, acum câtăva vreme, spunându-ne că... dacă într-o zi, am dori să scăpăm de mobile vechi sau de bibelouri...

— Da, foarte probabil, răspunde omul, cam nelămurit.

Dacă te gândeşti câte mii de cărţi de vizită a semănat prin tot ţinutul, cum să-şi poată aminti de biata femeie?

— Uitaţi-vă, am... un obiect care face parte dintr-o colecţie personală, bâiguie bunica. Aş dori să ştiu dacă are... vreo valoare.

Oftând, omul lasă jurnalul deoparte şi-şi pune nonşalant ochelarii. Şi-a petrecut ziua evaluând aşa-zise comori, lipsite de orice valoare. Desface hârtia de ziar şi ia masca în mâini.

— Ce-i asta? O mască de carnaval? întreabă. E vădit neinteresat.

— Nu. Una africană. Aparţine şefului de trib al bongo-matasalailor. E unică, spune bunica cu mândrie şi cu respect, nu

fără să-şi ascundă tristeţea că trebuie să se despartă de o amintire atât de frumoasă.

Anticarul pare interesat.

— Un euro şi jumătate, spune sigur de el.

Ne putem închipui ce era dacă nu-1 interesa. Bunicii i se taie suflarea.

— Un euro şi jumătate? Dar nu-i cu putinţă! E o piesă unică, de o valoare inestimabilă, care...

Anticarul nu-i lasă vreme să-şi termine fraza.

— Un euro şi optzeci. E tot ce pot face, explică. Acest soi de obiecte exotice se vând foarte prost acum. Oamenii vor lucruri practice, concrete, moderne. Sunt dezolat. N-aveţi nimic altceva de oferit?

Bunica e cam ameţită.

— Da... Poate... Nu ştiu, bâiguie. Ce se vinde mai bine acum?

Anticarul surâde în sfârşit.

— Fără ezitare?... Cărţile.

Artur aruncă săpăliga. Şi-a pierdut curajul. Dar Alfi e vesel şi pozează lângă un morman de oase. Grădina pare acum un câmp minat. Artur îşi umple un pahar mare cu apă de la robinetul din bucătărie şi-l bea dintr-o suflare. Gâfâie un pic, priveşte lumina ce se strecoară pe geam şi-şi mai umple unul. Intră în camera bunicii, ia cheia atârnată lângă patul cu baldachin şi se îndreaptă spre biroul bunicului. Intră uşurel, cu paharul de apă în mână. Aprinde una dintre frumoasele lămpi veneţiene şi se instalează la birou. Priveşte îndelung portretul bunicului, care, deşi surâde, e disperant de mut.

— Nu găsesc, bunicule! spune în cele din urmă, cam înciudat. Nu pot să cred c-ai ascuns comoara în grădină, fără să laşi undeva nici o vorbă, nici un indiciu, ceva ca să putem da de ea. Asta nu-i genul tău. Tabloul continuă să zâmbească. Dar Archi rămâne mut. Sau poate n-am căutat cum trebuie? se întreabă Artur, neputând pentru moment să-şi accepte înfrângerea.

Pune mâna pe prima carte de pe birou şi o şterge de praf. În câteva ore, răsfoieşte aproape toate cărţile şi le îngrămădeşte pe birou. Noaptea s-a lăsat de-a binelea şi el are crampe uşoare peste tot.

Ultima e cartea pe care i-o citea bunica aseară. Revede

gravura cu matasalaii, apoi cea cu minimoşii. Trece peste câteva pagini şi ajunge la un desen mult mai neliniştitor. E o umbră malefică, ca un trup descărnat, vag omenesc. Chipul e lipsit de expresie, doar două puncte roşii ţin loc de ochi.

Un frison îl străbate pe Artur din cap până-n picioare. De departe, e tot ce-a văzut mai urât în scurta-i viaţă. Sub desenul fiinţei tenebroase, se poate citi, scris de mână:

„MALTAZAR BLESTEMATUL”.

Alarmă, se fofilează prin bezna colinelor doi ochi galbeni. E o camionetă obişnuită, ce sfâşie întunericul cu farurile ei puternice. Înaintând sub lumina lunii, ea urmează cotiturile ce duc spre casă.

Artur dă grăbit paginile, încercând să uite cât mai iute chipul de coşmar al blestematului Maltazar. Ajunge la imaginea Selenei, prinţesa minimoasă. Şi-a revenit. Mângâie desenul cu buricele degetelor şi simte că gravura e prost lipită. Izbuteşte s-o dezlipească, doar-doar va putea-o privi pe prinţesă mai îndeaproape.

— Sper să am onoarea de a vă întâlni într-o zi, Alteţă, şopteşte el politicos.

Apoi aruncă o privire spre uşă, ca să se ştie singur cu adevărat, şi-şi apropie şi mai mult desenul de ochi.

— În aşteptare, îngăduiţi-mi să vă fur un sărut. Artur sărută gravura, iar Alfi oftează. Gelosule! îi spune Artur cu zâmbetul pe buze.

Câinele nici nu catadicseşte să-i răspundă. Se aude o maşină ce se opreşte.

— Probabil că a venit bunica.

Artur întoarce mecanic desenul şi descoperă altul. Chipul băieţelului se luminează.

— Ştiam eu c-a lăsat un semn! îşi spune vesel.

E un desen în creion, mai curând prost trasat, în orice caz, făcut în grabă mare. E şi o frază, pe care Artur o citeşte cu voce tare: „Ca să ajungi în ţara minimoşilor, ai încredere în Shakespeare...” „Ăsta cine-o mai fi?”, se întreabă. Se ridică şi întoarce planul pe toate părţile, doar-doar o recunoaşte locurile.

— Casa e aici... Nordul aici...

Acum ţine planul cum se cuvine şi se îndreaptă spre fereastră. Deschide cartea grăbit şi consultă din nou desenul în creion. Planul corespunde exact cu ce vede pe fereastra biroului.

Stejarul cel mare, piticul din grădină, luna, totu-i aici! exclamă nespus de agitat. Am găsit, Alfi! Am găsit!

Băiatul îşi arată toată fericirea şi face salturi ca un cangur foarte bucuros că a înghiţit un arc. Se prăvăleşte spre uşă, peste poate de bucuros să împartă descoperirea cu Mami, dar dă peste anticar şi peste cei doi hamali ai lui.

— Încetişor, băiete, încetişor! zice anticarul, împingându-1 amabil.

În ciuda surprizei, Artur duce instinctiv desenul la spate. Bărbatul se întoarce pe culoar, adresându-se bunicii.

— E deschis, doamnă. Deschis şi ocupat.

Mami iese din odaie, îndreptându-se spre Artur.

— Ţi-am mai zis că nu vreau să te joci aici! spune ea nervoasă. Apoi îl ia de braţ şi se dă la o parte, îngăduindu-i anticarului să treacă. Scuzaţi-1, vă rog. Vă puteţi duce acum, spune politicos.

Anticarul aruncă o privire de jur împrejur, ca vulturul care verifică dacă hoitul e mort de-a binelea.

— Iată ceva şi mai interesant, spune în cele din urmă, râzând ca numărătoarea din clasele primare.

Artur o ia discret pe bunică de mânecă.

— Mami, cine-s oamenii ăştia? şopteşte neliniştit.

Stingherită, bunica îşi frânge mâinile, pentru a prinde curaj.

— Sunt... Domnul e aici ca să... evalueze lucrurile bunicului. Dacă trebuie să ne mutăm, trebuie să scăpăm cât mai iute de toate vechiturile, zice, încercând să se convingă singură.

Artur e uluit.

— Doar n-o să vinzi lucrurile bunicului!?

Mami tace o clipă, parcă şovăind, cu remuşcări, apoi suspină lung.

— Mă tem că, din nefericire, n-avem altă soluţie, Artur.

— Ba bine că nu! Sigur că avem! se revoltă băiatul, arătându-i desenul. Uite. Ştiu unde-i comoara! Papi ne-a lăsat un mesaj! Uite tot planul!

Bunica nu mai înţelege nimic.

— De unde l-ai luat?

— A stat tot timpul sub nasul nostru, în cartea din care-mi citeşti în fiecare seară! explică băieţelul entuziast.

Dar bunica e prea obosită ca să mai creadă în asemenea închipuiri.

— Pune toate la loc, îl îndeamnă ea cu severitate.

Artur încearcă s-o convingă.

— Mami! Nu pricepi! E planul pentru găsirea minimoşilor! Ei sunt pe-aici, pe undeva, prin grădină. Papi i-a adus din Africa. Şi, dacă ajungem la ei, sunt sigur că vor şti să ne ducă la comoara lui. Suntem salvaţi! adaugă convins.,

Bunica se întreabă cum de i-a putut înnebuni nepotul atât de iute.

— Nu ne arde de joacă, Artur! Pune toate la loc şi fii cuminte!

Artur e năuc. Îşi priveşte bunica cu ochi mari şi nevinovaţi, deja plini de lacrimi.

— Nu mă crezi, nu? Crezi că bunicul spunea poveşti!?

Bunica înalţă ochii spre cer şi-i pune cu gingăşie o mână pe umăr.

— Artur, acum eşti mare, nu? Crezi cu adevărat că grădina e împănată cu omuleţi care nu aşteaptă decât să-i vizitezi, ca să-ţi dea un sac plin cu rubine?

Anticarul a întors capul, ca vulpea ispitită de miros.

— Poftim? întreabă politicos.

— Nu, nimic... Vorbeam cu nepotul meu, răspunde bunica.

Anticarul îşi continuă inspecţia, făcând pe niznaiul, dar e sigur de ce-a auzit.

— Desigur, dacă aveţi şi bijuterii, noi cumpărăm, spuse el, aşa cum se aruncă firimituri porumbeilor.

— Din nefericire, nu-i nici o bijuterie la orizont! răspunde bunica fără ocolişuri. Se întoarce iar spre Artur.

— Acum pune imediat desenul la loc!

Băieţaşul o ascultă fără să vrea, în vreme ce anticarul citeşte panglica întinsă deasupra biroului, ca o ghirlandă aniversară: „Cuvintele ascund adeseori alte cuvinte. William S”.

— S de la Socrate? întreabă el naiv.

— Nu, S de la Shakespeare. William Shakespeare, rectifică bunica.

Aşa se produce declicul în mintea lui Artur, care ia din nou în mână desenul pe care-1 pusese la loc. Reciteşte fraza: „Ca să ajungi în ţara minimoşilor, ai încredere în Shakespeare”.

— Cum? Nu-i prea departe! exclamă anticarul.

Bunica îi aruncă o privire severă.

— Da, e adevărat. V-aţi înşelat doar cu vreo două mii de

ani!

— Of! Ce repede trece timpul! spune anticarul, încercând să-şi ascundă neştiinţa.

— Aveţi dreptate, timpul trece repede, aşa că grăbiţi-vă, alegeţi înainte de a mă răzgândi, exclamă bunica oarecum exasperată.

— Luăm totul! spune anticarul oamenilor cu care a venit.

Bunica amuţeşte. Artur strecoară discret gravura în buzunarul de la spate al pantalonilor săi.

— Nu, nu! Nu trişa, piciule! strigă anticarul, surâzând ca un inchizitor. Am spus că luăm totul!

Cu regret, Artur scoate foaia din buzunar şi o întinde anticarului, care o bagă pe loc într-al lui.

— E tare mic, spune abilul negustor de vechituri, mîngîindu-1 pe cap.

Hamalii şi-au început tristul balet. Mobilele şi obiectele dispar cu o iuţeală înspăimântătoare, sub privirile înlăcrimate ale bietei bunici, care priveşte cum i se duc anii amintirilor. Scena e tristă ca o pădure ce arde şi se risipeşte odată cu fumul. Unul din cei doi uriaşi izbuteşte, în cele din urmă, să pună mâna pe efigia lui Archi. Bunica îl opreşte, apucând, din mers, rama tabloului.

— Nu, asta nu! spune ferm.

Hamalul cel uriaş nu lasă să-i scape nimic.

— Dar a spus tot!

Bunica începe să strige:

— Şi eu vă spun tot, „cu excepţia” portretului soţului meu!

Hamalul greoi dă înapoi în faţa neaşteptatei energii a bunicii, care a rămas agăţată de tablou. Îşi priveşte patronul, care socoteşte că-i nimerit să-l calmeze.

— Simon! Lasă-1 pe soţul doamnei! Nu ţi-a făcut nimic! glumeşte. Scuzaţi-1, vă rog. Forţa muşchilor lui e, din păcate, invers proporţională cu intelectul, glumeşte iar anticarul.

Ia apoi tabloul şi îl întinde bunicii.

— Poftiţi. Luaţi-1, doamnă. Cu complimente din partea casei! are îndrăzneala să adauge.

Poarta din spatele camionetei e larg deschisă şi ambii hamali îngrămădesc ultimele cartoane. Artur s-a prăbuşit pe canapeaua din salon şi priveşte cum, în pragul uşii, bunica e pe cale să facă târgul cu anticarul.

Omul termină de numărat bancnotele şi îi pune teancul în mână.

— Trei sute de euro. Exact! anunţă cu mândrie.

Bătrâna doamnă priveşte banii cu tristeţe.

— Foarte puţin, pentru treizeci de ani de amintiri.

— E un avans, o asigură negustorul. Dacă vând totul, mai aveţi un bonus de cel puţin zece la sută!

— Minunat! răspunde Mami înciudată.

— Târgul cel mare e peste zece zile. Dacă vă răzgândiţi, mai aveţi vreme să le recuperaţi, precizează anticarul.

— Sunteţi foarte amabil, spune Mami politicoasă.

Apoi deschide uşa de la intrare, îl lasă să plece şi rămâne în faţa unui domn micuţ, cu costum cenuşiu, întovărăşit de doi poliţişti. Nu trebuie să fii detectiv, ca să înţelegi că bărbatul poartă un costum de portărel.

— Sunteţi doamna Suchot? întreabă politicos omul legii, cu un glas ce nu lasă loc nici unei îndoieli cu privire la scopul vizitei sale.

— Da, se nelinişteşte Mami.

Unul din cei doi ofiţeri de poliţie încearcă s-o liniştească, făcând un gest amical. E Martin, ofiţerul cu care se întâlneşte, ori de câte ori se duce la supermarket. Poartă un costum la fel de cenuşiu.

— Frederic de Saint-Clair. Portărel.

Anticarul simte că e ceva în neregulă şi preferă s-o şteargă englezeşte.

— Pe curând, scumpă doamnă. E o plăcere să fac afaceri cu Domnia Voastră, spune surâzând şi dispare.

Desigur, ochii portărelului se lipesc de teancul de bancnote din mâna bunicii.

— Am picat... la ţanc, după câte văd, spune portărelul cu glasul ceva mai bine uns decât un aparat de măsură. Arată o scrisoare: am o cerere de acoperire împotriva dumneavoastră, pentru neplata unor lucrări către Ernest Victor-Emmanuel David. În valoare de 185 de euro, majorată cu zece la sută penalităţi pentru întârziere şi cu acoperirea cheltuielilor de procedură. Deci un total de 290 de euro.

Nimic din glasul lui nu lasă loc unei speranţe de negociere. Bunica îşi priveşte teancul de bancnote şi i-1 întinde automat. Portărelul îl ia, oarecum mirat că nu trebuie să poarte vreo luptă.

— Îmi permiteţi? zice, începând să numere bancnotele cu o halucinantă repeziciune.

Artur priveşte scena de pe canapea. Nu pare nici neliniştit, nici uimit. Pur şi simplu scârbit. A înţeles de-acum câteva ore că Mami a fost „lansată” pe o spirală de unde nu are cum să mai scape.

— Dacă nu greşesc... Lipsesc trei euro, spune portărelul.

— Nu pricep, eu ... Erau trei sute de euro, se miră bunica.

— Vreţi să-i număraţi? întreabă portărelul politicos, dar sigur de el. Nu prea sunt şanse să fi greşit.

E ca un cioclu: dacă-ţi spune că clientul lui e mort, îl poţi crede. Bunica e copleşită. Dă încetişor din cap.

— Nu, nu cred… Trebuie să aveţi dreptate.

În camion, anticarul pare satisfăcut străbătând noaptea.

— Ce mai, o afacere bunicică, bine dusă la capăt, le împărtăşeşte el hamalilor, care râd cât îi ţin balamalele.

Anticarul îşi bagă mâna în buzunar. Să vedem ce încerca monstruleţul să ne-ascundă. Scoate hârtia pe care Artur nu i-a dat-o de bunăvoie şi o desface cu domoală plăcere. E lista cumpărăturilor de la supermarket.

Capitolul 5

În salon, Artur îşi despătureşte, la rândul său, foaia de hârtie. E gravura cu prinţesa Selena, pe care a şterpelit-o. O mângâie, de parcă ar fi singura-i speranţă. Portărelul îşi continuă treaba:

— Cu toate că suma datorată e mică, legea-i lege. Voi proceda deci la sechestrarea bunurilor, pentru a acoperi creanţa de 3 euro, anunţă.

Un portărel şi un pitbull au două lucruri în comun: nu lasă niciodată obiectul pe care au pus laba şi surâd la fel în faţa suferinţei.

Martin, amabilul ofiţer, se simte oarecum obligat să intervină.

— Ascultă, suma rămasă din datorie e tare mică, putem să-i lăsăm totuşi câteva zile ca să plătească, nu? spuse plin de bun-simţ.

Portărelul pare cam stingherit.

— Aşa aş vrea, dar... Sentinţa cere plata imediată şi totală a sumei. Dacă nu o aplic, risc să fiu pedepsit.

— Înţeleg, spune drăgălaş Mami, a cărei bunătate e, hotărât lucru, fără margini. Hai, vedeţi-vă de treabă, adaugă, depărtându-se, ca să-l lase să treacă.

Portărelul se simte deodată teribil de vinovat, aşa ca şovăie dacă să intre sau nu. Dar nu prea mult, căci intră, până la urmă, dar amabilul poliţist îi taie avântul.

— Aşteaptă! spune, scoţând portmoneul. Uite... 3 euro, socoteala-i bună! spune şi-i întinde banii.

Portărelul se simte ca un prost şi e întotdeauna ciudat să fii ultimul care pricepe aşa ceva despre tine.

— Nu-i, nu-i chiar procedura corectă, dar, date fiind împrejurările, accept!

Mami stă să izbucnească în plâns, dar ţine cu demnitate totul sub control.

— Îţi mulţumesc, domnule ofiţer... O să ţi-i înapoiez de cum... de cum voi putea!

— Nu vă faceţi griji, doamnă Suchot, sunt sigur că, la întoarcere, soţul dumneavoastră va găsi o cale să mă despăgubească, spune poliţistul foarte politicos.

— Am să am eu grijă, îi răspunde bunica, prea emoţionată pentru a-1 putea privi în ochi.

Poliţistul îl ia pe portărel de umeri şi-l trage după el.

— Hai, ai muncit destul pentru azi! Acum ne ducem acasă.

Portărelul nu îndrăzneşte să-l contrazică.

— Respectele mele, doamnă, mai spune, înainte de a se lăsa dus.

Mami închide încet uşa şi mai rămâne o clipă în prag, uşor buimacă.

Sună telefonul, chiar lângă Artur. Băiatul ridică fără chef receptorul.

— Alo! Artur, iubitule! Sunt mama! Ce faceţi? fluieră vocea în receptor.

— Facem super! răspunde Artur sarcastic. Eu şi Mami suntem în megaformă.

Bunica revine în salon şi-i face nepotului largi semne ce s-ar putea traduce prin: „Nu le spune nimic”.

— Ce-ai făcut frumos? întreabă mecanic mama.

— Am făcut ordine! răspunde Artur. Nici nu-ţi vine să crezi ce de vechituri bune de nimic se pot aduna în casă. Dar, mulţumită bunicii, am aruncat tot!

— Artur, te rog, nu-i înnebuni, şopteşte bunica.

— Artur face şi mai şi. Închide telefonul.

— Artur! I-ai închis telefonul mamei tale!? se supără bunica.

— Ba nu. S-a închis singur! explică băieţelul, îndreptându-se spre scară.

— Şi acuma unde te duci? Stai aici, o să sune iar într-un minut.

Artur se opreşte în mijlocul scării şi-şi priveşte bunica drept în faţă.

— Au tăiat firul, Mami! Nu vezi ce se întâmplă? Ai căzut în capcană. O capcană care, de la oră la oră, e tot mai strâmtă. Dar nu te mai las să faci nimic. Cât voi trai eu n-or să aibă casa!

Probabil că Artur a auzit fraza într-un film de aventuri, dar ce bine a spus-o! Face stânga-mprejur şi urcă mândru scara. Dacă ar avea pălărie, l-ai crede Indiana Jones. Mami ridică receptorul şi constată că, într-adevăr telefonul e mort.

— Poate-i o întrerupere temporară, se întâmplă des pe timp de furtună.

— N-a plouat de-o lună, spune Artur din susul scărilor.

Se aude o bătaie în uşă.

— Vezi? Trebuie să fi venit s-o repare, se linişteşti bunica.

Se repede la uşa în faţa căreia se află.

— Seara, doamnă! spune tehnicianul, ducând mâna la caschetă.

— A, tocmai la ţanc! spune bunica. Ne-a fost tăiat telefonul şi cred că o minimă politeţe cere să avertizezi oamenii înainte de a-i umili astfel!

— Sunt întru totul de acord, doamnă! acceptă politicos tehnicianul. Dar eu, eu nu-s de la telefoane, ci de la compania de electricitate. Îşi arată ecusonul cusut pe haină, ca pe dovada perfectă. Şi am venit tocmai ca să vă previn că în curând vi se va tăia lumina, pentru neplată. Scoate şi el o scrisoare oficială. Bunica ar putea face o colecţie.

Artur intră în camera de lucru rămasă goală. Cu excepţia câtorva obiecte fără nici o valoare, n-au mai rămas decât biroul, un scaun şi portretul bunicului. Înciudat, băieţelul se aşază pe scaun şi reciteşte inscripţia uitată ca prin minune. Trebuie spus că panglica n-are prea mare valoare, chiar dacă sfatul e nepreţuit. „Cuvintele ascund adeseori alte cuvinte.”, reciteşte Artur, cu glas tare.

Enigma e aici, în faţa lui. Şi el ştie.

— Ajută-mă, bunicule. Dacă vorbele pot ascunde altele, care-i taina pitită în spatele lor?

Degeaba îşi întreabă bunicul cu privirea, tabloul e mut pentru vecie.

Bunica a terminat de citit foaia albastră şi i-o întinde tehnicianului.

— Şi... când ne-o veţi tăia? întreabă ea, parcă obişnuită cu ideea.

— Cred că repede, îi răspunde tehnicianul, chiar atunci lumina începea să se stingă în toată casa.

— Adevărat că foarte repede! remarcă bunica. Nu mişcaţi, mă duc după o lumânare.

Artur aprinde un chibrit şi-l apropie de lumânare. Strălucirea de lumină e ca oaza din deşert. Pune lumânarea pe birou şi se dă înapoi câţiva paşi, ca să vadă mai bine panglica, cheia enigmei.

— E momentul să-mi meargă mintea! îşi spune Artur. „Cuvintele... pot... ascunde... alte... cuvinte.”

Trasă uşor înapoi, flacăra lumânării face panglica mai transparentă; i se pare că zăreşte ceva. Ia lumânarea în mână,

se suie pe scaun şi pune lumina chiar în spatele panglicii. Deodată se întrevăd câteva cuvinte. Cuvinte care ascund alte cuvinte. Chipul lui Artur se luminează.

— Asta-i! exclamă.

Încearcă să-şi stăpânească bucuria, dar timpul presează. Mişcă repede lumânarea în spatele panglicii şi citeşte treptat fraza ascunsă.

Citind, are impresia că aude plăcutul glas răguşit al bunicului. E ca şi cum acesta ar fi intrat brusc în cameră. „Dragă Artur, eram sigur că pot conta pe tine că ai să rezolvi această simplă şaradă”.

Artur se strâmbă: „Dar nu-i chiar atât de simplă”, pare să-i spună bunicului.

Vocea acestuia răsună iar: „Eşti pe cale să împlineşti zece ani, şi să fii foarte abil. Din contră, eu nu-s prea abil, căci, dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că probabil am murit”.

Artur se opreşte o clipă. Bunicul e atât de viu, că-i greu să ţi-l închipui fără viaţă. Băiatul nici măcar nu vrea să se gândească la aşa ceva.

„Ţie îţi revine, deci, greaua îndatorire de a-mi împlini misiunea. Dacă accepţi, bineînţeles”.

Artur priveşte portretul bunicului. Încrederea pe care i-o acordă bătrânul îi umflă pieptul micuţ.

— Accept, bunicule, spune solemn, înainte de a-şi continua lectura. „Asta şi aşteptam de la tine, Artur. Eşti demn să-mi fii nepot”, i-a scris bunicul.

Artur zâmbeşte, mirat de clarviziunea lui.

— Mulţumesc, îi răspunde.

Textul continuă: „Ca să ajungi în ţara minimoşilor, trebuie să ştii în ce zi are loc următoarea trecere. E una pe an. Ca să afli, ia calendarul universal de pe biroul meu şi socoteşte a zecea lună plină din an. În acea noapte, fix la miezul nopţii, lumina se va deschide spre ţara minimoşilor”.

Lui Artur nu-i vine să-şi creadă ochilor. Tot ce şi-a închipuit e, deci, adevărat. Comoara ascunsă, minimoşii şi... prinţesa Selena. Lasă să-i scape un mic oftat, apoi îşi revine şi se repede la birou, să caute calendarul. Din fericire, anticarul nu l-a luat. Artur îl cercetează grăbit şi numără lunile pline. „Şapte... opt... nouă... zece!” Priveşte data care-i corespunde.

— 31 iulie! Ziua mea! Adică... azi! îşi dă seama dintr-o dată

micul cercetaş - uimit de coincidenţă.

Întoarce capul spre pendula din perete. Aceasta arată orele douăzeci şi trei şi treizeci şi şase de minute. „Adică, peste douăzeci de minute”, îşi spune înnebunit.

La lumina lumânării, bunica tocmai semnează hârtia întinsă de amabilul tehnician.

— Iată, cea roz e pentru dumneavoastră, cea albastră, pentru mine. Una pentru fete, alta pentru băieţi, încearcă să glumească, dar gluma nu ţine. Mami e ca o bucată de marmură.

— Ca să vi se dea iarăşi drumul la curent, e suficient să mergeţi la biroul central, între orele nouă şi optsprezece, cu un cec, fireşte.

— Fireşte, subliniază bunica, înainte de a adăuga, curioasă: Spuneţi-mi cum se face că lucraţi încă la ora aceasta? E trecut de şase seara, nu?

— Credeţi-mă, nu-mi place deloc, dar asta-i slujba, mărturiseşte omul. Voiau neapărat să vin astă-seară. Mi-au plătit orele suplimentare chiar triplu. Încep să cred că vă urăşte cineva la C.E.D.

— La C.E.D.? se miră bunica.

— Da, Centrala Electrică David, precizează.

— A, acum pricep, suspină Mami.

Brusc, se aud zgomote de la primul etaj. Sunt probabil lovituri de ciocan. Tehnicianul se nelinişteşte puţin şi încearcă să glumească iar.

— S-ar zice că nu doar eu fac ore suplimentare.

— Nu. Astea-s fantome, zice bunica cu o siguranţă ce nu lasă loc nici unei îndoieli. De altfel, trebuie să plecaţi repede, pentru că nu suportă uniformele.

Tehnicianul se priveşte din cap până în picioare, numai el poartă uniformă. Râde în silă, dar, copleşit de îndoieli, preferă să plece.

— E bună! Hai, vă las, spune, mergând de-a-ndăratelea spre maşină.

Mami zâmbeşte, trânteşte uşa şi înalţă capul, încercând să afle de unde se aud loviturile de ciocan.

Capitolul 6

Artur loveşte ca nebunul într-un stâlp din perete. Cu ciocanul, fireşte.

— Douăzeci şi opt... douăzeci şi nouă... Şi treizeci! zbiară.

Ultima lovitură e mai puternică decât celelalte, şi o scândurică sare din zid. Bucata de lemn e pivotantă; şi o uşa minusculă a unei ascunzători. Artur bagă mâna în golul ei şi dă de-o foaie de hârtie. O despătureşte şi citeşte grăbit: „Bravo, ai rezolvat şi a doua enigmă. Iat-o acum pe a treia şi ultima: vechiul radiator. Suceşte robinetul la dreapta, de atâtea ori câte litere are prenumele tău. Apoi întoarce-1 un sfert de tur”. Artur se duce sub fereastră şi îngenunchează în faţa vechiului radiator. Pune mâna pe robinet şi începe să-l răsucească: „Artur. A... R... T... U... R...!” E atent. N-are vreme de greşeli. „Şi acum ... un sfert de tur la stânga”. Îşi freacă mâinile, şi trage aer în piept, ca şi cum s-ar pregăti pentru tot ce-i mai rău. Şi tot ce-i mai rău îşi face apariţia. Pe uşă. Mami năvăleşte, iar Artur sare în sus.

— Acuma ce mai faci? Tu dădeai cu ciocanul? întreabă bunica înnebunită la capătul acestei zile oribile, ce nu mai vrea să se sfârşească odată.

— Eu... eu repar radiatorul bunicului! bâiguie Artur.

— Aşa, la miezul nopţii? Şi în plină vară? se miră bunica, nu prea convinsă de minciună.

— Nu se ştie niciodată. Uneori, iarna vine pe neaşteptate. Tu spui asta mereu! replică Artur plin de bun-simţ.

— E adevărat, aşa zic! Dar, în general, în noiembrie! spune Mami enervată. Mai spun şi că-i aproape miezul nopţii şi e timpul să mergi la culcare. Ţi-am zis de sute de ori că nu vreau să te mai prind în camera asta!

— De ce? Acum nu mai e nimic aici, spune Artur, pe drept cuvânt.

Bunica îşi dă seama că acum cererea ei nu mai are nici un sens. Dar insistă, din principiu.

— Nu mai există obiecte precise... Dar amintirile-s tot aici şi nu vreau să le strici, hotărăşte. Se apropie de calendar, rupe pagina lui 31 iulie şi apare pagina lui 1 august. Pune pagina ruptă într-o cutie mică, pe care se poate citi: „Zilele fără tine”. Teancul e, din nefericire, înalt. Hai, şterge-o în odaia ta!

Băieţelul o ascultă trist, iar bunica închide uşa cu cheia pe

care o pune la loc, la căpătâiul patului cu baldachin. Se duce după Artur, care tocmai îşi ia pijamaua. Îi desface patul, iar el se bagă tăcut sub plapumă.

— O poveste scurtă, dar nu mai mult de cinci minute, spune drăgălaş bunica, aşa, ca să se revanşeze un pic.

— Nu, mulţumesc. Sunt obosit, răspunde Artur, închizând ochii.

Bunica e oarecum surprinsă, dar nu insistă. Îşi ia lumânarea şi iese, lăsând odaia în voia clarului de lună.. De cum se închide bine uşa, Artur e în picioare, încordat ca un arc. „E rândul tău să joci, Artur”, îşi spune, ca să-şi dea curaj. Întredeschide uşa şi ascultă cu atenţie. Aude zgomotul duşului. Mami profită de ultimii litri de apă caldă. Se strecoară în odaie. Aburul iese prin uşa întredeschisă a băii. Înaintează uşurel, simţind sub tălpi parchetul care ar putea scârţâi. Ajunge la patul cu baldachin şi ridică braţul micuţ, încercând să recupereze cheia. Cu privirea aţintită spre baie, merge de-a-ndăratelea către ieşire.

Dar brusc se loveşte de ceva şi începe să urle. Ceva e de fapt, cineva. Mami. E rudă cu vulpoiul ei de nepot dar are cincizeci de ani de experienţă în plus.

— M-ai speriat, îi reproşează băiatul. Credeam... că eşti sub duş!

— Ei bine, nu! Eram în salon şi-mi căutam somniferul spune, arătându-i flaconul mititel. Şi te sfătuiesc să te bagi în pat cât mai repede, de nu vrei să ţi-1 bag pe gât!

Smulge cheia din mâna lui Artur, care o şterge în odaia lui. Oftează, pune iar cheia la loc şi se duce după Artur, la el în odaie. La flacăra lumânării, îl descoperă în fundul patului, cu pătura trasă până sub bărbie.

— Acum trebuie să dormi, e aproape miezul nopţii.

— Ştiu, spune Artur, speriat de timpul care trece fără ca el să-l poată stăpâni.

— Încui uşa cu cheia. Ca să te feresc de orice ispită, îi explică cu drăgălăşenie bunica.

De aproape, se aude cum Artur înghite în sec, speriat.

Dar Mami e prea departe ca să-l audă. Zâmbeşte şi încuie uşa cu cheia. Artur dă cuvertura la o parte şi se ridică imediat. Cearşafurile şi păturile sunt legate unele de altele. Nu trebuie decât să deschidă fereastra şi să le arunce pe toate jos. Căci băieţelul şi-a premeditat evadarea. Pune piciorul pe pervaz şi se

lasă să alunece pe scara improvizată.

Mami pune lumânarea pe noptiera de lângă pat. Flacăra îi îngăduie să vadă ora marcată de bătrânul deşteptător. Mai e un sfert de ceas până la miezul nopţii. La aceeaşi flacără îşi numără picăturile. Doar trei, pe fundul unui pahar mare cu apă, pe care îl bea până la fund. Îşi pune ochelarii pe noptieră şi se întinde, lăsându-se în voia somnului.

Artur alunecă de pe frânghia din pânză, prea scurtă ca să ajungă până la pământ. Se ridică şi fuge de-i sfârâie călcâiele spre uşa de la intrare. Alfi tresare văzându-l. Cum i-o fi ieşit, oare, stăpânului lui un număr de magie pe când el păzea atât de mândru intrarea?

Uşa fiind închisă, Artur trece prin uşiţa batantă rezervată câinelui. Alfi e tot mai surprins. Căci stăpânul său merge în patru labe şi foloseşte intrarea artiştilor. Artur traversează salonul şi-şi pune mecanic şoşonii. Pendulul ticăie şi arată ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi nouă de minute. Urcă la etaj fără prea mare greutate, dar totul eşuează în faţa camerei bunicii; e închisă cu cheia.

„Offf!" izbucneşte Artur, care n-are decât câteva minute de gândire. „Găseşte ceva, Artur, caută o idee!" îşi repetă în gând. Dă înapoi, se roteşte, privind foarte atent la toate şi căutând cel mai mărunt indiciu de care să se agaţe. Deasupra uşii, observă o mică lucarnă, cu colţul spart. Îi vine o idee. Deschide uşa garajului şi intră, la lumina lanternei. Se urcă pe bancul de lucru şi apucă una dintre undiţele aranjate cu grijă de-a lungul zidului.

Alfi tresare iar, văzându-şi stăpânul cum trece cu undiţă sub braţ. Oare ce-au să pescuiască la ora asta, se întreabă căţelul, pierdut în timp. Artur a găsit un magnet, lipit de una din uşile dulapului din bucătărie. Îşi strecoară briceguţul elveţian multifuncţional în dosul lui şi-l desprinde. Vine iar în faţa uşii de la odaia bunicii şi agăţă cu îndemânare magnetul la capătul undiţei. „Şmecherul", se gândeşte Alfi care nu pricepe totuşi, ce va pescui, mai ales în casă.

Fără zgomot, dar în cea mai mare grabă, Artur cocoaţă unele peste altele măsuţa şi scaunele, ca să poată ajunge la micuţa lucarnă cu colţul rupt. Urcă atent pe eşafodaj şi-şi strecoară undiţa în spărtură. Câinele îl priveşte, dar nu pricepe. N-a zărit nicicând vreun râu în camera bunicii. Artur împinge undiţa uşurel, apoi o întoarce în jos, spre cheie şi spre broască.

Alfi n-are chef de mustrări de conştiinţă. Se duce spre eşafodaj, făcând să scârţie parchetul.

Artur se clatină. Se redresează cum poate mai bine. Magnetul se clatină şi el în încăpere, micuţa fiolă basculează, cade într-o parte şi începe să picure în apa din paharul bunicii.

— Artur? întreabă Mami, ridicându-se pe jumătate adormită. Artur nici nu clipeşte, dar se roagă să facă şi Alfi la fel. Câinele e stană de piatră, doar coada îi mai bâţâie un pic.

Mami ascultă în tăcere. Câţiva greieri, una sau două broaşte în grădină. Nimic alarmant, dar tăcerea e prea desăvârşită ca să fie cinstită. Îşi pune ochelarii, fără să observe picăturile de somnifer ce continuă să-i cadă în pahar. Deschide uşa odăii şi priveşte spre stânga, unde-i scara. Vede doar câinele, singur pe coridor şi dând din coadă. Dar nu şi pe Artur, care-i chiar în spatele ei, mumificat în vârful eşafodajului, cu undiţa în mână. Alfi e tot în ceaţă, dar hotărăşte să zâmbească.

— Ce-ar fi să te duci şi tu la culcare!? îi porunceşte Mami.

Căţelul îşi potriveşte coada şi o şterge pe scară. Asta a înţeles. „Ce-or fi având cu toţii de nu vor să doarmă în noaptea asta?! O fi luna plină?” se întreabă bunica, închizând uşurel uşa.

Artur poate, în sfârşit, să respire. Ca prin miracol nu l-a descoperit. Mami îşi scoate ochelarii şi-i pune pe noptieră. Ia paharul în care s-a prelins toată fiola de somnifer şi-l dă pe gât, strâmbându-se. Efectul e instantaneu.

Bunica se prăbuşeşte de-a latul patului, fără să mai aibă timp să se bage sub pătură. Artur îşi reia pescuitul miraculos, în vreme ce Mami începe să sforăie. Magnetul coboară uşurel spre cheie şi o atrage. Broasca nu pare să fie de acord şi rezistă hoţiei. Artur se strâmbă şi gesticulează, încercând să se dueleze cu cheia.

Alfi urcă încetişor scara, mai mult ca să afle unde se pescuieşte. Se duce spre Artur, contorsionat peste taburetul improvizat.

Câinele calcă iar în acelaşi loc al parchetului care scârţâie. Piciorul măsuţei se clatină. Eşafodajul îşi pierde precarul echilibru. „O, nu!” îi scapă lui Artur.

Totul se prăbuşeşte, precum castelele din cărţi de joc într-un vacarm înspăimântător. Câinele o ia la sănătoasa.

Capul lui Artur se iţeşte de sub un scaun; supravieţuitorul unui cutremur. Suflul catastrofei a fost atât de violent, că uşa

camerei s-a deschis. E adevărat, nici nu era încuiată cu cheia. Artur înalţă capul şi constată că, întinsă pe pat, bunica sforăie fericită. „Cum n-a trezit-o, oare, asemenea haos?” se întreabă puştiul. Intră în odaie, se duce spre pat şi se asigură că Mami e bine. Dacă sforăie, e, fără îndoială, chiar foarte vie, observă micuţa fiolă răsturnată şi înţelege ce s-a petrecut

Trage de pătură şi-şi înveleşte drăgălaşa bunică, al cărei chip e, sub efectul somnului, mai tânăr cu treizeci de ani.

— Vise plăcute, Mami! îi zice, ia cheia de jos şi se face nevăzut.

Capitolul 7

Artur aprinde iar lumânarea şi se aruncă asupra vechiului radiator. „Un sfert de tur... la stânga”, îşi aminteşte. Apucă de mâner şi execută mişcarea. Un mecanism destul de zgomotos desprinde radiatorul de zid şi-l întoarce într-o parte, dând la iveală o altă ascunzătoare, mult mai mare decât celelalte. Suficient de încăpătoare ca să intre în ea un cufăr mare din piele.

Artur trage cufărul plin de praf în mijlocul încăperii. În el se află o minunată lunetă din aramă, într-o husă de catifea vişinie. În faţa ei stă trepiedul solid pe care trebuie instalată. Deasupra, aliniate una lângă alta, cinci statuete africane. Cinci bongo-matasalai. Artur priveşte uimit comoara. Nu ştie de unde să înceapă. Ia o cheiţă pe a cărei etichetă citeşte: „Cheia trebuie s-o păstrezi mereu la tine”. Începe deci prin a lua cheiţa şi a o băga în buzunar.

Apoi rulează pergamentul cu instrucţiuni. E un plan destul de simplu, în centrul căruia se află marele stejar de afară.

Piticul din grădină are o gaură tainică, unde trebuie înfiptă luneta, cu capul în jos. Apoi se desfăşoară un covor cu cinci încrengături, iar pe fiecare se aşază câte o statuetă. Totul pare destul de simplu. Artur verifică dacă n-a uitat nimic, memorează iute totul, apoi ia luneta şi trepiedul sub braţ şi iese din odaie. Când traversează salonul, orologiul arată ora douăzeci şi trei şi cincizeci şi unu de minute.

Au mai rămas doar nouă minute până când se va deschide poarta de lumină. Despre cum e faimoasa poartă şi, mai ales, despre ce-1 aşteaptă dincolo de ea, Artur n-are nici cea mai vagă idee, dar, fascinat de misiune, urmează vorbă cu vorbă instrucţiunile bunicului. Cu toate că luna plină-i frumoasă, Artur nu vede mare lucru.

— Avem nevoie de lumină, îi spune băiatul lui Alfi, care îl urmează peste tot. Se strecoară în bătrânul Chevrolet şi se instalează la volan. Găseşte cheile ascunse sub parasolar şi-şi aminteşte o clipă cum funcţionează totul. De ce mă priveşti aşa? îşi întreabă căţelul. Doar am văzut-o pe Mami făcând asta de sute de ori. Pune cheia în contact. Vechea maşină scuipă şi sforăie, căci nu prea-i obişnuită să fie trezită în toiul nopţii.

Artur aprinde farurile, dar maşina e prost aşezată aşa că stejarul rămâne în întuneric. Băiatul bagă în viteza întâi şi apasă

pe accelerator, dar maşina nu vrea să pornească. „Frâna de mână, prostovanule!” îşi dă brusc seama. Trage din toate puterile de manetă şi deblochează frâna. Maşina tresare brusc. Artur urlă şi face tot ce poate ca s-o ţină sub control, dar maşina dă roată casei. Cu volanul enorm în mâini, cu privirea aţintită pe bord, băiatul face tot ce-i stă în putinţă ca să ocolească pomii, dar nu izbuteşte să evite şi frânghia, pe care o trage după el cu rufe cu tot.

Cei doi ochi luminoşi de sub cearşafuri, care înaintează singuri, scot un strigăt de copil: e fantoma perfectă, şi Alfi fuge urlând. În ciuda apariţiei care geme şi a farurilor ce mătură câmpia, bunica sforăie în continuare din răsputeri.

Maşina se încovoaie, în cele din urmă, intrând totuşi într-un copac de vârsta lui Artur. Mai mare spaima ca accidentul. Vestea bună e că farurile sunt acum îndreptate spre piticul din grădină. Artur se repede la omuleţul de ghips şi-l ridică de la pământ.

— Iartă-mă, bătrâne! îi spune, înainte de a-1 da la o parte.

Piticul şi-a ţinut bine ascunsă gaura nu prea mare, ce pare acum fără fund. Artur potriveşte trepiedul şi fixează mai întâi luneta în gaură, aşa cum cere planul.

Rămâne o clipă perplex. Se întreabă cum poate, oare, acest ciudat şir de mişcări să deschidă o poartă, fie ea chiar şi de lumină.

— Fii atent, eu caut restul, îi spune căţelului, înainte de a pleca în goana mare.

Alfi priveşte clădirea şi pare la fel de perplex ca stăpânul său. Artur îşi pune în cârcă covorul greu de pe capătul cufărului. Apoi îl saltă peste parapetul primului etaj, şi-l regăseşte în salon.

Pendula îşi continuă implacabila misiune, arătând ora douăzeci şi trei şi cincizeci şi şapte de minute. Artur desface covorul, şi cele cinci încrengături se deschid în jurul lunetei. Uriaşa stea de mare multicoloră de pe gazon trebuie să se vadă frumoasă de sus. „Şi acum, păpuşile”, îşi spuse Artur. Ia cu nesfârşite precauţii cele cinci păpuşi de porţelan din cufăr şi se îndreaptă spre scară. Coboară cu paşi rari, treaptă cu treaptă. „Să nu cumva să sparg vreuna, căci cu siguranţă ele sunt miezul vrăjii”, se gândeşte.

Călăreţul a rămas afară, obişnuindu-se cu fantoma ai cărei ochi galbeni încep să pălească din lipsa benzinei. Dar pe pământ se ivesc brusc câteva umbre. Alfi ciuleşte urechile şi mârâie.

Umbrele lunecă pe sub lumina galbenă a farurilor. Siluetele lor sunt imense, mai ceva ca ale fantomelor.

Câinele pleacă urlând şi intră în casă prin uşiţa mică. Străbate salonul în goană, chiar şi fără şoşonii bunicii lunecând, în cele din urmă, printre picioarele lui Artur, care are braţele pline de statuete.

— Nu, urlă băiatul, dar nu poate evita căzătura. Şi se lăţeşte la pământ. Statuetele fac câteva piruete în aer, iar după o clipă cad în mii de cioburi pe podea. Artur e deznădăjduit. Spectacolul păpuşilor fărâmate pe parchet e insuportabil. Pendula arată ora douăzeci şi trei şi cincizeci şi nouă. „Să eşuezi când eşti gata-gata să-ţi atingi ţelul! Nu-i drept!” se vaită băieţelul, ţintuit de deznădejde pe podeaua de unde nu izbuteşte să se ridice. Nu mai are nici pic de curaj, nici măcar cât să-şi certe căţelul culcat sub scară.

Stă în coate şi vede înaintând o umbră pe podea. Ridică uşurel capul şi descoperă cinci umbre chinezeşti, imense, nemăsurate, obligate să se plece, ca să poată trece prin uşa de la intrare.

Artur rămâne cu gura căscată, cu buza de jos atârnată, îşi aprinde mica lanternă, al cărei beculeţ luminează un războinic matasalai, în ţinută tradiţională. O cămaşă largă, îngrijit înnodată, bijuterii şi amulete cam peste tot, o pieptănătură cu scoici, o lance în mână. Omul e echipat şi are doi metri şi cincisprezece. Îl însoţesc alţi patru, ceva mai mărunţei.

Artur a rămas mut. Se simte chiar mai mic decât piticul din grădină. Războinicul scoate din buzunar o hârtie, o desface atent şi citeşte.

— Artur? rosteşte pur şi simplu matasalaiul.

Băiatul nu-şi revine şi dă prosteşte din cap. Şeful îi zâmbeşte.

— Nu trebuie pierdută nici o clipă! Vino! îi spuse războinicul, apoi se întoarce pe jumătate şi părăseşte casa, îndreptându-se spre grădină.

Ca vrăjit, Artur uită de frică şi se ia după el. Alfi îşi urmează stăpânul, prea temător ca să rămână singur-singurel sub scară.

Cei cinci africani iau poziţie de drepţi la capătul unei încrengături a covorului. E vizibil că au luat locul statuetelor. Artur înţelege că trebuie să stea în mijloc, lângă lunetă.

— Voi... voi nu veniţi? întreabă politicos, dar nu prea liniştit.

— Unul singur poate să treacă, şi credem că tu eşti cel mai bun care se poate lupta cu M... Blestematul, îi răspunde şeful.

— Maltazar? întreabă băiatul, aducându-şi aminte de gravura din carte.

Cei cinci războinici îşi duc pe loc câte un deget la gură, cerând tăcere.

— De cum ajungi dincolo, să nu-i pronunţi niciodată, niciodată, niciodată... numele. Aduce ghinion.

— De acord. Nici o problemă. Doar M... Blestematul! repetă Artur tot mai neliniştit.

— Cu el s-a dus bunicul tău să lupte, şi ţie-ţi revine onoarea de a-i încheia misiunea, spune solemn războinicul.

Artur înghite în sec. Misiunea lui pare imposibilă.

— Vă mulţumesc pentru onoare, dar... ar fi poate mai bine să las locul unuia dintre voi. Sunteţi mult mai puternici decât mine, recunoaşte modest.

— Forţa ta e lăuntrică, Artur. Inima ta e cea mai puternică armă, răspunde războinicul.

— Da? se miră băieţelul, nu prea convins. E posibil, dar... nu-s încă mic?!

Şeful matasalai îi zâmbeşte.

— Curând vei fi de o sută de ori mai mic, iar forţa ta va fi şi mai vădită.

Orologiul bate prima dintre cele douăsprezece lovituri care anunţă miezul nopţii.

— E timpul, Artur, spune războinicul ducându-1 în mijlocul covorului şi dându-i ultimele instrucţiuni.

Artur citeşte hârtia pe care o ţine în mâna tremurândă, în vreme ce orologiul continuă să bată. Pe lunetă sunt trei inele. Artur îl apucă pe primul. „Primul cerc, al trupului, trei grade la dreapta”, citeşte băiatul, stăpânindu-şi neliniştea. Face cu mare teamă manevra. Dar nimic. Doar orologiul continuă să bată, pentru a patra oara. Artur apucă al doilea inel. „Al doilea cerc, al spiritului, trei grade la stânga”. Băiatul întoarce inelul, mai greu ca prima dată. Orologiul bate pentru a noua oară. Căpetenia africană înalţă ochii spre lună şi pare neliniştit de norişorul primejdios ce se apropie.

— Grăbeşte-te, Artur! îl previne războinicul.

Băiatul apucă al treilea şi ultimul dintre inele. „Al treilea cerc, al sufletului, un tur complet.” Artur respiră din adâncul

plămânilor şi răsuceşte inelul, pe când orologiul bate pentru a unsprezecea oară.

Din nefericire, norişorul şi-a atins ţelul, şi acum acoperă puţin câte puţin luna. Nici un fir de lumină. Artur a răsucit inelul până la locul lui. A douăsprezecea bătaie a orologiului marchează miezul nopţii, sfâşiind întunericul. Tot nimic. Matasalaii stau muţi şi nemişcaţi. Până şi vântul pare să aştepte.

Neliniştit, Artur se uită la războinici, care-s cu ochii la lună. Dar ea mai mult se ghiceşte decât se vede, ascunsă de norişorul cenuşiu, ce nu ştie ce nenorocire provoacă.

Vântul le sare însă în ajutor şi-l duce uşor mai departe. Treptat, lumina lunii capătă puteri, apoi o rază intensă sparge brusc noaptea, legând fulgerător luna de lunetă.

Deşi durează doar câteva clipe, şocul e atât de puternic, încât Artur cade în fund. Tăcerea domneşte iar. Nimic nu pare schimbat, numai zâmbetele de pe chipurile războinicilor.

— Poarta-Lumină s-a deschis! anunţă mândru şeful. Poţi să te prezinţi.

Artur se saltă ca vai de lume.

— Să mă prezint?

— Da. Şi încearcă să fii convingător. Poarta rămâne deschisă doar cinci minute, adaugă războinicul.

Artur caută o justificare, dar nu pricepe nimic din umila-i misiune. Se apropie de lunetă şi aruncă o privire în interior. Fireşte, nu vede mare lucru. Doar ceva maro foarte moale. Apucă luneta şi o întoarce, ca să vadă mai limpede. Abia acum zăreşte în pământ o groapă uşor luminată. Imaginea e tot mai clară, iar Artur poate să vadă chiar şi cea mai mică rădăcină. La celălalt capăt al lunetei începe dintr-odată o scară. Lui Artur nu-i vine să-şi creadă ochilor.

Lasă deoparte luneta şi priveşte pământul de jur împrejur. Nu, nu vede aiurea. Scara tremură uşor, de parcă cineva tocmai ar urca pe ea. Artur îşi ţine răsuflarea. Un omuleţ se iveşte în capul scării şi atinge lentila enormă. E un minimos. Artur e speriat. Nici în cele mai nebuneşti vise n-ar fi crezut că-i cu putinţă aşa ceva. Minimosul îşi duce mâinile la ochi, încercând să zărească ceva. Are urechi ascuţite, doi ochi ca nişte bile foarte negre, pistrui aproape pe tot obrazul. Într-un cuvânt, ori într-o sută, e nostim foc şi-l cheamă Moţ.

Capitolul 8

Minimosul întrezăreşte, în cele din urmă, ceva care, din punctul lui de vedere, nu-i decât un ochi enorm.

— Archi? întreabă omuleţul neliniştit.

Artur nu-şi revine. Chestia e mică şi vorbeşte.

— Eu? Nu, răspunde uluit.

— Prezintă-te! îi porunceşte războinicul matasalai.

Artur se stăpâneşte, amintindu-şi de misiunea lui şi de timpul scurt pe care îl are la dispoziţie.

— Sunt... sunt nepotul lui şi... Şi mă cheamă Artur.

— Sper, Artur, că ai un motiv serios ca să te foloseşti astfel de Rază, îl avertizează minimosul. Consiliul e total împotrivă. Cu excepţia cazurilor urgente.

— E un caz de extremă urgenţă, spune băiatul, cu voce uimitoare. Grădina va fi distrusă, tăiată, făcută una cu pământul. În mai puţin de două zile, nu vor mai exista nici grădina, nici casa şi deci nici... minimoşii.

Moţişor intră la idei.

— Ce spui, tu, băieţaş? N-oi fi vreun glumeţ, ca bunicul tău? întreabă, vrând să se asigure.

— Nici vorbă de glume. Un antreprenor vrea să radă grădina de pe faţa pământului şi să construiască imobile, explică Artur.

— Imobile? întreabă Moţ, înspăimântat. Ce-s alea imobile?

— Nişte case mari din beton, care acoperă toate grădinile, răspunde Artur.

— Dar e îngrozitor! se vaită Moţ, cuprins de spaimă.

— Da, e îngrozitor! întăreşte Artur, şi nu putem evita, decât dacă dăm de comoara ascunsă de bunicul în grădină. Aşa l-aş putea plăti pe antreprenor, şi nimic din toate astea n-ar mai avea loc.

Fireşte că minimosul Moţ e de acord.

— Foarte bine. Perfect. E o idee foarte bună! acceptă uşurat.

— Totuşi, ca să pot găsi comoara, trebuie să intru în lumea ta! explică Artur, dar Moţişor nu pare să se fi gândit la aşa ceva.

— A, da, dar asta-i cu neputinţă! răspunde el. Nu se poate trece aşa, cu una, cu două! Trebuie întrunit Consiliul, trebuie explicată chestiunea, apoi deliberată şi...

Artur îl întrerupe fără jenă:

— În două zile, nu va mai fi nici o deliberare, fiindcă nu va mai exista nici un consiliu, deoarece veţi fi cu toţii morţi!

Minimosul împietreşte. În sfârşit, a priceput gravitatea situaţiei.

Artur aruncă o privire şefului african, vrând să se asigure că n-a fost prea dur. Şeful îşi ridică arătătorul, în semn că a procedat bine.

— Cum te cheamă, întreabă Artur, privind prin lunetă.

— Moţ, răspunde minimosul.

Artur spune solemn:

— Moţ, viitorul poporului tău e în mâinile tale!

Minimosul începe să se agite, înspăimântat de atâta răspundere.

— Da, sigur. În mâinile mele. Trebuie să acţionez, repetă în şoaptă. Gesticulează atâta, că, în cele din urmă, cade de pe taburet. Trebuie să anunţ Consiliul. Dar Consiliul s-a întrunit deja pentru ceremonia regală. O să mă linşeze, dacă le-o tulbur!

Moţ vorbeşte singur, cu glas tare. Cum face ori de câte ori caută o soluţie.

— Grăbeşte-te, Moţ. Timpul n-aşteaptă, îi aminteşte Artur.

— Da. Fireşte. Timpul n-aşteaptă, repetă minimosul, tot mai speriat. Din cauză că s-a foit atâta, l-a luat ameţeala. Stă o clipă, apoi o ia la goană pe drumeagul îngust, un soi de tunel pentru cârtiţe, abia un pic mai înalt ca el. Regele va fi mândru de mine. Dar am să tulbur ceremonia. Mă vor urî! dă din gură Moţ, fără răgaz, fugind prin tunel cât îl ţin puterile.

Şeful bongo-matasalailor se apropie de Artur şi-i zâmbeşte.

— Te-ai descurcat bine, băieţaş.

— Sper că am izbutit să-l conving, răspunde Artur cam neliniştit.

Moţişor continuă să alerge prin tunel. Nu trece mult şi se duce de-a rostogolul într-o sală uriaşă, adevărată grotă subpământeană.

Acolo-i satul lui. Mai mult de o sută de case, din lemn şi frunze, din ciuperci crestate şi flori uscate. Adesea, podeţe din rădăcini împletite leagă casele între ele.

Moţişor o ia pe strada mare, complet pustie la ora aceasta. Cu atât mai bine, căci e mai uşor de privit arhitectura. Cam barocă, total ecologică, ea e un ţesut vegetal incredibil, un patchwork de dimensiuni omeneşti care foloseşte tot ce-i în

natură. Unele ziduri sunt din pământ uscat, iar altele, din tije de păpădie, bine strânse una într-alta, formează garduri. Frunzele uscate servesc, îndeobşte, drept acoperiş, dar alţii au preferat ţiglele din aşchii de lemn. Ziduri mai mici, din solzii conurilor de brad, despart casele.

Moţişor urcă în graba mare pe bulevardul cu plante şi flori luminoase, aşezate regulat, pe post de felinare, ce duce în Piaţa Consiliului. E un amfiteatru uriaş, în stil toinan, săpat în pământ, ce formează un semicerc în faţa palatului regal. Întregul popor minimos şi-a dat întâlnire acolo, iar Moţ trebuie acum să străbată mulţimea, dacă vrea să ajungă la Consiliu. Dă un pic din coate, se scuză de fiecare dată şi ajunge în sfârşit la marginea arenei. „Of, of, of! În plină ceremonie! Or să mă omoare!” îşi spune încetişor, ca să nu tulbure liniştea generală.

În mijlocul pieţei pustii e Piatra înţelepţilor, în inima căreia stă înfiptă spada fermecată. Arma-i o minune. Pe oţelul cizelat cu fineţe, sunt gravate mii de semne. Nu se vede decât pe jumătate. A doua parte a tăişului pare mulată în piatră.

În faţa clădirii, un minimos a pus un genunchi la pământ şi şi-a plecat capul în faţa pietrei sfinte. Nu i se zăreşte chipul cufundat în rugă, dar câteva detalii din costumul lui duc cu gândul la un războinic. Nojiţele îi strâng picioarele până la pulpe. La cingătoare îi atârnă cuţitaşe cu dinţi de şoricel şi punguţe din pieliţă de boabe de porumb. Fără nici o îndoială, e un războinic.

„Of, of, of! Sunt încă în plen!” se nelinişteşte Moţ.

Uşile palatului se deschid solemn. Sunt imense şi ocupă mare parte din faţada palatului. E nevoie de patru minimoşi ca să le deschidă cu totul, atât sunt de grele şi de masive. Doi purtători de lumină ies primii. Cei doi minimoşi poartă costumul oficial, pestriţ şi brodat cu fir de aur. Ai spune că se duc la carnavalul din Veneţia. Pe cap au pălării sferice şi diafane, iar în fiecare dintre ele stă un vierme lucitor. Pe măsură ce înaintează, ei luminează drumul pe unde trec, ca purtătorii de torţe.

Se aşază de-o parte şi de alta a estradei aduse încetişor în piaţă, deschizând astfel drumul regelui. Maiestatea Sa înaintează cu paşi grei şi rari. E peste măsură de înalt faţă de restul minimoşilor, ca un om mare faţă de copii. Are braţe enorme, care-i ajung până la pulpe. Poartă o blană albă şi deasă, ce duce cu gândul la urşii polari, şi o barba lungă, a cărei

culoare se contopeşte cu a blănii. În ciuda chipului fără vârstă, are cel puţin o sută de ani. Faţă de trup, capul îi pare foarte mic şi caraghios, îngropat sub uriaşa beretă cu clopoţei. Se apropie de capătul estradei, E urmat de câţiva demnitari, probabil restul Consiliului, care se aşază înţelepţeşte, de-o parte şi de alta.

Doar unul rămâne lângă el. E Miro, sobolul. Costumul lui baroc aminteşte de Verona din vremea familiei Montaigu. Poartă ochelari mici pe vârful năsucului şi are un aer foarte neliniştit.

Regele îşi înalţă braţele enorme, iar mulţimea îl aclamă. Atmosfera e de-a dreptul romană.

— Iubit popor, magistraţi şi demnitari! spune regele cu voce bătrână, dar puternică. Războaiele pe care strămoşii noştri au trebuit să le poarte rând pe rând au adus numai nenorociri şi belele. Face o pauză, ca un moment de reculegere pentru toţi cei dispăruţi în acele timpuri grele.

— De aceea, continuă, într-o zi au hotărât cu înţelepciune să nu mai poarte niciodată războaie şi să înfigă în stâncă spada puterii. Arată cu un gest larg spre spada sudată la locul ei şi spre războinicul îngenuncheat. Spada nu mai trebuie folosită nicicând; trebuie să ne ajute la rezolvarea problemelor... În pace.

Mulţimea pare să împărtăşească sentimentele regelui. Poate cu excepţia lui Moţ, prea preocupat de misiunea pe care şi-a asumat-o. Regele îşi reia discursul.

— Anticii au scris, la poalele edificiului, legea după care trebuie să ne conducem: dacă într-o zi pământurile ne-ar fi ameninţate de invadatori, atunci o inimă pură, însufleţită de simţul dreptăţii, neştiind nici ce-i ura, nici ce-i răzbunarea, va putea să smulgă spada cu puteri înmiite şi să poarte o luptă dreaptă. Regele oftează lung şi trist, apoi adaugă: Din nefericire... această zi a sosit. Mulţimea vuieşte, şi fiecare îşi împărtăşeşte neliniştea celui de alături. Iscoadele mele mi-au raportat că... M. Blestematul e gata să trimită împotriva noastră o armată uriaşă.

Mulţimea e străbătută de suflul spaimei. Prima literă a acelui nume a fost de ajuns pentru a-i înfricoşa pe toţi. Ne putem închipui cu uşurinţă ce panică s-ar fi produs, dacă cineva i-ar fi pronunţat, din greşeală, numele întreg.

— La luptă! îi îndeamnă regele, dând parcă semnalul unui haos vesel, în care toţi se pot exprima, fără să dialogheze cu adevărat. Totul pare să semene mai curând cu târgul de peşte

decât cu Adunarea Naţională.

— Mai durează mult? întreabă Moţişor, neliniştit.

Militarul din garda regală se apleacă uşurel spre el.

— Ei, asta-i! Ce vezi nu-i decât începutul! spune şi înalţă privirea spre cer. Acum urmează rezumatul regelui, discursul înţelepţilor, jurământul războinicului, ratificarea şi ... deschiderea bufetului! spune vesel şi zâmbeşte pofticios.

Moţişor se simte pierdut. Îşi agită mâinile în toate direcţiile, dându-şi curaj.

— Popor! Nu mai e nici un moment de pierdut! strigă regele, încercând să facă tăcere.

— Are dreptate! supralicitează Moţ. Nu mai e nici un moment de pierdut.

Regele face câţiva paşi spre războinicul care încă stă solemn în genunchi în faţa viitoarei lui spade.

— E un moment important şi vă propun să lăsăm deoparte protocolul şi să vă spun pe loc cine-i persoana care cred că are toate calităţile pentru această primejdioasă misiune. Regele mai avansează un pic. Un neaşteptat sentiment de bunăvoinţă faţă de cineva îi îmbujorează obrajii şi-i îndulceşte glasul. Persoana care, peste câteva zile, îmi va lua locul în fruntea regatului... Un zâmbet de copil îi întinereşte chipul. Vă vorbesc, desigur, despre prinţesa Selena... fiica mea.

Întinde afectuos braţele lungi spre persoana îngenuncheată. Tânăra se ridică uşurel, cum cere protocolul, şi-şi dezvăluie chipul îngeresc. E chiar mai frumoasă decât în gravură. Părul sălbatic are reflexe liliachii, foarte potrivite cu migdalele ochilor de culoarea turcoazelor din Maldive. E mândră în trupu-i micuţ de copil şi face pe răzvrătita, pe războinica, dar graţia o trădează. E o prinţesă veritabilă, palidă ca Albă-ca-Zăpada, frumoasă precum Cenuşăreasa, graţioasă ca Frumoasa-din-Pădurea-Adormită, şturlubatică precum Robin Hood.

Regelui îi vine greu să ascundă cât e de mândru de ea.

Gândul că fata asta este fiica lui îl face să roşească. Mulţimea aplaudă aprobator. E greu de crezut că alegerea ei e rodul unei gândiri îndelungate şi profunde. În curând, totul se datorează faptului că farmecul Selenei se răspândeşte zburând ca zefirul. Doar Moţ pare insensibil la tot. „Curaj, Moţ!” îşi spune.

Regele face ultimul pas către fiica sa.

— Prinţesă Selena, spiritul Strămoşilor fie cu tine, îi spune

solemn tatăl.

Selena se apropie la rândul ei, întinde liniştită braţele spre spadă şi este gata să pună mâna pe garda ei, dar intervine Moţ.

— Tată! urlă el, repezindu-se prin mulţime.

Selena şi-a înfrânat elanul şi bate din picior.

— Moţ! spune, strângând din dinţi.

Numai fratele ei mai mic e în stare să facă caraghioslâcuri într-un asemenea moment. Regele îşi caută cu privirea fiul cel mic.

— Aici sunt, tată, spune băieţelul, venind lângă Selena, care-i furioasă.

— Ai făcut-o într-adins, nu-i aşa? Nu mai puteai aştepta zece secunde înainte de a face pe clovnul?

— Am o misiune foarte importantă, îi răspunde Moţ, serios ca un papă.

— Da? Ca şi cum a mea n-ar fi importantă! Trebuie să scot spada fermecată, ca să lupt cu M. Blestematul.

Moţişor dă din umeri.

— Eşti prea orgolioasă ca să poţi scoate spada din stâncă, ştii prea bine.

— Ia recunoaşte, domnule Ştie-Tot, răspunde ea jignită, nu cumva e şi puţină gelozie în spusele tale?

— Nici vorbă! răspunde Moţ, ridicând nasul spre cer.

— Ei! Nu vă mai ciorovăiţi! îi ceartă regele, îndreptându-se spre ei. E o ceremonie importantă. Sper că ai un motiv serios, ca să ne deranjezi astfel.

— Da, tată. Pământurile de sus s-au deschis azi, îl informează micuţul.

— Cine a îndrăznit? tună regele cu voce de tenor.

— Îl cheamă Artur, reluă Moţ, cu glăsciorul timid. E nepotul lui Archi.

Mulţimea e emoţionată. Numele lui Archi stârneşte ecou în minţile tuturor. Regele e oarecum tulburat.

— Şi... Ce vrea... Artur ăsta?

— Vrea să se adreseze Consiliului. Spune că asupra noastră se va abate o mare nenorocire şi că numai el ne poate salva.

Tribuna ia foc. E în pragul panicii. Gata să se răzvrătească, Selena îşi dă fratele la o parte cu mâna şi-i ia locul în faţa regelui.

— Marea noastră nenorocire e M. Blestematul, şi n-avem ce

face cu Artur ăsta. Mie, Selena, prinţesă adevărată, îmi revine misiunea de a-mi apăra poporul.

Fără să mai aştepte, se întoarce şi se duce drept spre spadă. Pune mâna pe mâner şi, cu un gest graţios, încearcă s-o tragă afară. Dar graţia nu-i bună de nimic în acest soi de privinţă, căci spada nu se clinteşte nici cu un milimetru. Încearcă apoi cu forţa, folosind amândouă mâinile. Nimic. Spada rămâne ca sudată. Pune amândouă mâinile, amândouă picioarele, se contorsionează, se strâmbă, urlă... Nu foloseşte la nimic. Mulţimea e uluită. În privirea regelui se citeşte acelaşi lucru, căci pare foarte dezamăgit şi, desigur, oarecum neliniştit.

Fără puteri, Selena se opreşte o clipă, trăgându-şi suflarea.

— Vezi? Eşti prea orgolioasă. Ţi-am spus eu! îi aruncă Moţ în treacăt.

— Hop şi tu! îi răspunde, înaintând spre el cu mâinile întinse, gata să-l sugrume.

— Selena! strigă tatăl.

Prinţesa stă în loc.

— Fiica mea, îmi pare rău, îi spune impresionat. Noi ştim cât iubeşti tu poporul, dar... inima ta e prea plină de ură şi de răzbunare.

— Nu-i adevărat, tată! se apără fata, cu lacrimi în ochi. Doar că... Moţ m-a scos din sărite. Sunt sigură că, dacă mă liniştesc un minut, voi putea scoate spada şi totul va fi în ordine.

Regele o priveşte o clipă. E neîncrezător. Cum să-i explice fiicei lui această furie oarbă, fără s-o supere?

— Ce-ai face dacă l-ai avea în faţă pe M. Blestematul? o întreabă simplu regele.

Selena încearcă să-şi stăpânească ura, care nu vrea decât să iasă la iveală.

— M-aş purta cu el după cum merită, îl asigură.

— Adică? insistă regele, jucându-se cu nervii ei.

— Eu... eu... l-aş zdrobi ca pe un vierme! Pentru toate crimele pe care le-a comis şi pentru nenorocirile pe care ni le-a adus, precum şi pentru...

Selena înţelege brusc în ce capcană a căzut.

— Îmi pare rău, fata mea, dar nu eşti pregătită. Puterile spadei nu se arată decât în mâini însufleţite de spiritul dreptăţii, nu al răzbunării, îi explică tatăl.

— Atunci ce facem? O să-l lăsăm pe păianjenul ăsta diform

să ne invadeze, să ne jefuiască, să ne sugrume pe noi şi pe copiii noştri? Fără să spunem nimic? Fără să facem nimic? Fără să încercăm nimic? spune ea, luând mulţimea drept martor.

Gloata se agită. E, desigur, mult adevăr în vorbele micuţei prinţese.

— Cine ne va salva? urlă ea în sfârşit.

— Artur! îi răspunde Moţ cu înflăcărare. E singura noastră nădejde.

Selena ridică ochii spre cer. Regele se gândeşte. Mulţimea se întreabă. Consiliul discută, apoi face un semn favorabil suveranului, care încuviinţează.

— Date fiind împrejurările şi în amintirea lui Archi, Consiliul acceptă să-l asculte pe tânăr.

Moţişor urlă de bucurie, dar sora lui se posomorăşte, după obicei. Mulţimea fierbe, ca de fiecare dată când spectacolul oferă numere noi.

— Miro? Pregătiţi legătura! spune regele.

Micul sobol se execută neîntârziat. Sare drept în micul lui centru de control, un soi de tejghea circulară, plină vârf cu manete şi butoane de tot felul; face mai întâi o mică socoteală pe numărătoare, apoi trage de maneta numărul 21. O oglindă enormă, montată pe nişte rădăcini ce-i servesc drept cadru, iese din zid, precum oglinda retrovizoare a automobilului. Imediat, se iveşte şi a doua, care păstrează reflexia primeia. A treia iese din tavan şi captează, la rândul ei, reflexia.

Miro trage rând pe rând de manete, şi de peste tot îşi fac apariţia noi oglinzi, purtând aceeaşi imagine prin tot oraşul, prin tunelul lung ce duce în încăperea unde stă enorma lentilă a lunetei, ce-a rămas înfiptă în pământ. În total, vreo cincizeci de oglinzi, aliniate pentru a păstra imaginea din lentilă.

Cu amândouă mâinile, Miro încearcă să pună în mişcare altă manetă. Un soi de plantă coboară din tavanul grotei, se deschide ca o floare pe care se pune roua, iar din ea cad patru balonaşe luminoase: unul galben, unul roşu, unul albastru şi unul verde. Patru culori fundamentale se aliniază uşurel, formând o lumină albă perfectă, ca un proiector mare, gata să reproducă fidel imaginea purtată de oglinzi. Nu lipseşte decât un ecran.

Miro apasă pe un buton, singurul acoperit cu catifea. Un ecran imens se desprinde din plafon, dintr-o singură mişcare, şi

acoperă cerul oraşului. Privit îndeaproape, e din frunze uscate de arţar, cusute între ele şi formând un splendid mozaic. Miro apasă pe alt buton. O ultimă oglindă trimite reflexul spre proiector, ce îndreaptă imaginea spre ecranul uriaş. Un ochi gigantic invadează pânza. E al lui Artur.

Băiatul, încă în genunchi, în grădină, e uluit. E în mijlocul Consiliului minimoşilor, în faţa regelui. Acesta e, de altfel, impresionat de dimensiunile ochiului său, care te lasă să întrevezi înălţimea omului ascuns în spatele lentilei. Doar Selena stă cu spatele la ecran, în semn de protest. Regele îşi recapătă ceva din demnitate şi-şi drege glasul.

— Hm! Ei bine, tinere Artur, Consiliul te ascultă, fii scurt.

Artur are un moment de inspiraţie.

— Un om vrea să distrugă grădina ce vă adăposteşte. Aveţi doar un minut ca să mă lăsaţi să intru în lumea voastră, pentru a vă putea ajuta. După acest răstimp, nu voi mai putea face nimic pentru voi şi veţi fi distruşi cu totul.

Fraza trece printre cei de faţă ca o pală de vânt. Regele pare paralizat de veste.

— Ia te uită ce scurt... Şi precis... este. Se întoarce spre Consiliu, la fel de pierdut ca un banc de peşti într-un lan de grâu. Regele e singur în faţa răspunderii. Bunicul tău era un înţelept şi un mare bărbat. În memoria lui, ne vom încrede în tine. Treziţi-l pe portar! tună, ridicând un braţ impozant.

Moţişor urlă de bucurie şi pleacă în goana mare, dezechilibrându-şi, în trecere, sora care încă mai e supărată. Miro apasă pe un buton din aur şi o enormă perdea din catifea roşie cade peste ecranul uriaş.

Capitolul 9

Artur se întoarce spre şeful de trib al bongo-matasalailor.

— Cred că s-a rezolvat, anunţă timid.

Războinicii n-au nici o îndoială. Dar nu şi Alfi, care nu pricepe nici o iotă din jocul cel nou, cu fantome de doi metri şi cincisprezece centimetri, un pitic de grădină, un covoraş de rugăciuni şi o lunetă.

Moţ se duce de-a rostogolul prin sala de trecere, lunecând la nesfârşit, şi se prăbuşeşte pe un ghem de mătase, ce atârnă din tavan.

— Portar! Portar! Trezeşte-te, o urgenţă! urlă, izbindu-se de ghem. Nici un răspuns. Moţ scoate o lamă ciudată din briceguţul multifuncţional. E un tăietor de gheme, fireşte, cu care despică mătasea pe toată lungimea. Portarul, care dormea liniştit cu capul în jos, lunecă pe mătase şi se prăbuşeşte pe podea.

— Pe toate bobiţele de nalbă! bombăne bătrânul minimos, frecându-şi capul. Şi-a tras barba albă încurcată printre picioare, iar acum îşi aranjează firele de păr de lângă urechi. Cine a îndrăznit?

Bătrânul drac împieliţat îl vede pe tânărul prinţ cu mutra veselă.

— Moţ?! Ticălos mic! N-ai găsit ceva mai bun ca să te distrezi?!

— M-a trimis tata. E pentru trecere, explică bătând din picioare de nerăbdare.

— Iarăşi? se plânge portarul. Ce-au toţi de vor să treacă tocmai acum?!

— Ultima trecere a fost totuşi acum trei sute de ani remarcă Moţ plin de bun-simţ.

— Asta zic şi eu. Dar eram pe cale să aţipesc, răspunde portarul întinzându-se.

— Grăbeşte-te! Regele şi-a pierdut răbdarea! insistă prinţul.

— Regele, regele! Dar sceptrul regal unde-i? Moţ scoate din buzunar şi i-1 întinde.

— Bine. E chiar sceptrul, fireşte, acceptă portarul după ce îl cercetează la iuţeală. Ia obiectul regal şi-l bagă într-un sertar din zid. Şi acum, luna. E tocmai plină. Trage o trapă mică din zid, ca un capac de pubelă murală. Pe ea-i fixată o oglindă ce reflectă chipul lunii impunătoare, strălucitoare şi, mai ales, plină. E foarte frumoasă! se emoţionează portarul.

— Grăbeşte-te! Raza lunii slăbeşte.

— Foarte bine! Foarte bine! răspunde bătrânul bombănind. Se apropie de cele trei cercuri, chiar cele de la celălalt capăt al lunetei, pe care Artur le-a aliniat cu grijă. Doar că de partea aceasta, pentru minimoşi, ele par enorme. Portarul pune mâna pe primul cerc. Trei grade la dreapta, pentru trup, spune, executând mişcarea. Apoi pune mâna pe al doilea cerc. Trei grade la stânga, pentru ţinute. Al doilea cerc se răsuceşte încetişor, până la al doilea grad. Şi acum un tur complet ... Pentru suflet. Portarul pune mâna pe al treilea cerc, precum târgoveţul pe roata loteriei. Şi-l roteşte.

Brusc, raza ce venea dinspre lună se schimbă şi începe să se onduleze ca zarea sub efectul căldurii.

— Agaţă-te, îi spune şeful african lui Artur.

— Să mă agăţ? Dar de ce mă prind? întreabă puştiul uimit.

Nici n-apucă să caşte gura, că şi începe să se micşoreze cu mare grabă, chiar mai iute decât se poate povesti. Din instinct, se prinde în trecere de lunetă. Îşi lipeşte spatele de sticlă şi se face tot mai mic.

— Ce se petrece cu mine? întreabă Artur înnebunit.

— Ai s-ajungi la fraţii noştri minimoşi, răspunde calm africanul. Dar nu uita că ai doar treizeci şi şase de ore ca să-ţi îndeplineşti misiunea. Dacă poimâine la amiază nu te-ai întors, poarta se va închide... pentru o mie de zile! precizează ferm şeful.

Artur încuviinţează dând din capul său tot mai micuţ. În spatele lui, corpul lunetei e acum cât casa. Deodată, peretele se înmoaie, iar Artur trece prin el. Trece şi prin sticlă şi cade în lunetă. Apoi fuge şi se duce de-a berbeleacul, se pocneşte peste tot, ca un maimuţoi care cade pe scară. În sfârşit se loveşte zgomotos de ultimul perete de sticlă, cel care dă în sala de trecere.

Artur îşi freacă ţeasta, chiar când se iveşte Moţ. Băieţeii par uimiţi unul de celălalt. În cele din urmă, Moţ zâmbeşte şi-i face un semn de bun venit cu mâna. Cam aiurit, Artur îi răspunde. Minomosul îi vorbeşte făcând gesturi mari, dar sticla groasă împiedică orice conversaţie Moţ face gesturi şi mai mari. E vizibil că încearcă să-i spună ceva.

— N-aud nimic! urlă Artur şi duce mâinile la gură, în chip de megafon.

Moţişor se apropie şi suflă peste sticlă, aburind-o şi desenând o cheie.

— Cheia? întreabă Artur, mimând locul acesteia in broască.

Minimosul dă din cap. Artur îşi aduce brusc aminte.

— A! Cheia! Cea pe care trebuie s-o ai întotdeauna la tine! Se caută prin buzunare şi scoate vestita cheie, cu etichetă cu tot.

Moţişor îl felicită şi-i arată broasca, pe peretele din stânga. Băiatul urmează indicaţiile şi traversează luneta până la zidul tare ca scheletul unui cargou. Artur şovăie dacă să bage sau nu cheia în broască, dar Moţ îl încurajează gesticulând. Băiatul bagă cheia şi o răsuceşte.

Imediat porneşte un mecanism nevăzut, iar tavanul începe să coboare cu o iuţeală impresionantă. Artur înalţă privirea şi îl vede cum se apropie fără milă de el. A căzut în capcană. Tavanul îl va zdrobi. Îl cuprinde panica. Bate în sticlă şi-l cheamă pe Moţ în ajutor. Minimosul e numai zâmbet şi-i arată pumnii în aer, felicitându-1. Artur e copleşit de atâta cruzime. Se simte pierdut. Bate din toate puterile în sticlă, dar nimic.

— Nu vreau să mor, Moţ! Nu aşa repede! Nu aşa! urlă micul băiat, cu răsuflarea tăiată. Tavanul se apropie şi în câteva secunde îl va zdrobi. Artur îl priveşte pe Moţ drept în ochi. Ultima imagine cu care va rămâne va fi chipul vesel al piticului ăstuia împieliţat.

Plafonul de sticlă ajunge deasupra capului lui Artur şi-l obligă să se culce iute la pământ, ca să se turtească şi mai tare, pe toată lungimea. Dar nu, nu-1 zdrobeşte, ci, înmuiat, îl îmbrăţişează. Artur se cufundă în el ca lingura-n dulceaţă. Nu poate să scape, nici să se mişte în mierea aceea prea groasă, ca un jeleu. Nu trebuie decât să aştepte câteva secunde, ca să fie scos pe partea cealaltă.

Din lentilă cade direct pe podea, strâns în firicelele de jeleu ca într-o găleată cu chewing-gum. Stă grămadă, la picioarele lui Moţ.

— Fii bine-venit în ţara minimoşilor! îi urează micul prinţ, foarte vesel şi cu braţele larg deschise.

Artur se ridică cum poate mai bine şi încearcă să scape de toate firicelele ce-1 ţin legat. Încă nu şi-a dat seama că nu mai e băieţel, ci un adevărat minimos.

— M-ai speriat, Moţ! Nu pricepeam nimic, şi am crezut că

mor şi că...

Artur se opreşte în mijlocul vorbei. Luându-şi un firicel de pe braţ, tocmai a înţeles că mâna lui n-are nimic de-a face cu cea cu care era obişnuit. Tot nu îndrăzneşte încă să accepte ceea ce nu-şi poate închipui. Scapă de firele lipicioase, descoperindu-şi treptat trupul de minimos. Moţ îl ia pe după umeri şi-l răsuceşte, ca să se poată oglindi în lunetă. Artur e peste poate de uimit. Îşi atinge trupul, apoi chipul. Poate că visează.

— E de necrezut, spune în cele din urmă sfârşit.

Portarul surâde, încercând să-şi dreagă glasul.

— Ei bine, acum nu mai aveţi nevoie de mine. Mă duc să mă culc iar.

Artur e parcă vrăjit de noua lui înfăţişare.

— E într-adevăr de necrezut.

— Hai! Te admiri mai târziu! îi spune Moţ şi-l trage de mână. Te aşteaptă Consiliul.

Căpetenia tribului bongo-matasalai trage delicat luneta din gaură, în vreme ce fraţii lui strâng atent covorul cu cinci încrengături. Şeful priveşte pentru ultima oară în gaură.

— Mult noroc, Artur! spune emoţionat.

Pune piticul la locul lui din grădină, şi tribul se mistuie în noapte, la fel cum a venit.

Motorul micului Chevrolet se opreşte, căci a tuşit prea mult. Lumina farurilor scade rapid şi se stinge în cele din urmă. Noaptea şi-a reintrat în drepturi, iar liniştea e acum deplină... cu excepţia unui uşor zumzăit, abia simţit, ce vine de la primul etaj. Probabil că Mami sforăie ca o locomotivă, fără nici o grijă.

Capitolul 10

Regele e pe tron şi bate cu sceptrul în podea.

— Să intre numitul Artur! spune cu vocea lui puternică.

Cei doi soldaţi din gardă îşi ridică armele şi-l lasă să treacă pe Artur, care trebuie să traverseze piaţa sub privirile tuturor. Mulţimea îl primeşte strigând „O!” şi „A!” Oamenii rânjesc, mormăie, horcăie, rumegă. Artur face tot ce-i stă în putere ca să-şi ascundă timiditatea firească ce îl stinghereşte. Selena, tot cu braţele cruciş, priveşte cum înaintează salvatorul căzut din cer. Pare mai curând un puişor căzut din cuib. Moţ îi trage un cot surorii lui.

— Drăguţ, nu? îi strecoară prinţesei, care nu face decât să ridice din umeri.

— Banal! răspunde ea, întorcându-i spatele.

Artur trece chiar pe lângă ea.

— Prinţesă Selena, omagiile mele, izbuteşte să-i spună, în ciuda timidităţii.

Abia de-a ridicat privirea către ea, de frică să nu-i explodeze inima. Se pleacă uşurel, o salută şi-şi reia drumul spre rege.

Selena nu va mărturisi nicicând, dar băieţelul politicos şi discret tocmai a câştigat câteva puncte. Regele pare cucerit, dar nu-i cazul să o arate prea mult. Numai lui Miro, sobolul, nu-i pasă de protocol. Înaintează spre băiat şi-i strânge îndelung mâinile.

— Am fost foarte bun prieten cu Archi. Şi-s tare bucuros să-i întâlnesc nepotul, spune cu mare emoţie în glas.

Pe Artur îl cam stânjeneşte îmbrăţişarea călduroasă a acestui sobol, pe care abia l-a cunoscut.

— Miro, dă-i pace, zice regele, preocupat de protocol.

Micul sobol se retrage, se scuză cu un gest şi se duce la locul lui. Artur ajunge la rege şi-i face o reverenţă.

— Ei bine, băiete, te ascultăm, spune regele, ros de curiozitate.

Artur îşi ia inima în dinţi şi începe.

— În mai puţin de două zile, vor veni nişte oameni să distrugă casa şi grădina. Înseamnă că lumea mea şi a voastră vor fi făcute una cu pământul şi acoperite cu beton.

O tăcere de moarte străbate mulţimea, ca un frison neplăcut.

— Asta-i o nenorocire chiar mai mare decât cea de care ne temem, şopteşte regele.

Prinţesa Selena simte că nu mai poate. Se întoarce şi, cu vârful degetelor, îi dă un bobârnac lui Artur.

— Şi tu, cu cei doi milimetri şi jumătate ai tăi, ai venit să ne salvezi, nu-i aşa?! îi spune cu dispreţ.

Artur se miră de antipatia ei, căci el nu-i poate dărui decât iubire.

— Oamenii aceia nu pot fi opriţi decât cu bani. De aia a venit bunicul la voi, acum trei ani. Căuta comoara ascunsă în grădină, ce ne-ar fi îngăduit să plătim datoriile. Eu am venit să-i închei misiunea şi să găsesc comoara, explică modest.

Trebuie spus că misiunea lui pare acum mai grea decât pe când visa cu ochii-n gravuri, cufundat în patul călduţ

— Bunicul tău era un bărbat remarcabil, spune regele lăsându-se în voia amintirilor. Ne-a învăţat multe lucruri! Chiar el i-a arătat lui Miro cum să îmblânzească imaginile şi lumina.

Miro încuviinţează oftând, plin de dor. Dar regele s-a pornit:

— Într-o zi a plecat în căutarea acestei faimoase comori. După ce-a umplut de găuri toate Cele Şapte Ţinuturi care alcătuiesc lumea noastră, a dat de ea, în cele din urmă... În miezul Ţinuturilor Interzise, în centrul Regatului Nopţii, în inima cetăţii Necropolis. Sala se cutremură, închipuindu-şi acea coborâre în iad. Regele adaugă: Necropolis, controlată de puternica armată a seizilor şi ocupată de stăpânul lor absolut - vestitul M Blestematul. Câţiva oameni leşină. Minimoşii sunt sensibili. Din nefericire... nimeni nu se mai întoarce din Regatul Nopţii, spune regele, încercând parcă să-l descurajeze pe Artur.

— Ei? Tot mai eşti gata de aventură? îl întreabă Selena, la fel de provocatoare.

Moţişor e de-acum sătul, şi se aşază între Artur şi Helena.

— Lasă-l în pace! Tocmai a aflat că şi-a pierdut bunicul.

— E destul, nu?

Cuvintele răsună în mintea lui Artur. Nu înţelesese prea bine. Ochii i se umplu de lacrimi. Moţ înţelege că a făcut-o lată.

— În fine... vreau să zic... nu mai avem veşti de la el şi... nu s-a mai întors... deci...

Artur îşi stăpâneşte lacrimile şi trage curajos aer în piept.

— Bunicul meu n-a murit! Sunt sigur! strigă convins.

Regele se apropie un pic de el, neştiind cum să lupte cu

deznădejdea micuţului.

— Dragul meu Artur, din nefericire, mă tem că Moţ are dreptate. Dacă bunicul tău a căzut în mâinile lui M. Blestematul sau ale unuia dintre groaznicii seizi din care e alcătuită armata, n-avem prea multe şanse să-l revedem vreodată.

— Tocmai! Poate că M. e blestemat, dar cu siguranţă nu-i prost! Ce interes ar avea să omoare un bătrân? Nici unul. Din contră, de ce să nu ţină pe lângă el un om cu cunoştinţe nesfârşite, un adevărat geniu, în stare să rezolve orice fel de probleme?

Regele e intrigat de ipoteza la care, fireşte, nu gândise.

— Mă duc în Regatul Nopţii şi-i regăsesc atât pe bunicul, cât şi comoara! Chiar dacă trebuie să-i smulg ghearele îndrăcitului Maltazar! spune enervat.

Nici nu şi-a dat seama că a pronunţat numele pe care nu trebuia să-l pronunţe niciodată. Numele cu ghinion, căci, după cum se ştie, nenorocirea nu se lasă mult aşteptată. Alarma cuprinde întregul oraş. Un soldat din gardă vine în goana mare la palat, urlând:

— Alarmă la poarta centrală!

Panica a pus stăpânire pe întreaga asistenţă. Toţi fug în toate direcţiile şi se lovesc înnebuniţi...

Regele coboară de pe tron şi se duce în grabă la poarta centrală, marea intrare în oraş. Selena pune o mână pe umărul lui Artur, speriat că a provocat asemenea cataclism.

— Bine ţi-ai mai pregătit intrarea în scenă! îi aruncă în faţă prinţesa, precum îşi scuipă şarpele veninul. Nu ţi-am spus să nu-i pronunţi cu nici un chip numele?

Bietul Artur îşi frământă mâinile în toate felurile.

— Da, dar...

— Dar ai făcut totul după capul tău, aşa-i?

Îl lasă acolo, ca pe o statuie, fără să-i îngăduie să se explice sau să se scuze. Artur bate cu piciorul în pământ, furios că a greşit.

Mulţimea se înghesuie în faţa porţii centrale, iar soldaţii din gardă sunt obligaţi să se folosească de săbii, ca să-şi deschidă drum. Regele şi cei doi copii ai lui ajung în faţa impozantei porţi. Miro apasă pe un buton şi se iveşte o oglinjoară, un soi de periscop. Sobolul se apropie şi priveşte ce se petrece de partea cealaltă. Un tub lung, ca un bulevard nesfârşit, prelungit la

infinit. Totul pare calm. Miro întoarce uşor oglinda, pentru a privi şi pe laturi.

Brusc, apare imaginea unei mâini întinse. Un strigăt de uimire străbate mulţimea. Miro răsuceşte rotiţa oglinzii, ca să coboare imaginea. Vede un minimos trântit la pământ, în stare gravă.

— E Gandolo! E decarul de pe râul cel mare! ţipă un soldat din gardă, care l-a recunoscut pe bietul om.

Regele se apleacă spre ecran, ca să fie sigur.

— De necrezut! Şi-l credeam pierdut pe veci în Ţinuturile Interzise! se miră regele.

— Asta dovedeşte că există întoarcere! îi răspunde Selena răutăcioasă.

— Da, dar în ce stare! Deschideţi iute porţile! porunceşte regele.

Artur aruncă o privire neliniştită spre oglindă, în vreme ce ostaşii din gardă înlătură enormele bârne ce blochează poarta. Artur merge înainte. Ceva nu-i clar acolo jos, în dreapta imaginii. Ceva ciudat, ce pare că se dezlipeşte.

— Opriţi-vă! ţipă Artur.

Toţi rămân nemişcaţi pe poziţie. Regele se întoarce spre băiat şi-l întreabă din priviri.

— Uitaţi acolo, Sire. S-ar spune că e ceva care se dezlipeşte.

Regele se apleacă şi priveşte.

— Da... da, într-adevăr. Dar nu-i prea grav. O să-l lipim mai târziu, spune, fără să priceapă.

— Sire, e o pânză pictată. O capcană. Bunicul folosea metoda în Africa, pentru a se apăra de fiarele sălbatice, explică Artur.

— Dar noi nu suntem fiare sălbatice! replică Selena. Şi n-o să-l lăsăm să moară pe nenorocit! Şi, pe urmă, dacă vine din Ţinuturile Interzise, are multe lucruri să ne spună. Deschideţi porţile! porunceşte prinţesa.

De partea cealaltă, Gandolo se târăşte pe pământ, cu mâna întinsă. Imploră, roagă, dar e greu de înţeles ce zice. Doar dacă ar spune-o la ureche.

— Nu deschideţi poarta! E o capcană, abia şopteşte.

Nimeni n-a auzit ruga lui Gandolo, iar soldaţii dau să deschidă poarta cea grea. Dar şovăie să sară în ajutorul bietului

edecar. Selena se sacrifică şi înaintează, singură şi mândră, înfruntând primejdia pe care încă n-o ştie.

— Fii totuşi prudentă, fata mea, insistă tatăl, al cărui trup impunător e invers proporţional cu curajul lui.

— Dacă ar debarca seizii, i-am vedea de departe, replică prinţesa, sigură de ea.

E adevărat că, la prima vedere, imensul tub gol se întinde la nesfârşit. Dar numai la prima vedere. Artur e convins că e vorba, mai mult ca sigur, de-o capcană în care prinţesa lui preferată stă gata să cadă.

— Nu face asta, prinţesă Selena, îi şopteşte Gandolo.

Tânăra înaintează, parcă atrasă de vocea pe care n-o poate ghici. Artur nu mai rabdă. Ia de la un soldat din gardă o torţă şi o aruncă din toate puterile. Torţa aprinsă zboară peste capul prinţesei şi cade, în plină cursă, pe pânza pictată, până acum nevăzută. Mulţimea e uluită. Artur are dreptate. Selenei nu-i vine să-şi creadă ochilor, torţa cade la pământ, iar pânza imensă cade pe loc pradă flăcărilor şi arde ca fânul.

— O, Doamne! strigă Selena privind cum flăcările înghit pânza.

Artur vine în goană şi o dă la o parte, apoi îl apucă pe Gandolo de picioare.

— Selena?! Trezeşte-te! Trebuie să pleci de-aici! strigă el, încercând să acopere zgomotul flăcărilor.

Prinţesa îşi revine din uluială şi-l apucă pe rănit de subsuori.

— Închideţi porţile! porunceşte regele, înnebunit.

Artur şi Selena aleargă cât pot de iute, împiedicându-se de trupul bietului Gandolo. Pânza a ars aproape toată, dar ultima bucată mare cade la pământ, şi din spatele ei apare o armată de seizi.

— O, Doamne! strigă prinţesa în faţa oribilei imagini

Focul e încă prea puternic, iar seizii îşi pierd răbdarea de cealaltă parte. Sunt vreo sută, unii mai urâţi ca alţii. Războinicul seid e un soi de insectă, rodul unei încrucişări a cărei obârşie nimeni nu vrea s-o afle. Au arcuri din coji de fructe putrede. Poartă arme de tot soiul, mai ales spade. De data aceasta şi-au adus vestitele „lacrimi ale morţii”. Picături de petrol, strânse într-o împletitură de sfoară şi montate la capătul unei praştii. Dau foc împletiturii, o aruncă, şi ea trimite o limbă de foc peste tot ce mişcă şi chiar peste tot ce nu mişcă.

Fiecare seid are un ţânţar. Dresaţi şi purtând harnaşament de război, ţânţarii au fost operaţi încă de mici pe creier, ca să fie foarte ascultători. Se spune că operaţia nu-i dureroasă pentru ţânţari, căci nici nu prea au ceva de operat. Dar şeful seid n-a venit până aici ca să-l descriem noi, aşa că hotărăşte să dea asaltul, în ciuda focului încă puternic. Înalţă spada în aer şi scoate un urlet înspăimântător. Hoarda seizilor îl reia, veselă, în cor.

— Grăbeşte-te, Selena! ţipă Artur, în vreme ce porţile se închid şi primii ţânţari-cai îi trec pe deasupra capului.

Selena îşi adună toate puterile şi intră. Regele se aruncă asupra porţii şi încheie, cu braţele-i puternice, munca soldaţilor din gardă. Mai mulţi ţânţari se zdrobesc de poarta închisă, pe când ostaşii din gardă trag porţile de siguranţă. Din nefericire, vreo zece ţânţari au izbutit să intre în cetate şi fac deja tumbe în aer. Pe oraş a pus stăpânire panica, iar fiecare locuitor încearcă să-şi ocupe poziţia de luptă. Seizii rotesc „lacrimile morţii” deasupra şi în jurul capetelor. Ţânţarii coboară pe pământ, iar bilele de foc fac explozie la sol, lăsând în urmă cozi de foc ce mistuie totul în drum. Ca la Pearl Harbour.

— Trebuie să ne batem, Artur! Până la capăt! ţipă mândru Moţ.

— Sigur că da! Dar cu ce? întreabă puştiul, pierdut cu desăvârşire.

— Ai dreptate! Ţine! răspunde Moţ, întinzându-i băţul lui. Am să caut altă armă.

Moţişor pleacă în graba mare, lăsându-i lui Artur băţul. Seizii se bucură din toată inima şi-şi punctează baletul aerian cu lansarea bombelor. O bilă de foc îl atinge pe suveran în spate. Marele bărbat se clatină şi cade la pământ, rupt în două. Artur urlă uluit, dar Selena nu pare neliniştită. Îşi ajută tatăl să se ridice, în vreme ce Palmito, malbakul lui credincios, se ridică singur. Palmito e o dihanie mare, cu blană şi cap turtit, din pricina căruia e mai uşor de priponit de scaunul regal. El îi serveşte regelui drept trup, dându-i forţa şi siguranţa necesare funcţiei pe care o împlineşte, căci acesta nu-i, în realitate, decât un bătrânel, mult mai mic decât fiică-sa, care-1 şterge drăgăstos de praf.

— N-ai păţit nimic? îşi întreabă febril regele tovarăşul de luptă.

Palmito face semn cu capul că nu şi schiţează un surâs, ca pentru a se scuza că a căzut atât de uşor.

— Du-te la palat, îi spune regele. Blana mare şi frumoasă e o momeală prea bună pentru „lacrimile morţii”. Malbakul şovăie să-şi asculte stăpânul.

— Grăbeşte-te, fiule! îi porunceşte regele.

Ruşinat, Palmito se face nevăzut în palat. Regele priveşte o clipă dezastrul din oraş şi baletul aerian al ţânţarilor, demn de războiul din Anglia.

— Să organizăm riposta! spune hotărât.

Fiecare adună ce poate ca să stingă focurile ce izbucnesc peste tot. Mamele îşi adună copiii şi-i aruncă prin trapele special întocmite pentru ei. Pe flancul stâng, vreo zece minimoşi au scos o catapultă artizanală. Şeful operaţiunii îşi pune casca şi se aşază la locul de tragere îşi pune în funcţiune vizorul, instalat în faţa lui. Un încărcător de coacăze aruncă boabe una după alta, dintr-o lingură de lemn legată de un sistem complex de arme. Şeful urmăreşte un ţânţar pe vizor, apoi porneşte tirul.

O coacăză zboară spre cer. Ratează ţânţarul. Automat, încărcătorul aruncă altă coacăză din lingură.

Miro a ajuns la postul lui de control, cel al oglinzilor îşi verifică reţeaua de leviere şi-şi consultă abacele. Pe flancul drept, Moţ iese dintr-o casă ducând două colivioare în mâini. În fiecare e aceeaşi vietate: un soi de biluţe albe, asemănătoare florilor de păpădie peste care suflăm pe câmp. Sunt milimuli şi scot strigăte adorabile. Strigăte de iubire, după cum se ştie, căci milimulii sunt binecunoscuţi pentru iubirea nesecată ce şi-o poartă.

— Hai, turturelelor! Acum e momentul să arătaţi că vă iubiţi cu adevărat, strigă Moţ, încredinţând o colivie unui minimos. Nu le dai drumul decât când fluier eu, îi spune, înainte de-a o lua la goană prin oraş, urmărit de focul seizilor.

Şeful tragerilor catapultează o nouă coacăză care, din nefericire, îşi ratează iar ţinta. Seidul, supărat că a fost luat drept un biet porumbel, ţinteşte catapulta şi trimite o „lacrimă a morţii”. Şi el îşi ratează ţinta, iar proiectilul îl atrage, în trecere, pe Artur, care zboară câţiva metri şi cade călare pe o coacăză tocmai picată din lingură. Şeful tragerilor nu l-a zărit, fireşte, căci e foarte interesat de turnirul pe care-1 urmăreşte pe vizor.

— O, nu! zbiară Artur, dându-şi seama în ce poziţie delicată

e. Şeful apasă pe o clapetă şi coacăza îşi ia zborul, iar Artur, odată cu ea. Ambele proiectile străbat cerul oraşului, îndreptându-se spre un ţânţar imprudent.

— L-ai văzut pe Artur? Zboară! se miră şeful tragerilor.

— Tu l-ai trimis în aer, imbecilule! îi răspunde superiorul.

Seidul vede cum coacăza ajunge deasupra lui. Are vreme doar să lase capul în jos şi abia o evită, în vreme ce Artur se întinde pe spatele ţânţarului, dezechilibrându-l o clipă. Seidul se întoarce, să vadă ce pierderi a provocat şi-l vede pe băieţelul agăţat ca vai de lume de ţânţar. Ca să se dea mare, îşi pune şi băţul în faţă luând un aer cam răutăcios. Seidul îi zâmbeşte şi scoate o spadă monstruoasă, din oţel. Războinicul se ridică în picioare pe ţânţar şi avansează spre Artur hotărât să-l taie în două. De bine, de rău, puştiul încearcă să se ţină pe picioare, dar nu-i uşor cu ţânţarul care face surf în aer, ca foca în valuri. Seidul ridică braţul şi-l loveşte pe Artur din răsputeri. Puştiul se lasă jos în ultima clipă, iar braţul seidului purtat de propria greutate, se strânge în jurul gâtului, aproape sufocându-1. El îşi pierde brusc echilibrul şi cade de pe cal, spre marea surpriză a lui Artur, care se vede obligat să preia comanda ţânţarului.

Ia un frâu în fiecare mână şi încearcă să nu se lase cuprins de panică. „Ei bine! Nu poate fi mai complicat el decât maşina bunicii”, îşi spune fără prea mare convingere. „Ca să merg la stânga... trebuie, fireşte, să trag spre stânga.” Artur trage uşurel de frâul din stânga, dar „uşurel” nu există în vocabularul ţânţarului, care pe loc începe să zboare pe spate. Artur cade urlând şi se redresează, în ultima clipă, la capetele frâielor ce i s-au încurcat în băţ. Jigania zboară cum îi vine, pierduta în poruncile neclare date de călăreţ. Coboară în picaj şi trece razant peste oraş.

— Atenţie, Moţ! strigă băiatul, cu picioarele atârnând la două degete de capul prietenului, gata să-l lovească.

Moţişor se aruncă la pământ, dar Artur urcă deja în văzduh. Curând, alt seid vrea să-l vâneze.

Miro l-a văzut şi-şi întoarce scaunul spre doi ţânţari, care merg în lungul zidului. Atârnând încă de capetele frâielor, Artur conduce ţânţarul cum poate. În spatele lui, seidul şi-a scos spada şi o flutură deasupra capului. Miro le repereazâ traiectoriile şi pune în funcţiune o oglindă, care izbucneşte brutal din zid, imediat ce trece Artur. Urmăritorul lui se trezeşte

cu ea drept în faţă şi se opreşte brusc din cursă. Alt seid vine să vadă cum se roteşte ca un titirez camaradul, urcă pe tavanul grotei şi zboară razant.

— Atenţie la ziduri! le strigă tovarăşilor de luptă. Sunt capcane în pereţi! Zburaţi mai spre plafon, e mai si...

Dar nu mai are vreme să sfârşească.

Miro aruncă în el cu o oglindă din tavan, ca un upercut. Şocul e atât dur, că-1 dă jos de pe ţânţar, care aleargă mai departe, dar fără el.

Gâfâind, Moţ a traversat oraşul cu colivioara şi intră câţiva metri într-un tunel ce duce la sala de trecere. Răsuflă o clipă, apoi scoate un fluierat frumos. La celălalt capăt al oraşului, tovarăşul lui i-a auzit semnalul şi îşi deschide colivioara. Milimulul îşi ia zborul pe loc, în căutarea consoartei. Micuţa vietate face tumbe în aer, înnebunită, ca un câine nu prea sigur de flerul lui. Îşi găseşte, în cele din urmă, direcţia şi o apucă peste oraş. Bila albă trece în goana mare prin faţa unui ţânţar, ce-şi schimbă pe loc direcţia, fără să aibă vreun ordin de la călăreţ.

— Ce faci aici, dobitocule? îl întreabă seidul pe ţânţar. Dar el merge în urma milimulului, hrana lui preferată. Chiar dacă seidul trage de frâie în toate felurile, nu-i nimic de făcut. Burta goală n-are urechi. Dar nu-i încă ora mesei, idiot cu şase picioare!

Ţânţarului nici că-i pasă de insulte. Nu vede decât ispititoarea bilă albă ce-1 duce spre tunelul mult prea strâmt pentru el.

— Nu, zbiară seidul, care abia acum pricepe în ce capcană a căzut.

Milimulul dispare în tunel, ca să-şi regăsească soaţa, iar ţânţarul nu izbuteşte să-l ajungă din urmă. Moţ deschide colivia, iar milimulul se alătură pe loc milimulei, care i se aruncă drăgăstos în braţe. Vorba vine, că doar milimulii n-au braţe.

— Bravo, amorezilor, spune Moţ, plecând în goana mare la locul lui.

Artur încă mai stă atârnat de frâie, şi un nou seid îl ia drept ţintă. Războinicul îşi scoate spada grea, gata să-l taie rondele. E adevărat că, atârnat astfel, pare un cârnat. Seidul se apropie rotind spada în aer, iar Artur îşi simte sfârşitul aproape. Războinicul loveşte din răsputeri. Artur ridică picioarele şi spada

se agaţă în frâie.

— Scuze, zice Artur, politicos în orice împrejurare.

Furios, seidul încearcă să scoată arma, trăgând de ea în sus. Ţânţarul îi ia mişcarea hazlie drept un indicator de drum şi se cabrează. Seidul, nevrând să-şi piardă spada, se agăţă de el. Artur îşi pierde echilibrul, scapă frâiele, cade şi se trezeşte de-a-ncălare pe ţânţarul urmăritorului, căruia acesta nu i-a fost prea multă vreme stăpân; îşi revine, oarecum, şi pune mâna pe noile frâie, înfăşurându-şi-le pe băţ.

„Bravo! A doua încercare!” îşi spune, dându-şi curaj.

De astă dată, trage încet de frâul de piele, iar ţânţarul face un splendid şi larg viraj spre stânga. Forţa centrifugă e impresionantă, dar eroul rezistă.

— Uau! Sunt tare, asta-i! O să câştig lupta! zbiară înfierbântat, înainte de a primi o coacăză drept în scăfârlie. Pierde controlul ţânţarului, rănit şi el.

— Al meu e! se bucură ţintaşul, agăţat de-o latură a catapultei.

— Dar l-ai lovit chiar pe Artur, idiotule! îi replică şeful. Artur şi dihania de necontrolat nimeresc într-alt seid, care aruncă o „lacrimă a morţii”.

— Atenţie! îi strigă Artur seidului, care nu mai are timp să vadă catastrofa ce vine de sus.

Ambii ţânţari se ciocnesc şi proiectilul explodează peste ţânţarul lui Artur. Din fericire, eroul a fost inspirat şi a sărit în gol înaintea coliziunii. Dar acum se întreabă dacă ideea i-a fost cu adevărat bună, căci, ţinând seama de noile-i dimensiuni, e gata să cadă de la o sută de metri.

Din fericire, cade, pentru a treia oară, călare pe un ţânţar fără „pilot”. E salvat, dar mai rămâne o măruntă chestiune de rezolvat: stă cu faţa la spate şi nu vede încotro îl poartă noul ţânţar. Cel de dinainte a luat foc şi coboară în picaj drept spre rege. Selena îl zăreşte.

— Atenţie, zbiară, aruncându-se peste tatăl ei.

Bătrânul se clatină sub greutatea fiicei, care-1 acoperă ca o cuvertură. Ţânţarul atinge pământul şi ia foc, lăsând în urmă o lungă dâră luminoasă.

— Eşti bine, tată? se nelinişteşte Selena.

— Aşa şi aşa, răspunde regele slăbit. Dar, pentru moment, aş prefera să stau lungit. Aş privi mai bine spectacolul,

glumeşte, ştiind că nici nu s-ar putea ridica. Selena îi surâde şi rămâne alături de el. Artur face pe acrobatul şi izbuteşte să se întoarcă cu faţa în sensul mersului.

— Bravo, uite că fac progrese, îşi zice, punându-şi mâinile pe frâie.

Dă mici lovituri precise. Ţânţarul reacţionează mai bine ca un Ferrari. Aşa-i mai bine! spune micuţul, mult mai sigur pe el.

Începe imediat urmărirea unui seid. Regele l-a observat.

— Selena! Priveşte! îi spune fiicei lui, arătându-l pe băiat cu degetul.

Mica prinţesă caută o clipă pe cer şi-l zăreşte pe erou fugărind un seid. Rămâne cu gura căscată la el, pe cât de geloasă, pe atât de încântată. Artur izbuteşte să-şi aducă ţânţarul deasupra celui al seidului şi-şi drege glasul, ca să-i atragă luarea-aminte războinicului. Acesta ridică ochii şi, văzându-1 pe băieţel, rămâne cu gura căscată.

— Ai nevoie de muniţie? întreabă puştiul hazliu.

Apoi trage de frânghia ce reţine toate „lacrimile morţii”.

Seidul le prinde cum poate pe primele, dar e precum chiorul în faţa avalanşei. Pierde rapid controlul ţânţarului, ce se izbeşte de zid şi ia foc. Veritabil pilot de vânătoare, Artur ia un viraj foarte strâns, ca să evite şocul.

— Ce curaj! Ce îndrăzneală! exclamă regele. E uimitor cum îmi seamănă. Fraza i-a scăpat. Vreau să zic că, la vârsta lui, eram ca el, curajos, voluntar, îndrăzneţ...

— Şi deja sfoiegit? întreabă fiica lui, mereu gata să riposteze.

Regele îşi drege glasul şi schimbă vorba.

— Ar fi un bun partener.

— Tată! Sunt destul de mare ca să mă descurc şi singură, n-am nevoie de dădacă, replică Selena, mimând revolta cum numai adolescenţii ştiu să o facă.

— N-am zis nimic! N-am zis nimic! spune regele, scuzându-se.

Artur e mândru ca un curcan, călărind ţânţarul ce nu mai are de-acum secrete pentru el.

— Al cui e rândul? întreabă plin de curaj, tocmai când un milimul îi trece în graba mare prin faţă.

Ţânţarul e vrăjit pe loc şi pleacă în urmărirea bucatelor favorite. Artur e gata să cadă din pricina virajului strâns.

— Ei! Da' ce te-a apucat? întreabă, constatând că încă nu cunoaşte totuşi toate secretele ţânţarului.

Trage de frâie în toate felurile, dar de prisos. Ţânţarul nu se va opri decât ca să-l ronţăie pe milimul.

Moţişor îşi aşteaptă prada în dreptul intrării înguste, dar vede că bietul Artur, căzut în capcană, înaintează spre tunel.

— O, nu! Nu el! urlă înspăimântat.

Miro vede scena din depărtare. Îşi suceşte scaunul şi se pregăteşte pentru o eventuală acţiune de salvare.

— Bietul de el! N-o să izbutească! spune regele înspăimântat.

Pentru întâia oară, Selena e şi ea neliniştită pentru Artur.

— Artur! Sari! zbiară Moţ.

Băiatul n-aude. Trage cât poate de tare de frâiele, care până la urmă, cedează. Artur se dă pe spate şi cade în gol de pe ţânţar.

— Artur! zbiară şi Selena, acoperindu-şi chipul cu mâinile.

Artur se prinde ca prin minune de vârful unei rădăcini ce atârnă din tavan.

Milimulul o ia prin tunelul micuţ, iar ţânţarul, care-l urmărea, se loveşte de pereţi şi moare, strivindu-se ca o maşină decapotabilă.

Capitolul 11

Selena s-a liniştit şi lasă să-i scape suspinul ce o trădează. Se întoarce spre tatăl ei, care o priveşte surâzător. A intuit uşoara slăbiciune a fiicei lui pentru erou. Simţindu-se descoperită, fetiţa îi aruncă o privire întunecată.

— Ce-i? întreabă rece ca un cub de gheaţă.

— N-am zis nimic, spune regele, ridicând braţele de parcă s-ar preda.

Pe fundul nacelei sale, Miro surâde şi el privind cum băieţelul atârnat de tavan gesticulează ca o maimuţă. „Îmi place tare mult micuţul”, conchise.

Moţ s-a apropiat de Artur, care stă aproape vertical

— Artur? Cum îţi merge? ţipă spre prietenul său.

— Perfect! răspunde băiatul, în pragul epuizării.

Nici n-a terminat bine, că rădăcina întinsă a şi cedat.

Artur trage un urlet fără sfârşit, asemenea căderii lui.

Miro e la post. Apasă rând pe rând pe manete. Prima oglindă iese din zid şi-l prinde pe Artur, iar puştiul alunecă pe a doua, ce tocmai apare. Alunecuşul continuă pe cea de-a treia şi cea de-a patra oglindă. Miro le deschide treptat, iar Artur coboară în graba mare, de parcă ar sta în fund pe scări. Saltă de pe o oglindă pe alta şi ajunge grămadă pe duşumeaua plină de praf. Miro se linişteşte, la fel şi regele. Şi apoi Selena, al cărei chip se luminează.

Artur are fundul ca vai de lume, apucă de băţ şi încearcă să se ridice cu ajutorul lui. De departe, pare un bătrânel aplecat peste baston.

— Dacă mă gândesc bine... E adevărat, îţi seamănă, spune hazliu fetiţa.

Moţ sare în ajutorul prietenului.

— Cum e? Nu ţi-ai rupt nimic? se nelinişteşte.

— Nu ştiu. Nici nu-mi mai simt fundul!

Minimosul izbucneşte în râs.

Cerul satului s-a înseninat şi o mulţime de ţânţari au fost doborâţi. N-au mai rămas, de fapt, decât doi, care nu se ştie de unde vin şi aterizează la picioarele regelui. Selena s-a aşezat din instinct în faţa tatălui ei. Ambii seizi coboară de pe ţânţari şi-şi scot spadele.

— Nu te teme. Nu pe rege îl vrem... ci pe tine! spune unul, rânjind.

— N-ai să ne ai, nici pe unul, nici pe celălalt! replică foarte curajos prinţesa, scoţând un cuţitaş ridicol.

Seizii rânjesc şi mai şi, apoi se aruncă urlând asupra ei. Probabil că un seid ştie doar să atace şi să zbiere. Lupta e deci inegală. Selena izbuteşte câteva pase, respinge câteva asalturi, dar, la o lovitură, cuţitaşul îi zboară din mâna, scoţând scântei. E la pământ, la cheremul celor doi războinici, care râd cu gurile până la urechi.

— Hai, pune mâna pe ea! spune unul.

— Hei! urlă cineva în spatele lor.

Seizii se întorc şi-l descoperă pe Artur, ţinându-şi în mână băţul credincios.

— Nu vă e ruşine să atacaţi o femeie?

— Nu! răspunde un seid, după ce se gândeşte, înainte de a vorbi prosteşte.

— Căutaţi-vă mai curând un adversar pe măsura voastră! replică Artur, strângând în mâini bietul băţ.

— Vezi pe-aici unul pe măsura noastră? întreabă seidul întorcându-se.

— Nu, răspunde camaradul lui, pufnind în râs.

Mânios, Artur îşi umple plămânii micuţi cu aer şi-l atacă pe seid, cu băţul ridicat în faţă. Războinicul răsuceşte spada cu viteza sunetului şi-i retează băţul chiar în dreptul mâinii. Băieţelul se opreşte, blocat.

— Hai, termină tu cu el, iar eu mă ocup de fată, spune celălalt seid, fără umor.

Artur dă înapoi şi evită cât poate de bine puternicele lovituri de spadă. Selena se pune în faţa regelui, gata să-şi dea viaţa pentru el. Dar seidul n-are ce face cu sacrificiile. Nu vrea decât s-o prindă pe prinţesă. Artur e furios, frustrat, copleşit de toate nedreptăţile pe care le suportă de multă vreme. Unde-i, oare, bunul Dumnezeu care ne apără de rele? Unde sunt, oare, adulţii şi vorbele lor frumoase despre dreptate, despre bine şi despre rău? În jurul lui Artur totul e negru, iar el nu mai poate.

Se împiedică de-un bolovan, iar cu mâna apucă mânerul spadei fermecate. Să fie acesta, oare, semnul providenţei? Un răspuns la întrebările lui? Artur nu ştie nimic. Ştie doar că i-ar fi foarte de folos o spadă şi că aceasta n-are ce căuta înfiptă într-o stâncă. O apucă şi o scoate de parcă-i înfiptă în unt. Regelui nu-i vine să-şi creadă ochilor. Selena a rămas cu gura căscată.

— Miracol! ţipă Miro.

Ambii seizi îl privesc neîncrezători, întrebându-se cum a putut Artur să reuşească o asemenea vrăjitorie. Dar cum gândul oricărui seid duce la un atac, războinicii reîncep lupta. Artur ridică spada şi ripostează. Spre marea-i surprindere, spada îi pare uşoară, şi face cu ea mişcări pe care nici măcar nu le-a învăţat. Se bate cu graţie şi uşurinţă, de parcă ar face-o în vis. Moţ se apropie de Miro.

Unde-o fi învăţat să lupte aşa? se miră micul prinţ.

— Spada îi dă puteri, zice Miro. Căci face să crească forţa celui drept.

Seizii şi-au epuizat repede toate tuşele şi nu mai ştiu ce să facă. Artur iuţeşte ritmul şi, la fiece înfruntare, mai rupe câte un pic din spadele seizilor. Foarte rapid, cei doi războinici rămân doar cu mânerele în mâini şi preferă să pună capăt luptei. Artur profită, ca să-şi tragă sufletul, şi afişează surâsul învingătorului.

— În genunchi acum! Şi cereţi iertare prinţesei! porunceşte băiatul.

Cei doi seizi se privesc şi pleacă în goană spre ţânţarii lor, doar ca să scape de asemenea umilinţă. Artur se aruncă asupra ţânţarilor şi le taie cu spada partea din faţă. Cei doi seizi dau să cadă în faţă, se duc de-a rostogolul pe pământ şi cad în picioare.

— Am spus „În genunchi”! insistă Artur, ameninţându-i cu vârful spadei.

Selena se apropie uşor şi se duce în faţa celor doi războinici, foarte ruşinaţi.

— Iartă-ne... spune primul.

— ... Prinţesă, termină al doilea.

Selena ridică bărbia, aşa cum fac doar prinţesele.

— Gardă! Prizonierii să fie duşi în centrul de reeducare, spune regele în mijlocul pieţei goale.

Câţiva ostaşi din gardă îşi fac timid apariţia şi-i iau pe cei doi seizi. Regele se apropie de Artur, fireşte, să-l felicite.

— Ce-i un centru de reeducare? întreabă Artur, prea puţin dornic de complimente.

— Un rău necesar, răspunde bătrânul. Nu-mi place să-i fim la asemenea încercări, dar e spre binele lor. După iminentul şoc, ei redevin ceea ce erau înainte: simpli şi drăguţi minimoşi.

Artur îi priveşte pe prizonieri depărtându-se, iar inima i se strânge la gândul încercării ce-i aşteaptă. Moţ îl bate pe spate.

— Te-ai bătut ca un comandant. E de necrezut!

— Din cauza spadei. E atât de uşoară, că totul pare simplu, explică modest băieţelul.

— Păi, da. E fermecată. Stătea de mulţi ani înfiptă în stâncă, dar tu ai scos-o, îi aminteşte Moţ, foarte agitat.

— Da? întreabă Artur foarte mirat, uitându-se la ea.

Regele se apropie, cu un zâmbet părintesc în colţul buzelor.

— Ei bine, da, Artur. Acum eşti erou. Eroul Artur.

Moţ îi reia fraza şi începe să ţipe, nebun de bucurie.

— Trăiască eroul Artur!

Mulţimea care şi-a făcut treptat apariţia începe să aplaude, să strige de bucurie şi să-i scandeze numele. Artur înalţă timid braţele, vădit stânjenit de brusca-i popularitate. Selena profită de încântarea generală, încercând să-şi convingă tatăl.

— Acum, că s-a scos spada din stâncă, nu mai e nici o clipă de pierdut! insistă prinţesa. Îţi cer îngăduinţa să-mi continui misiunea.

Regele priveşte mulţimea bucuroasă, veselă şi lipsită iar de griji. „Dar pentru câtă vreme?” se întreabă. Îşi priveşte cu afecţiune fiica, chiar dacă e deja mai înaltă ca el.

— Din nefericire, sunt de-acord cu tine, fata mea. Misiunea trebuie să continue, iar tu eşti singura dintre noi care o poate duce la bun sfârşit.

Selena şi-ar arăta bucuria, dar gravitatea situaţiei (ca şi protocolul) o obligă să se abţină.

— Pun totuşi o condiţie, adaugă regele, provocând un suspans ce nu-i displace.

— Care? se îngrijorează prinţesa.

— Artur e curajos şi îndrăzneţ. Are inima curată şi luptă bine. Te va întovărăşi.

Fraza e simplă şi clară. Orice discuţie e de prisos, Selena ştie prea bine că-i aşa. Ridică privirea şi acceptă cu drăgălăşenie hotărârea tatălui ei, ceea ce nu-i stă în obicei.

— Sunt mândru de tine, fata mea, mărturiseşte regele încântat. Sunt sigur că amândoi veţi face o echipă bună!

Nu e nici o oră de când ar fi luat condiţia drept cea mai mare jignire. Dar Artur s-a bătut bine şi i-a salvat tatăl. Şi mai e ceva ce n-ar îndrăzni niciodată să recunoască: în inima ei, mişcată de-un vânticel călduţ, de-o pală de aer tandru, s-a deschis o portiţă. Prin ea s-a strecurat Artur. Înalţă uşurel ochii,

lăsându-şi privirea să cadă pe noul tovarăş. Cei doi copii se privesc, parcă pentru întâia oară.

Artur simte că s-a schimbat ceva, dar, ca să-şi dea seama ce, ar trebui să crească. Cam stânjenit, îi aruncă un surâs timid Selenei, scuzându-se parcă pentru că i s-a impus tovărăşia lui. Ochii Selenei se lungesc, ca ai pisicilor când se pregătesc să toarcă, şi ea îi trimite un zâmbet dulce.

Poarta centrală a oraşului se deschide uşor. Un soldat din gardă îşi bagă capul prin crăpătură, verificând dacă tunelul e gol. Înaintează uşurel spre ieşire şi aruncă o săgeată aprinsă. Proiectilul străbate tunelul, luminând în zbor pereţii şiroind de apă. Săgeata se înfige în pământ, la mare distanţă. Nu mai e nici o pânză pictată.

— Drumul e liber, spune ostaşul, întorcându-se spre poarta ce imediat se deschide de tot.

Întregul popor minimos s-a adunat ca să-şi ia rămas-bun de la prinţesă şi de la erou.

Artur bagă spada într-o magnifică husa din piele, pe care nu se poate împiedica să n-o admire. Miro se apropie şi-i pune amabil o mână pe umăr.

— Ştiu că pleci să-ţi cauţi bunicul, dar... Miro şovăie, dă din colţ în colţ, apoi zice: Dacă vreodată, în căutările tale, dai de un sobol mic şi cu ochelari, pe care îl cheamă Milo... E fiul meu. A dispărut acum trei luni... Probabil că seizii... Miro priveşte în pământ, de parcă tristeţea n-ar fi de suportat.

— Poţi conta pe mine, spune Artur fără şovăială.

Miro îi zâmbeşte, minunându-se de energia şi de nevinovăţia micului erou.

— Îţi mulţumesc, Artur. Eşti un băiat bun, îi răspunde.

Moţ e ceva mai încolo şi se pregăteşte să-şi pună sacul în spate. Doi soldaţi din gardă ridică desaga uriaşă, în vreme ce el îşi pune bretelele.

— Eşti sigur că n-ai uitat nimic? întreabă hazliu unul din ei.

— Sigur. Hai, gata, începeţi!

Ostaşii, care şi-au pierdut deja suflarea, dau drumul sacului, iar Moţ, antrenat de greutate, se dă pe spate şi cade la pământ, ducându-se de-a rostogolul ca broasca ţestoasă. Soldaţi din gardă se tăvălesc de râs, regele la fel, iar Selena oftează.

— Tată! Moţ vrea cu adevărat să vină cu noi? Mi-e teamă că ne va întârzia; şi-aşa avem foarte puţină vreme la dispoziţie!

— Chiar dacă-i încă tânăr, Moţ e prinţ al regatului şi într-o zi va ajunge şi el la guvernare, răspunde regele. Aşa că trebuie să-şi pună la încercare curajul şi să înveţe din încercările prin care veţi trece.

Selena e contrariată şi se supără pe loc, ceea ce dovedeşte că e iar în mare formă.

— Foarte bine! Nu mai e vreme de pierdut! Rămas-bun spune, răsucindu-se pe călcâie, fără să mai piardă timpul nici măcar ca să-şi îmbrăţişeze tatăl. Se duce spre poarta cea mare, trecând prin faţa lui Artur. Să mergem! spune fără să se mai oprească.

Artur face un mic semn de rămas-bun către Miro şi o ajunge din urmă. Văzându-şi sora că pleacă, Moţ scoate din sac câteva obiecte de prisos.

— Ei! Aşteptaţi-mă! zbiară, punându-şi iar sacul în spate şi nemaipierzând vremea cu închisul lui. În goana mare, scăpând pe jos numeroase unelte aparent nefolositoare, îşi ajunge tovarăşii din urmă. Selena e deja în imensul tunel. Moţ recuperează din întârziere. Ei! Aţi putea totuşi să mă aşteptaţi! se plânge.

— Scuză-ne, dar trebuie să salvăm un popor! spune prinţesa cam acidă.

Cei trei înaintează în bezna tunelului. Doar torţa pe care Artur a avut grijă s-o ia le mai luminează oarecum calea, formând un cerculeţ de lumină, care se tot depărtează. În spatele lor, poporul minimos continuă să-şi ia rămas-bun, în vreme ce ostaşii din gardă închid porţile grele. Un pocnet surd de uşă bine închisă marchează faptul. Regele suspină în faţa porţii ce i-a furat copiii.

— Sper că vor şti să-i ocolească pe seizi, îi şopteşte el lui Miro. Şi, că tot veni vorba de seizi, unde ne sunt prizonierii? întreabă regele.

— Sunt încăpăţânaţi, dar facem progrese, răspunde sobolul.

Cei doi seizi la care s-a gândit şi-au scos armurile şi stau într-o cadă imensă, plină cu spumă multicoloră. Unele minimoase fermecătoare fac baloane de forme diverse, iar altele dansează legănat în sunetul unei melodii. Atmosfera e caldă, dulce şi îmbătătoare, ca pentru a înmuia cele două bucăţi de granit. Două frumoase minimoase se apropie şi le întind cocktailuri somptuoase.

— Nan, răspund cei doi în cor.
N-au câştigat.

Capitolul 12

Tunelul prin care hălăduiesc cei trei copii pare acum mai rece, mai sumbru şi mai neliniştitor. De peste tot, pe pereţi continuă să curgă şiroaie de apă, iar fiece picătură cade zgomotos la pământ, ca o bombă picată din cer.

— Selena, mi-e cam frică, spune în cele din urmă Moţ, lipindu-se de soră-sa.

— Atunci stai acasă! O să-ţi spunem povestea la întoarcere, îi răspunde fetiţa cu aroganţa-i obişnuită. Şi tu vrei să renunţi? îl întreabă pe Artur.

— Pentru nimic în lume, răspunde puştiul fără nici o şovăială. Vreau să fiu cu tine, vreau să spun... să te apăr.

Selena îi smulge spada din mână şi şi-o atârnă la cingătoare.

— Aşa sunt apărată! Nu-ţi face griji pentru mine, spune, potrivindu-şi spada fermecată.

— Dar numai datorită lui a ieşit spada din piatră! sare Moţ, într-un acces de cinste.

— Da? Şi ce dacă? răspunde neglijent prinţesa.

— Puteai, cel puţin, să spui: „Mulţumesc, Artur!”

Selena ridică ochii spre cer.

— Mulţumesc, Artur, că ai scos spada regală care, aşa cum îi spune şi numele, nu poate fi purtată decât de cineva din familia regală!

— Ei... nu, răspunde Artur cam pierdut.

— Deci eu trebuie să o port! trage fetiţa concluzia, iuţind pasul.

Băieţeii se privesc oarecum speriaţi. N-o să fie uşoară călătoria în tovărăşia micuţei belele.

— Vom ieşi la suprafaţă şi vom lua un transportor. Ca să câştigăm timp, adaugă prinţesa, ca pe o poruncă. Apoi urcă pe o articulaţie a tunelului, se strecoară printr-o găurică şi iese la suprafaţă.

Cei trei au nimerit într-o pădure cu ierburi înalte, stufoase, uriaşe, aproape de nepătruns. Nu-i decât un rond cu iarbă, pierdut în mijlocul grădinii, în faţa casei. Fereastra de la etajul doi încă mai e deschisă. Zefirul, uşor ca întotdeauna primăvara, mângâie obrajii bunicii, care se trezeşte cu greu din somnul adânc. „Am dormit buştean”, îşi spune cu voce răguşită şi se freacă la ceafă îşi pune papucii şi-şi târâie picioarele până în

camera lui Artur. Întoarce cheia şi bagă capul pe uşă. Artur ascuns sub pătură, ghemuit în mijlocul patului, nu se zăreşte nimic din el. Mami zâmbeşte şi hotărăşte să-l mai lase să doarmă. Iese şi închide încetişor uşa.

Apoi o deschide pe cea de la intrare şi ia două sticle cu lapte lăsate acolo, dovadă că David n-a pus încă mâna şi pe lăptărie. Semnul bun îi dă curaj să ridice capul şi să profite de frumoasa zi ce tocmai începe. Cerul azuriu străjuieşte grădina cu copaci falnici. Unul singur face excepţie: cel în care a intrat un Chevrolet, înfăşurându-1 ca o eşarfă. Mami tresare în faţa oribilei viziuni. „Oare iar am uitat de frâna de mână?! Aiurită mai sunt şi eu!” îşi spune bombănind.

Survolând peluza, imensă ca o pădure, ajungem printre firele de iarbă, ce se înalţă ca stejarii seculari. Printre picioarele giganticei păduri pitice, cei trei înaintează cu iuţeală. Merg cu cel puţin două sute pe oră. De metri, desigur. Selena merge pe cărare, sigură de sine ca în propria grădină. Artur o urmăreşte cu privirea şi cu pasul. Dimpotrivă, Moţ a cam rămas în urmă şi dă primele semne de oboseală.

— Selena? Nu poţi merge un pic mai încet, te rog? o roagă drăgălaş.

— Nici vorbă! Nu trebuia să te încarci ca un catâr!

— Am luat câte ceva din toate, pentru orice eventualitate, răspunde Moţ, ridicând din umeri.

Selena se îndreaptă spre un miriapod, care, văzut de ei, înaintează ca un edificiu. Artur e neliniştit. Dihania e uriaşă, cu numeroase picioare groase ca şenilele. Prinţesa îşi continuă drumul sfidând jigania, de parcă n-ar vedea-o.

— Şi... ai şi ceva pentru cazul că dăm de-aşa ceva? întreabă Artur, gata să înnebunească.

— Nu-ţi face griji! răspunde Moţ, scoţând ceva din buzunar. Am briceguţul multifuncţional. Pentru sute de situaţii! L-am primit de ziua mea. Micul prinţ îşi arată mândru briceagul, întrucâtva elveţian, şi istoriseşte ce poate face cu el.

— Aici: fierăstrău rulant, cuţit dublu, foarfecă. Acolo: balon de săpun, cutie muzicală şi maşină de făcut gofrete. Pe partea asta: curăţător de boabe, trasor de opt parfumuri, ventilator de suprafaţă şi, când e prea cald... evantai! Moţ apasă pe buton şi apare un splendid evantai japonez cu care îşi face vânt pe loc, de parcă l-ar supăra căldura.

— Ce haios, anul trecut de ziua mea am primit unul la fel... În fine, aproape, răspunde Artur, privind miriapodul ce încă mai vine spre ei. Şi... n-ai nimic pentru miriapozi? adaugă apoi, tot mai îngrijorat.

— Are şi toate chestiile clasice ... înşiră Moţ din nou.

Dar Selena nu mai poate, şi-i taie elanul.

— N-are şi ceva cu care să-ţi astupăm gura? întreabă scoţând spada din teacă.

Moţ ridică din umeri, iar Selena o ia înainte şi taie labele din faţă ale miriapodului, ca şi cum ar secera grâu. Insecta ridică privirea şi se îneacă dintr-odată cu iarba pe care tocmai o păştea. Cei trei intră sub miriapod şi merg în lungul lui ca printr-o galerie comercială. Insecta o ia la fugă în sens contrar şi face numai praf cu picioarele! Artur nu-şi vine în fire privind gândacul uriaş ce-i trece pe deasupra capului, ca un Boeing ce decolează. Lui Moţ însă puţin îi pasă; face asta în fiecare zi.

— Aici, pe ultima parte, am toate noutăţile: asta-i foarte practică la prinsul badarului cu pene!

— Cu ce fel de pasăre seamănă badarul? întreabă Artur, holbându-se la burta miriapodului.

— E un peşte, răspunde Moţ, înainte de a-şi relua lista.

Trupul insectei dispare într-un nor de praf, lăsându-1 pe Artur, în sfârşit, uşurat.

— Şi, în încheiere, spune Moţ, ultima funcţie, preferata mea: pieptenele. Moţ apasă pe butonul ce eliberează un pieptene micuţ din ceva ce imită bagaua. Prinţul îşi piaptănă cu vădită plăcere cele trei fire de păr de pe cap.

— Asta... nu-1 am, spune Artur plin de haz.

Gara centrală, răspântia oricărui bun călător, s-a construit pe un teren uşor despădurit. De departe, ai zice că-i o simplă piatră aşezată pe pământ. De aproape, constaţi că-s două pietre puse una peste alta şi că distanţa dintre ele a fost amenajată. E un peron imens, ce poate primi mai multe zeci de călători deodată. Dar azi, e disperant de gol. Selena se apropie de piatra uriaşă pe care se pot citi: „Expres-transporturi-de-toate-felurile”

— E cineva aici? întreabă Selena, vorbind singură.

Nici un răspuns. Totuşi, grilajul e ridicat şi torţele luminează interiorul birourilor.

— Ce să zic, nu prea se călătoreşte pe la voi, observă Artur, privind în jur.

— Când ai să călătoreşti, ai să pricepi de ce! răspunde Moţ sarcastic.

Artur nu ştie ce să priceapă, dar atenţia îi e atrasă de o jumătate de bilă, pusă pe tejghea. Seamănă foarte tare cu soneriile de la recepţiile hotelurilor, iar Artur îndrăzneşte să apese pe ea. Jumătatea de bilă scheaună şi plânge neîntârziat. Animalul scoate labele şi-i trezeşte pe micuţii care dormeau sub cochilie. Mama se plânge într-o limbă necunoscută.

— Sunt... sunt dezolat! V-am crezut sonerie! spune Artur stânjenit. Doar asta lipsea ca să scoată din sărite vietatea, care începe să urle şi mai abitir. Nu! Vreau să spun... nu ştiam că eşti vie! se încurcă Artur.

Mama n-are ce face cu scuzele lui şi pleacă pe peron, urmată de plozi.

— Nu trebuie să superi astfel clientela! spune bătrânul minimos care s-a ivit din spate. Poartă o salopeţică din petale de albăstrele, are mustăţi mari, păroase ca urechile, şi un puternic accent italienesc.

— Îmi pare cu adevărat foarte rău! îl asigură Artur, descoperindu-1 uimit.

Selena vine în faţă, retezând brusc conversaţia.

— Scuzaţi-mă, dar n-avem vreme de pierdut. Sunt prinţesa Selena! spune cam pretenţios.

Bătrânul funcţionar închide un ochi, ca s-o vadă mai bine.

— Da... Văd. Şi ăsta-i imbecilul de frate-tău?

— Exact! răspunde ea, înainte să poată interveni Moţ.

— Şi al treilea şmecher, ăl de necăjeşte clienţii, aista cine-i? întreabă minimosul, vădit prost dispus.

— Sunt Artur, răspunde politicos băieţelul, şi-l caut pe bunicul.

Funcţionarul pare nelămurit. Face apel la memorie.

— Am transportat un bunic, acum câţiva ani... Oare cum naiba îl chema?

— Archi? propune Artur.

— Archi! Chiar aşa!

— Ştiţi unde s-a dus? întreabă Artur, cu privirea plină de speranţă.

— Da. Bătrânul excentric voia neapărat să ajungă la Necropolis! Printre seizi! Bietul nebun! se miră bătrânul.

— Genial! exclamă Artur. Tot acolo vrem şi noi!

Moşul rămâne o clipă nemişcat, uluit de cererea absurdă, apoi închide ghişeul dintr-o singură mişcare, lăsând să cadă grilajul.

— E plin! spune fără nici o şovăială.

Selena n-are vreme de pierdut ascultând reaua credinţă a celor din jur. Scoate spada şi face pe loc o gaură. Împinge în uşa creată, ce cade cu zgomot la podea. Funcţionarul e stană de piatră în fundul biroului, cu mustăţile pe verticală.

— La ce oră pleacă următorul tren de Necropolis? întreabă prinţesa.

Moţ a scos deja mersul trenurilor din sac. Are opt sute de pagini şi tot atâtea kilograme.

— Peste opt minute, spune, găsind pagina. Şi-i direct.

Prinţesa Selena scoate o punguţă plină ochi cu monede şi o aruncă la picioarele funcţionarului.

— Trei bilete pentru Necropolis! La clasa întâi porunceşte, mai hotărâtă ca niciodată.

Conductorul apasă pe un levier enorm ca pe macaz şi o nucă imensă li se rostogoleşte pe deasupra capetelor, ghidată de un fir de bambus rupt în două, asemănător gazoductului lui Artur. Nuca se dă de-a dura, traversând un mic teren, înainte de a se ascunde sub o instalaţie destul de complexă, al cărei scop nu poate fi înţeles imediat. Conductorul deschide o uşă în nucă, ca a cabinei de teleferic. Cei trei se apleacă şi se instalează la bord. Nuca e goală, dar în partea de jos s-a cioplit chiar din fruct o banchetă. Selena trage de o membrană din mijlocii nucii, care se lipeşte de ea ca o centură de siguranţă. Artur o priveşte ce face şi-i imită toate gesturile.

Capitolul 13

Şi altă uşă se deschide uşurel. Mami bagă capul in odaia lui Artur. Băiatul încă mai doarme în culcuş. Cu atât mai bine. Îi va putea face o surpriză. Împinge uşa cu piciorul şi aduce un splendid platou sidefiu, pe care se află un mic dejun somptuos. Îl pune lângă pat şi savurează clipa.

— Micul dejun e servit, fredonează, cu un surâs satisfăcut în colţul buzelor.

Dă cu mâna peste pătură şi trage perdelele. O lumină frumoasă şi veselă intră în încăpere, punând în valoare masa de dimineaţă.

— Hai, leneşule, e timpul, spune dulce şi trage de cuvertură. Scoate un strigăt de spaimă, observând că nepoţelul i s-a transformat în câine. Dacă stăm să ne gândim, s-ar zice că Alfi a dormit, pur şi simplu, în patul lui Artur. Căţelul dă din coadă, foarte mulţumit de gluma sa. Dar bunica nu pare să-i aprecieze prestidigitaţia. Artur! strigă de pe scările de la intrare, după obicei.

Pe fundul nucii, băieţelul n-are nici o şansă s-o audă. E, oricum, prea ocupat cu potrivitul centurii de siguranţă. Moţ a scos un puf alb şi mic, uşor ca floarea de păpădie. Îl scutură energic, şi el se aprinde. Lasă apoi frumoasa lampă să plutească în aer, luminând uşor cabina, ca lampioanele din sălile de dans.

— Nu-1 am decât în varianta albă. Îmi pare rău, zice, de parcă ar vorbi de biscuiţi fără sare.

Artur e fascinat de tot ce-1 înconjoară; încântat de farmecul aventurii. Nici în cel mai frumos vis n-ar fi îndrăznit să-şi închipuie toate acestea.

Conductorul şi-a ocupat postul de pilot, la fel de complicat ca acela de pe un pachebot. Împinge prima manetă. Un ac mic se întoarce pe un disc, pe care se pot fi numele Celor Şapte Ţinuturi ce formează lumea. Acul coboară în partea întunecată a discului şi se opreşte la „Ţinuturi Interzise”. Mecanismul uriaş se pune în mişcare şi schimbă uşor poziţia fructului. Prin crăpăturile nucii, Artur încearcă să vadă ce se petrece.

— Încă nu pricep cum vom călători, spune naiv.

— Cu nuca, răspunde Moţ. Cum ai vrea altfel? Micul prinţ desface o hartă generală. Se văd cele şapte ţinuturi. Suntem aici. Şi mergem aici, arată Moţ, de parcă ar vorbi de o călătorie la periferia oraşului.

Artur se apleacă asupra hărţii şi încearcă să priceapă unde sunt, în ciuda scării la care-i desenată harta. În teorie, Necropolis n-ar fi prea departe de garaj.

— Acum recunosc, spune brusc. E chiar sub rezervorul de apă.

— Cum adică rezervorul de apă? întreabă Selena, brusc neliniştită.

— Da, în fine. Toată apa de care e nevoie în casă stă într-un rezervor uriaş, aşezat aici, chiar peste Necropolis.

Bunica aprinde neonul din garaj. Constată că locul e îngrijorător de gol. Nici urmă de Artur.

— Unde s-o fi dus? îl întreabă ea pe căţelul incapabil să-i răspundă. Oricum, şi dacă ar putea vorbi, Alfi ştie foarte bine că Mami nu l-ar crede niciodată.

— Câţi litri are rezervorul? întreabă Selena, urmărind să afle ceva.

— Ehe! Mii şi mii, răspunde Artur.

Chipul prinţesei se întunecă.

— Încep să văd mai clar planurile ăluia.

— Ale cui? întreabă băiatul.

— Ale lui M, fireşte, îi răspunde prinţesa.

— Aa! Maltazar?! strigă Artur, complice ca un iniţiat.

Moţ şi Selena împietresc. Băiatul îşi dă pe loc seama de greşeală.

— Şşşt! spune, ducând o mână la gură.

Numele acesta fiind întotdeauna aducător de nenorociri, un reproş surd urcă din adâncul secolelor.

— Tăntălăul tăntălăilor! zbiară Selena. Nu te-au învăţat să-ţi ţii gura?!

— Ăăă... îmi pare rău, bâiguie Artur, în pragul unui acces de panică.

Conductorul şi-a pus stetoscopul pe un tub uriaş. Simte cum se amplifică reproşul.

— Plecăm spre Necropolis în zece secunde! urlă, curăţindu-şi ochelarii de protecţie.

Moţ scoate din sac două pufuri roz ca de bumbac.

— Vrei să-ţi pui mufmufi în urechi? îl întreabă pe Artur.

— Nu, mulţumesc, răspunde puştiul, îngrijorat că podeaua începe să vibreze.

— Rău faci. Sunt mufmufi de primă calitate. Nou-nouţi, n-au

mai fost folosiţi, şi, datorită autocurăţării, poţi şi să...

Selena îi taie vorba, băgându-i un mufmuf în gură. Dacă mai înainte vibra, acum podeaua se cutremură, iar Artur se vede obligat să se ţină bine, dacă nu vrea să se dea cu capul de toate cele. Conductorul împinge a doua manetă. Acul se întoarce iar, în jurul altui disc: cel ce urcă puterea. Apoi se opreşte pe roşu, chiar unde se poate citi: „Maximum”.

În tot acest răstimp, Mami e deznădăjduită. A dat de trei ori ocol casei şi de cinci ori grădinii. N-a găsit nimic Nici o urmă, nici un indiciu. Se duce pentru ultima oară la intrare şi urlă ducând mâinile pâlnie la gură:

— Artuuur!

În pofida vacarmului făcut de cutremur, Artur ciuleşte urechea. O voce de departe i-a pronunţat numele. Se aruncă peste crăpătura minusculă a nucii, încercând să o localizeze.

— Mami? întreabă băiatul, la întâmplare.

— Am plecat, răspunde controlorul ca un ecou.

O umbrelă tocmai s-a deschis automat deasupra lui, în vreme ce un adevărat gheizer izbucneşte din podea. Nuca stă deasupra unei stropitori automate. Forţa jetului o azvârle în aer, şi călătoria începe. Mijlocul de transport străbate cerul grădinii, la câţiva metri înălţime. Prin crăpătură, Artur o zăreşte pe Mami, care dă să intre în casă.

— Mamiiiii! urlă lung băieţelul.

Selenei îi pare rău că nu şi-a pus mufmufii. Mami se întoarce. A auzit o vocişoară din depărtare.

— Mami! Sunt aici! îşi sparge plămânii băieţelul, dar strigătul abia de iese din nucă.

Mami n-a văzut şi n-a auzit nimic. Priveşte o clipă cum stropitorile automate pornesc unele după altele

Moţ izbuteşte, în fine, să-şi scuipe mufmuful.

— Selena! Mufmufii nu-s de pus în gură, se plânge. Nu-i bine, acum mi-e sete.

— După cădere, ai să tot bei! Nu-ţi face griji!, răspunde Selena, încercând să privească afară prin crăpătura nucii.

— Şi cât durează zborul? întreabă Artur, încă ghemuit in fotoliu.

— Câteva secunde... dacă totul merge bine, spune prinţesa, îngrijorată.

— Ce vrea să însemne „dacă totul merge bine”? se

neliniştește Artur.
— Dacă nu ne ciocnim de ceva!
— De ce ne-am putea ciocni, în înaltul cerului? întreabă, surâzând şmechereşte.
— De ăsta, de pildă! îi răspunde ea, ghemuindu-se pe scaun.
Dintr-odată, ieşind din ploaia ce cade, un bondar uriaş intră în coliziune cu nuca. Şocul e violent, ca atunci când două maşini se ciocnesc, venind din sensuri contrare. Dar bondarul a avut vreme să-şi schimbe uşor traiectoria şi o ia într-o parte. Sub efectul impactului, nuca îşi schimbă cu totul ruta, în vreme ce bondarul, cu aripile mototolite, cade în vrie la pământ.
În aparatul de zbor e o nebunie generală. Mai rău ca la un cutremur de pământ. Nuca aterizează, în cele din urmă, într-un colţ al grădinii, în iarba înaltă. Mai rulează uşor, apoi se opreşte. Toţi îşi revin puţin câte puţin. Moţ constată că sacul îi e gol. Obiectele din el au zburat în toate direcţiile.
— Acum trebuie să-mi refac sacul! suspină.
— Să iei mai puţine chestii cu tine, ţi-am spus de o mie de ori, îl apostrofează Selena.
Artur oftează, bucuros că-i viu şi nevătămat.
— Spune-mi, călătoriile voastre-s întotdeauna aşa? întreabă ironic.
— Diligenţele lungi sunt mai liniştite, îi răspunde Selena.
— Da?! se miră Artur, mulţumit că a scăpat de ce-a fost mai rău.
Selena priveşte iar prin crăpătură.
— Să aşteptăm să stea ploaia. Vom vedea mai bine.
Bunica e tot la intrare şi priveşte stropitorile automate ce se opresc una după alta. În liniştea ce se lasă, Mami suspină îndelung, disperată că nu şi-a găsit nepotul. Se întoarce, intră în casa goală şi închide uşurel uşa.
— A stat. Putem pleca, propune Selena.
Moţ izbuteşte să-şi aranjeze sacul, în vreme ce sora lui încearcă să deschidă uşa, cam mototolită după accident.
— Blestemat bondar! Ne-a blocat uşa! S-a înţepenit!
Artur dă cu pumnul, dar nimic. Pe partea cealaltă, un vierme de pământ monstruos se apropie de nucă. Dar nu-l interesează fructul, ci mai curând ispititoarele frunze de păpădie, pe care nuca le-a strivit în cale. Viermele trece pe-

alături şi, neîndemânatic, loveşte micuţul mijloc de locomoţie cu unul dintre inelele lui.

— Acu' ce mai e? se îngrijorează Artur.

— Nu ştiu, mărturiseşte Selena. Dar e mai bine să plecăm de aici!

Fetiţa scoate spada fermecată din teacă şi înţeapă nuca dintr-o singură lovitură.

Atinge, în trecere, şi unul dintre inelele viermelui de pământ, care sare în sus. Chiar de ai o sută de fese, nu-i nici o plăcere să-ţi fie împunsă una. E, desigur, un accident, dar el îl ia ca pe un afront personal, îşi strânge inelele unul într-altul, ca un acordeon ce se închide, apoi se desface dintr-un foc. Are un tir puternic şi precis. Nuca zboară la mii de kilometri, care trebuie transformaţi în milimetri. Fireşte, în cabină, sacul lui Moţ explodează iar. Nuca se duce cât colo de-a berbeleacul şi, în cele din urmă, cade într-un pârâiaş ce o duce cu el, ca pe un mic vaporaş. Chiar ca pe o coajă de nucă. Lui Artur îi e rău de la stomac.

— O să-mi fie bine, când are să se oprească, anunţă, gata să vomite.

Apa începe să pătrundă prin crăpături şi prin gaura făcută cu spada. Selena vede şi priveşte la firul de apă ca pe un şarpe veninos.

— Asta-i apă! Artur! E groaznic, luăm apă! strigă înnebunită.

— E înfiorător! exagerează Moţ, agăţat de soră-sa.

— Unde suntem? Artur! Unde suntem? întreabă Selena, cuprinsă de panică.

— Nu ştiu, dar n-o să stăm prea mult aici, răspunde Artur, smulgându-i spada din mâini. O ridică deasupra capului şi loveşte zdravăn în crăpătură. Nuca se deschide pur şi simplu, iar fiecare jumătate a ei începe să plutească pe cont propriu. Selena şi Moţ sunt într-una, Artur, în cealaltă. Proastă afacere pentru Artur, căci se află în cea care fuge. Îi aruncă Selenei un zâmbet forţat.

— Artur! Fă ceva! Ajută-ne!

Pe băieţel îl încearcă un sentiment invers: el e pe cale să lunece în jos şi ar trebui să ceară ajutor. Dar cavalerismul e fără margini.

— Nu te speria! Vă prind eu! strigă în vreme ce apa i-a şi

ajuns la cingătoare. Cunosc bine pârâiaşul, o ia la dreapta. Vă prind eu!

— Un pârâiaş?! exclamă Selena, întrebându-se dacă, nu cumva, Artur îşi bate joc de ea.

— Sosesc! strigă puştiul la plecare.

Se aruncă în apă şi ajunge, ca vai de el, la malul fluviului.

— Băiatul ăsta-i cu adevărat nebun, observă Moţ, văzându-şi prietenul cum înoată.

Artur izbuteşte să urce pe mal şi dispare pe loc printre ierburile înalte.

Selena şi fratele ei se strâng unul într-altul, luptând cu frica.

— Nu vreau să mor, se smiorcăie Moţ, cu voce tremurătoare.

— Ne descurcăm noi, stai blând, răspunde Selena, mângâindu-1 pe cap.

— Crezi că ne-a părăsit? întreabă fratele ei.

— Nu cunosc oamenii atât de bine încât să-ţi pot răspunde, dar, după cât de puţin îl cunosc... sunt mari şanse s-o facă!

— Nu mai spune! strigă prinţul înspăimântat.

— Doar... dacă nu-i îndrăgostit, adaugă Selena o ipoteză ce nu-i pare probabilă.

Artur aleargă gata să-şi de duhul, săltând peste crengi, călcând iarba la pământ, ocolind insectele. Nimic nu-i rezistă, nici chiar un furnicar, de care trece ca şi cum ar face aşa ceva în fiecare weekend.

Moţ îşi strânge şi mai tare sora la piept.

— Doamne! Fă ca Artur să fie îndrăgostit de sora mea, care-i atât de drăguţă! Te rog!

Artur fuge ca nebunul, ca orbul, de parcă de asta i-ar atârna viaţa. Nu încape îndoială, băieţelul e îndrăgostit. Se smulge din jungla în miniatură şi sare pe neaşteptate pe creasta malului. Jumătatea de nucă şi echipajul ei apar la capătul unei meandre. Moţ îl zăreşte şi-l arată cu degetul.

— Selena!! E îndrăgostit! zbiară vesel.

— Să nu ne ambalăm, îl tempereează prinţesa.

Din fericire, Artur n-a auzit nimic. Aleargă în josul pârâului, îşi ia avânt de pe o piatră şi se aruncă în aer.

O săritură demnă de un campion mondial, ce merită să fie arătată cu încetinitorul la telejurnalul de seară. În ce priveşte aterizarea, ea va sfârşi cu zapping. Căci, din nefericire, Artur

cade lat pe fundul nucii, răsturnându-şi tovarăşii precum mingea popicele!

— Iertaţi-mă, spune, frecându-şi capul.

— Iubirea dă aripi, şuşoteşte Moţ, frecându-şi spatele.

— Vedeţi? Nu v-am părăsit, spune Artur, aproape mândru.

— Super! În loc să murim în doi, o să murim în trei, aruncă prinţesa.

— Nimeni n-o să moară, Selena! Doar nu v-o fi frică de acest mic pârâiaş, se miră Artur.

— Dar nu-i deloc un mic pârâiaş, Artur! E un fluviu furios, iar acolo, la capătul lui, sunt Cascadele Diavolului! strigă prinţesa.

Artur priveşte în josul pârâului. E adevărat că răzbate până la el un vuiet ca din iad. Umezeala creşte. Procentul de sută la sută umezeală nu-i departe.

— Nu ştiam că aşa se cheamă, bâiguie puştiul.

Cascadele vuiesc tot mai tare şi încep să se zărească. Sunt monstruoase şi-şi merită numele. Sunt atât de mari, că, pe lângă ele, Niagara ar putea trece drept o pipetă. Artur s-a oprit. Dar nuca nu.

— Ei bine! Ai vreo idee înainte să mori? întreabă Selena dându-i un cot.

Artur se trezeşte dintr-odată. Priveşte jur împrejur şi se gândeşte. Un trunchi de copac e răsturnat peste pârâu, chiar înainte de cascade.

— N-ai, oare, vreo frânghie în briceagul tău cu trei sute de funcţii? îl întreabă pe Moţ.

— Uite că nu! E un model redus!

Artur o priveşte pe Selena din cap până-n picioare, se uită mai ales la decolteu.

— Am o idee! Stai aşa, spune Artur, începând să-i deschidă corsetul.

— Sigur e îndrăgostit, e de părere micul prinţ.

Selena îi dă o palmă zdravănă peste mână lui Artur.

— Chiar dacă murim, să nu crezi că ţi-e îngăduit totul! exclamă demnă.

— Dar nu, nici vorbă! Nu-i ce crezi tu! protestează Artur, pe care încurcătura îl stânjeneşte. Am nevoie de şiret, ca să fac o frânghie. Ca să urcăm pe trunchiul de copac. E singura noastră şansă.

Selena şovăie, apoi acceptă. Artur trage de şiret şi-l scoate pe tot. Selena se vede obligată să-şi încrucişeze braţele peste corset, dacă nu vrea să rămână cu el în vânt. Nu are prea multe de arătat la vârsta ei, dar e o chestiune de educaţie: prinţesele nu fac topless.

Artur ia din nou spada fermecată şi-şi leagă repede şiretul în jurul mâinii.

— Moţ primul, Selena a doua! Repede, n-avem decât câteva secunde, anunţă el, fluturând spada.

— Eşti sigur că ştii ce faci? se nelinişteşte Selena.

— Eeee... E mai greu decât cu săgeţelele, răspunde puştiul, ţintind spre copac.

Se pregăteşte să lovească şi aruncă spada din răsputeri.

Lama ei taie aerul, urmată de firul Ariadnei. Ai zice că-i o rachetă. Spada se înfige drept în inima copacului.

— Yes! exclamă Artur fluturându-şi braţul în semn de victorie.

Cei doi tovarăşi îl privesc, înspăimântaţi de gimnastica lui destul de primitivă. Nuca ajunge iute pe verticală copacului.

— Fii pregătit, Moţ, ţipă Artur.

Nici nu prinde bine firul, că Moţ i-a şi ajuns deasupra capului şi sare în sus ca maimuţa. Artur se cramponează cât poate mai bine în coajă, căci nuca abia aşteaptă sa plece. Moţ escaladează trunchiul şi cade pe pământ în patru labe.

— E rândul tău, Selena! urlă băieţelul, încercând să acopere vacarmul asurzitor. Dar mica prinţesă nu reacţionează nicicum. Stă pur şi simplu stană de piatra, parcă vrăjită de apa ce fierbe şi nu vrea decât s-o poarte cu ea. Selena! Dă-i bătaie! Nu pot rezista prea mult! strigă Artur, cu mâinile strânse pe liană şi cu picioarele înfipte în nucă.

În cele din urmă, Selena îşi ia inima în dinţi, dar încă îşi mai ţine strâns corsetul cu mâinile. Începe urcuşul şi pune, în trecere, talpa piciorului pe chipul puştiului.

— Foarte bine! Hai, Felena! spune Artur, schimonosindu-se sub condur.

Selena ajunge sus şi se sprijină de spada culcată la pământ. Artur e gata-gata să-şi piardă puterile, scapă coaja, care se depărtează în graba mare. Lui Artur, pe care apele îl izbesc de colo până dincolo, îi e tot mai greu să escaladeze frânghia. Nuca se prăvăleşte în Cascadele Diavolului, dând astfel de înţeles ce-

ar fi putut păţi băieţelul şi tovarăşii lui de călătorie. Selena urcă pe trunchiul de copac şi ajunge cu mare grijă pe pământ.

Artur îşi adună ultimele puteri, apoi urcă şi el pe trunchi. Sfârşit, rămâne o clipă în genunchi pe pământ şi-şi trage sufletul. Selena s-a dus. Stă la capătul unei crengi, chiar deasupra unui lăcuşor nespus de liniştit. Nici Moţ nu-i prea departe, tocmai îşi usucă poalele cămăşii. Artur ia spada înfiptă în trunchiul de copac şi se îndreaptă spre fetiţă.

— Merge? o întreabă Artur.

— O să meargă şi mai bine când o să-mi recapăt şiretul, îi răspunde ea, tot cu mâinile pe piept.

Artur îşi răsuceşte spada şi începe să desfacă şiretul cu care-i legată.

— Ce mai, asta mi-a fost spaima vieţii, mărturiseşte Moţ, peste poate de mulţumit că-i iar pe pământ.

Selena înalţă din umeri, nedând parcă importanţă aventurii.

— Da, sigur. Să nu exagerăm, nu-i decât apă totuşi, spune cu vădită răutate. Ca pentru a o pedepsi, cerul hotărăşte să rupă creanga, iar prinţesa cade în lac.

— Artur, ajutor! Nu ştiu să înot, zbiară înnebunită, dând din mâini ca un puişor neajutorat.

Artur nu dă ascultare decât inimii şi curajului. O ia la goană în lungul crengii şi plonjează magnific, cu capul înainte. Din nenorocire, apa nu-i adâncă, şi eroul se loveşte la cap.

— Ce mai, e tare îndrăgostit, murmură Moţ, căruia îi pare rău de prietenul său.

Artur se ridică, ţinându-se de cap. Apa îi ajunge până la genunchi. Prinţesa continuă să se zbată.

— Dar, Selena... Nu-i apă, uită-te! Te poţi descurca.

Fetiţa se mai linişteşte şi-şi dă seama că, într-adevăr, ajunge cu picioarele pe fundul apei. Şovăie o clipă, dar, în cele din urmă, se ridică, iar apa îi ajunge până la pulpe.

— Ei... Nu-i decât apă, aruncă Moţ, gata mereu să râdă de ea.

— Pot să-mi primesc şiretul?! insistă Selena, cât se poate de supărată.

I-l smulge din mâini, apoi se întoarce cu spatele, să nu fie văzută.

— Azi e totuşi a doua oară când îţi salvează viaţa, îi spune Moţ, mereu gata să pună paie pe foc.

— N-a făcut decât ce-ar face orice cavaler în locul lui, replică prinţesa, pe care răutatea n-o părăseşte.

— Poate totuşi... Cred că merită un mulţumesc, insistă Moţ.

Artur îi face semn s-o lase baltă. Aşa-i e firea! mulţumirile îl stânjenesc. Dar Moţ insistă. Adoră să-şi tachineze surioara, ori de câte ori ea greşeşte. Selena îşi înnoadă în cele din urmă şiretul, apoi se îndreaptă spre Artur, care s-a intimidat. Se opreşte în faţa salvatorului şi-i smulge spada din mâini.

— Mulţumesc, spune sec, înainte de a trece prin faţa lui, mai departe.

Moţ zâmbeşte şi dă din umeri.

— Aşa-s prinţesele, îi spune lui Artur, mai pierdut printre meandrele purtării fetiţelor decât în apele fluviului înfuriat.

Capitolul 14

Mami deschide uşa de la intrare, lăsându-i să intre pe cei doi poliţişti care o vizitează. Sunt în uniformă şi-şi ţin politicos şepcile în mâini.

— Acum trei ani mi-a dispărut soţul, iar acum, nepotul... N-am să pot supravieţui atâtor nenorociri, mărturiseşte bunica, mototolind în mână batista cu dantelă.

— Linişţiţi-vă, doamnă Suchot, spune poliţistul, amabil ca întotdeauna. Mai mult ca sigur a şters-o un pic. Trebuie că l-au impresionat toate întâmplările din ultimul timp. Cu siguranţă că nu poate fi departe, spune privind hăt în zare, când ar fi fost suficient să se aplece peste peluză.

— Vom cerceta locurile, şi-s sigur că-l vom găsi. Puteţi conta pe noi.

În câteva secunde, poliţistul îi aduce aminte de membrii patrulei inventate de Artur, care căutau prin tranşee, mândri ca eroii de telenovelă. Bunica suspină, pe jumătate uşurată.

— Vă mulţumesc, în orice caz...

Poliţiştii salută politicos, îşi pun şepcile şi urcă în maşină. Mami le face un mic semn de adio, iar automobilul părăseşte grădina. Uruitul motorului răsună până pe faţa pământului, făcând să tremure firele de iarbă. La cât e de mic, un minimos trăieşte aşa ceva ca pe un cutremur ce se îndepărtează.

— Asta ce-o mai fi? întreabă Artur neliniştit.

— Oamenii, răspunde Selena, obişnuită.

— Da? murmură Artur, simţindu-se oarecum vinovat. Nu-şi închipuise cât rău poate face zilnic omul cu gesturile lui.

Moţ îşi despătureşte harta udă şi decolorată.

— Hait! Nu se mai vede nimic! Ce ne facem acum??! se nelinişteşte micul prinţ.

Artur ridică nasul spre cer.

— Soarele-i acolo. Rezervorul, la nord. Deci trebuie s-o luăm pe acolo, spune, întinzând braţul şi arătând drumul. Credeţi-mă, adaugă, cu oarecare importanţă. Dă la o parte trei fire de iarbă şi cade într-o gaură colosală. Un adevărat crater. Din fericire, se agaţă de o rădăcină, evitând o cădere de mai bine de o sută de metri, şi urcă în lungul ei, încercând să se cațere pe ghizdul craterului. Şi asta? întreabă puştiul, înnebunit de groapa cu gura larg deschisă.

— Tot oamenii, spune Selena cu tristeţe. De ieri, parcă au

jurat să ne omoare. Au făcut zeci de asemenea gropi, pe tot teritoriul.

Sunt găurile făcute de Artur, în căutarea comorii. Ar vrea să se scuze, dar încă n-are curaj să mărturisească. De partea cealaltă, un furnicar a construit un drum ce coboară în fundul craterului. Fiecare furnică poartă în spate un sac mare, plin cu pământ.

— Trebuie să trudească luni de zile, ca să repare şi sa refacă reţeaua, spune Selena.

— Dacă am şti măcar de ce fac neisprăviţii ăştia gropi peste tot, adaugă Moţ înciudat.

Artur nu se simte prea în largul lui. Tare i-ar mai plăcea să explice că neisprăvitul... e el.

— Nu fi prost, Moţ, oamenii nici nu ştiu că existăm. Nu pot deci să ştie ce pagube ne provoacă, explică Selena, foarte îngăduitoare.

— Le vor afla curând, intervine Artur. Şi asemenea catastrofe nu vor mai fi. Pe cuvânt!

— Mai vedem noi, zice Selena, sceptică din fire, şi adaugă: Tot aşteptând, se lasă seara. Trebuie să găsim un loc de dormit.

Portocala amurgului învăluie tot peisajul în lumina aceleiaşi culori. Doar cerul a luat de la noapte un albastru-închis. Micul grup avansează spre o floare de mac nespus de roşie şi de singură. Moţ scoate cuţitaşul multifuncţional.

— Unde-oi fi pus metalipiciul? se întreabă, pipăind unealta.

Apasă pe un buton, şi se iveşte o flacără imensă. Artur abia de are timp să se-aplece, că flacăra îi şi trece pe lângă cap.

— Hait! exclamă Moţ, în loc de scuze.

Selena îi smulge unealta din mână şi începe să caute în locul lui.

— Dă-mi-1 mie, până la urmă ai să răneşti pe cineva!

— Nu-1 am de prea multă vreme. L-am primit de ziua mea, se scuză micul prinţ.

— Dar câţi ani ai? întreabă Artur.

— Trei sute patruzeci şi şapte. Peste optsprezece, am să fiu major, explică micuţul, foarte vesel.

Lui Artur i s-a aiurit numărătoarea.

Selena apasă pe butonul cel bun, şi un jet de metalipici se prinde de-o petală a florii de mac. Nici Spiderman n-ar fi nimerit mai bine. Ea scoate vârful cuţitaşului şi-l înfige în pământ. Un

mecanism micuţ începe să ruleze firul, acesta trage de petală şi o deschide, ca pe podul mobil al unei fortăreţe. Artur încă nu şi-a isprăvit calculele.

— Şi... Selena? Ea ce vârstă are? întreabă el, doar-doar va înţelege.

— Împlineşte în curând o mie de ani, vârsta raţiunii, răspunde Moţ cu un strop de invidie. Peste două zile e ziua ei!

Artur nu mai pricepe nimic. Şi el, care era aşa de mândru că are zece ani! Petala e acum complet deschisă şi destul de lăsată în jos pentru ca Selena să poată sui şi intra în floare. Fetiţa îşi scoate spada, trage de stamine şi le taie chiar de la bază. Apoi le flutură, până când bulgăraşii galbeni se desfac într-un culcuş moale. Artur o priveşte uimit cum îşi face patul. Selena aruncă tijele staminelor, acum de prisos, şi-i primeşte pe băieţaşii care suie în floare. Încântat, Moţ se aruncă direct în patul de puf galben.

— Sunt mort de oboseală! Noapte bună, spune, şi abia are timp să se întoarcă pe partea cealaltă, că deja doarme dus.

Artur nu-şi crede ochilor. Iată cine n-are nevoie de somniferele bunicii!

— Ce uşor adoarme! se miră.

— E tânăr, explică Selena.

— Trei sute patruzeci şi şapte de ani, nu-i rău!

Selena scoate pufuleţul luminos din sacul fratelui ei.

Îl scutură şi, după ce-1 aprinde, îl lasă să plutească prin floarea de mac.

— Şi tu? Chiar împlineşti o mie de ani peste două zile?

— Da, spune simplu prinţesa, înainte de a tăia firul de metalipici dintr-o singură lovitură de spadă.

Petala se ridică şi închide floarea. Înăuntru totul e catifea, lumină dulce şi romantism. Dac-ar fi Julio Iglesias., Artur ar începe o şansonetă. Selena se întinde un pic şi se lungeşte ca pisica pe covorul moale. Artur e fermecat, ameţit, într-un cuvânt, cam buimac. Se aşază uşurel lângă ea.

Selena nu zice nici pâs, văzându-şi de gândurile ei. „Peste două zile, trebuie să urmez tatălui meu la tron şi, la rândul meu, să veghez asupra poporului minimos, până când copiii mei vor împlini şi ei o mie de ani şi-mi vor urma la tron. Aşa se scurge viaţa în ţara Celor Şapte Ţinuturi”.

O clipă, Artur nu zice nimic. E cam gânditor.

— Dar... Ca să ai copii, îţi trebuie... Un soţ?

— Ştiu. Dar merge, mai am două zile ca să găsesc unul. Noapte bună, spune fetiţa, întorcându-se pe partea cealaltă.

Artur rămâne ca prostul: mai are o sută de întrebări de pus. Se apleacă un pic s-o vadă, dar prinţesa toarce deja. Băieţelul suspină şi se mulţumeşte să se întindă alături de ea, ceea ce, dacă se gândeşte bine, nu-i tocmai rău. Îşi pune mâinile sub ceafă şi lasă un zâmbet frumos să-i lumineze chipul.

Noaptea e prin împrejurimi. Primele stele clipesc. Doar floarea de mac mai luminează în pădurea adormită, ca un far pe un mal nevăzut. Briceagul lui Moţ străluceşte în lumina lunii, aşteptând zorii. O mână se strecoară şi-l ia. Zbârcită. Înfricoşătoare. Criminalul se topeşte în noaptea tot mai neagră.

Mami iese pe treptele de la intrare, ţinând în mână un sfeşnic cu o lumânare. Scrutează noaptea cu ajutorul luminiţei palide, dar împrejurimile-s mute şi n-aduc nici un semn de la Artur. Resemnată, agaţă lampa in cârligul de deasupra intrării şi pleacă în odaie, nefericită.

Primele raze de soare desenează deasupra zării silueta dealurilor înnegurate.

Capitolul 15

Şi în ţinutul minimoşilor se crapă de ziuă, iar o rază aurie mângâie floarea de mac pe creştet. Selena se ridică şi se întinde ca pisicile. Apoi e dintr-un salt jos din pat şi trage câte un picior fiecărui băiat. Amândoi se scoală cu mare greutate, topiţi de somn. Artur are dureri peste tot, în amintirea unei zile pline, dar înspăimântătoare. Selena trage o petală, şi soarele invadează iatacul. Cei doi băieţi se întorc, apărându-se de lumina prea puternică.

— OK! Schimbăm metoda, hotărăşte prinţesa.

Moţ ţâşneşte din floare, lunecând la pământ pe-o petală. Artur îl urmează, şi este catapultat fără nici un soi de menajamente. Selena lunecă şi ea în lungul unei petale, ca pe un tobogan.

— Toată lumea la duş! strigă fetiţa, foarte în formă.

Artur se ridică de parcă ar fi un bătrânel.

— Nu-s prea uşoare trezirile pe la voi, se plânge. Mie Mami a mea îmi aduce în fiecare dimineaţă micul dejun la pat.

— La noi, doar regii-s serviţi la pat. Tu nu eşti încă rege, după câte ştiu.

Artur se înroşeşte, de parcă ar fi zis „da” fără să-şi dea seama. Să fie rege e visul lui cel mai tainic. Dar nu pentru putere sau alte privilegii, cu care n-are ce face, ci pur şi simplu pentru fericirea de a fi soţul celei care, peste două zile, va fi regină.

— Nu te plânge, strigă Moţ. Pe mine mă trezeşte cu şuturi de două sute de ani!

Selena se aşază sub o picătură ce stă agăţată în vârful unei buruieni. Ia unul dintre spinii cu care-şi ţine strâns părul şi o înfige în ea: izbucneşte un firicel de apă. Selena îl prinde în mâini şi se spală. Artur se distrează, cu ochii pe ea. Ce schimbare faţă de eternul duş cu perdea moale! Zăreşte altă picătură, ceva mai mare, în vârful unei frunze, Şi se pune sub ea.

— N-ar trebui să stai sub ea, îl sfătuieşte prinţesa.

— Da' de ce? întreabă el mirat.

— E gata-gata să... spune fetiţa, înainte ca picătura să pice drept în capul lui Artur.

Iată-1 deci blocat sub uriaşa perlă de jeleu din care nu mai poate ieşi. Zici că-i o muscă prinsă în crema caramel. Moţ moare

de râs.

— Te-ai lăsat înhăţat ca începătorii! spune micul prinţ, continuând să se prăpădească de râs.

— În loc să râzi ca prostul, mai bine ajută-mă! Nu mă pot mişca! zbiară Artur.

— Acuma vin! urlă Moţ, şi profită, ca să sară cu picioarele lipite în picătură, jucându-se de-a trambulina.

Sare vesel şi fredonează un cântecel foarte popular printre minimoşi:

O mică picătură, ce cade dimineaţa s-a tot rostogolit, ca să-şi înece greaţa,

Dar nimeni n-o ascultă, de parcă-ar fi un câine, şi-atunci o ia la vale, ţipând la toţi: pe mâine.

Selena nu-1 lasă să cânte decât o strofă. Scoate spada şi loveşte în picătură, iar aceasta face „poc”. Moţ cade călare pe Artur. Amândoi s-au udat pentru toată ziua.

— Mamă, ce foame mi-e! Ţie nu? întreabă Moţ, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic.

— Mâncăm mai târziu, îi taie Selena calea şi vorba, potrivindu-şi spada.

Minimosul ia sacul şi-şi caută briceguţul aruncat de surioara lui.

— Cuţitaşul meu?! A dispărut?! se sperie. Selena?! Mi-au furat cuţitaşul.

— În fine, o veste bună! Aşa n-ai să mai răneşti pe nimeni, îi replică surioara de departe.

Micul prinţ e furios, dar se resemnează şi-şi ajunge tovarăşii din urmă.

Mami vine în uşa casei. Soarele o învăluie în lumina-i strălucitoare, dar ce folos, n-are nici un semn de viaţă de la Artur. Nici sticlele de lapte nu-s acolo. În locul lor e un bileţel. Îl ia şi citeşte: „Stimată doamnă, ne sunteţi datoare şi nu vă mai livrăm nimic până nu plătiţi. Al dumneavoastră, Emil Johnson, directorul Companiei David-Milk”.

Pe bunica o pufneşte râsul, de parcă n-ar surprinde-o deloc semnătura ticăloşiei. Resemnată, ia sfeşnicul cu lumânarea topită de tot şi intră în casă.

Moţ ia alt bulgăraş roşu şi-l înghite. Ce mai, micuţului îi e foame! Artur ia şi el unul, şi-l priveşte cam sceptic.

— E mâncarea mea preferată, precizează prinţul, cu gura

plină.

E mai curând dulce şi cam acru; se topeşte pe limbă ca biscuiţii cu unt. Artur e cucerit şi muşcă din nou.

— Mmmm! E tare bun, mărturiseşte cu gura plină. Ce e, mai precis?

— Ouă de libelulă, îi spune Moţ.

Artur se blochează, se sufocă şi scuipă totul, dezgustat.

Moţ chicoteşte şi se serveşte iar.

— Veniţi să vedeţi! urlă Selena de departe, din capătul unui drumeag.

Artur se duce spre ea, încercând să se şteargă cât poate mai bine. Moţ ia o funie şi-l urmează. Selena stă pe malul unui imens canal săpat de mâna omului. Aici sunt plantate, pe verticală şi la distanţe regulate, monstruoase burlane cu dungi albe şi roşii. Artur e uimit de oroarea... fabricată chiar de el. Fiindcă acesta-i canalul lui de irigaţii, jalonat de paie. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că, văzută de jos, lucrarea lui poate fi aşa urâtă.

— Ce oroare! strigă Moţ. Oamenii sunt într-adevăr nebuni!

— E adevărat, văzut de aici, nu-i prea frumos, acceptă Artur, încurcat.

— Are cineva idee la ce-i bun? întreabă Selena scârbită.

Artur se simte obligat să dea explicaţii, micşorând astfel prejudiciul.

— E un sistem de irigaţii, ce serveşte la transportarea apei.

— Apă? Alta?! ţipă Moţ. În această poveste vom sfârşi înecaţi cu toţii!

— Îmi pare rău, nu ştiam, se scuză Artur, într-adevăr stânjenit.

— Vrei să zici că tu ai construit oroarea asta? se sperie micul prinţ, arătându-şi dezgustul.

— Păi... da, dar am făcut-o ca să ud ridichile plantate aici.

— Aha! Adică mai şi mănânci chestii infecte?! Oamenii-s cu adevărat nebuni!

Selena şi-a păstrat calmul. Priveşte indiferentă construcţia.

— Să sperăm totuşi că n-o să-ţi cadă invenţia în mâinile lui M.; îmi şi închipui ce-ar putea face cu ea!

Artur a îngheţat. Din pricina spuselor Selenei, dar şi a celor zărite în spatele ei.

— Prea târziu, zice Moţ, care zăreşte acelaşi lucru.

Selena se întoarce şi vede cum un grup de seizi vine spre capătul canalului. Unii călăresc ţânţari, alţii merg pe jos şi taie paiele chiar de la faţa pământului, despicându-le. Astfel, paiele cad la pământ, se duc de-a dura până la pârâul din canal şi lunecă pe cursul apei, cum coboară trunchiurile tăiate pe râuri. Eroii noştri s-au pitit într-un tufiş, urmărind mişcarea.

— Mă întreb ce vor face cu paiele mele?! şopteşte Artur.

— Dacă ne scapă de ele, cred că fac ceva bun, sare Moţ.

Selena îi dă una peste cap.

— Gândeşte înainte să spui tâmpenii! Ei ştiu că minimoşii nu suportă apa şi tocmai au găsit cum s-o ducă..., unde vor. Privirea i se întunecă, de parcă gândurile negre i-ar ieşi din adâncul ochilor. Şi unde crezi c-o s-o ducă? întreabă ea, deşi ştie răspunsul.

Un seid taie alt pai, care cade cu un zgomot înspăimântător.

— În sat la noi! înţelege Moţ. Dar e oribil! O să murim înecaţi! Şi totul din pricina invenţiei lui Artur?!

Băieţelul se simte atât de vinovat, că nici nu mai respiră. O chingă îi strânge stomacul. Se ridică dintr-un salt, cu ochii în lacrimi, şi se duce spre pârâu.

— Unde-ai plecat? şuşoteşte Selena, ca să n-o audă seizii.

— Să-mi repar greşelile, spune Artur foarte demn. Dacă ai dreptate, seizii duc paiele până la Necropolis. Şi eu mă duc cu ele!

Iese din desiş şi se aruncă în paiele abia tăiate. Seizii n-au văzut nimic, prea ocupaţi cu planurile lor murdare. Artur le face semn cu mâna tovarăşilor lui să-l urmeze.

— Băiatul ăsta-i de-a dreptul nebun, constată Moţ.

— E nebun, dar are dreptate. Vrând-nevrând, paiele ajung în Cetatea Interzisă... Şi noi cu ele, adaugă Selena sărind din ascunziş şi aruncându-se, la rândul ei, în paie.

Seizii tot n-au văzut nimic, dar munca îi aduce tot mai aproape de minimoşi. Moţ oftează văzând că nu prea are de ales.

— Totuşi, mi-ar putea cere şi mie părerea din când în rând, se supără şi o ia la goană, încercând să-i prindă din urmă.

Seizii ajung chiar la paiul ocupat de fugari şi-l împing cu lovituri de picior până la pârâu. Ajuns pe apă, paiul începe să lunece. În interiorul lui, eroii se sucesc în toate părţile, cuprinşi de panică.

— Mi-e lehamite de asemenea mijloace de transport. Mi-am făcut praf spinarea, se vaită Moţ.

— Mai bine dă-mi mufmufii tăi şi nu te mai smiorcăi! porunceşte sora lui.

— Dacă vrei să mi-i bagi in gură, nici vorbă!

— Dă-mi-i! urlă prinţesa, autoritară.

Moţ bombăne, scoate mufmufii şi-i întinde surorii lui.

— O să astupăm capetele, explică Selena, aruncând câte unul în fiecare parte. Şi acum, pastilele! Repede!

Moţ îşi ia tubul de suflat şi bagă în el o pastiluţă albă. Suflă spre un mufmuf, acesta se umflă pe loc, se întăreşte şi devine violet. Face la fel şi spre celălalt, astfel că paiul e total izolat de exterior şi ermetic închis. Selena îşi freacă mâinile.

— Aşa nu mai riscăm să luăm apă!

— Şi putem călători liniştiţi, adaugă Moţ, întinzându-se în golul paiului.

Dar voiajul nu va fi prea multă vreme liniştii. Pârâiaşul se întâlneşte cu un râu mai important, ce creşte văzând cu ochii.

— Ce ciudat e zgomotul ăsta surd care creşte, nu? întreabă Artur.

Selena ciuleşte urechile. E, într-adevăr, un vuiet; ca o vibraţie groasă.

— Tu, care ştii totul, nu ştii şi unde duce râul? îl întreabă Selena pe Artur.

— Nu prea, dar toate râurile se întâlnesc, mai devreme sau mai târziu, în acelaşi loc, adică...

Artur pricepe treptat ce-i pe cale să spună.

— Cascadele Diavolului! urlă la unison eroii, speriaţi de moarte.

Voiajul de plăcere s-a sfârşit. Primele paie tremură deja în cascada fără fund.

— Tu ai mereu idei bune, nu?! îl apostrofează Selena pe Artur.

— Nu mă gândisem că...

— Ei bine, data viitoare, gândeşte înainte de a acţiona! zbiară fetiţa. Moţ?! Găseşte ceva, trebuie să ieşim de aici!

— Mă grăbesc, mă grăbesc! răspunde micul prinţ, golind iar sacul plin cu obiecte de prisos.

— Nu înţeleg de ce vă speriaţi, spune Artur. Mufmufii blochează cele două capete. Nu putem păţi nimic! Şi apoi, nu-i

nimic de capul cascadelor! Abia de au un metru!

Paiul e în pragul cataractei monstruoase, înaltă de o mie de metri minimoşi, tremură uşurel şi plonjează în vid.

— Mamă! urlă cei trei, dar uruitul asurzitor al apei în cădere le acoperă rugăciunile.

După un plonjon de câteva secunde lungi ca minutele, paiul se prăbuşeşte într-un vârtej de spumă. Tubul se cufundă, iese, se dă de-a rostogolul şi, purtat de curent, se duce plutind spre un lăcuşor mult mai liniştit.

— Urăsc transportul în comun, se vaită Moţ, aranjându-şi sacul pentru a nu ştiu câta oară.

— Cataractele au trecut. Acum va fi mai linişte, îi asigură Artur.

Paiele se duc către mijlocul lacului, prea paşnic pentru un lac cinstit. O vietate sare cu picioarele strânse drept pe paiul lor, căzând ca o trăsură din cer. Cum paiul e transparent, i se disting urmele picioarelor. Şi văzând cât sunt de oribile, au de ce să se teamă.

— Asta ce-o mai fi? întreabă Moţ, îngheţat de frică pe fundul paiului.

— De unde să ştiu eu? se revoltă Selena.

— Linişte! şuşoteşte Artur. Dacă tăcem, îşi urmează drumul.

Artur are dreptate doar vreo trei clipe. Monstruoasa vietate taie paiul, chiar lângă Selena, care începe să zbiere. Peste tot s-a instalat spaima. Peste tot sunt numai lumini sclipitoare şi zgomote insuportabile. Paiul a fost tăiat chiar lângă micul acordeon de după două treimi din el. Cei trei fug în patru labe spre celălalt capăt, dar fac cale-ntoarsă, speriaţi de saltul făcut de vietate. Ajung în acordeon, lângă apă, în pragul sfârşitului. Vietatea taie iar, chiar de cealaltă parte a acordeonului. Separă astfel micuţa îndoitură unde se ascund cei trei prieteni, singura care pare s-o intereseze. Micuţii sunt terorizaţi. Stau strâns lipiţi unul de celălalt, ca milimulii. Vietatea e tot pe acordeonul dungat. Şi, tot aşa, nu i se văd decât tălpile picioarelor. Dar ceva tot mai e, fiindcă acum i se zăresc şi amprentele genunchilor şi ale mâinilor. Stă în patru labe. În gaura paiului, stă cu capul în jos. Cozile lungi împletite cu scoici, îi atârnă în gol. E un kolomasai. Ai zice că-i un indian în versiune minimoasă. Îşi dă deoparte ochelarii, îi priveşte preţ de-o clipă pe micuţii speriat şi apoi zâmbeşte larg, arătându-şi dinţii albi şi frumoşi

Cum stă cu capul în jos, zâmbetul îi e răsturnat, iar Artur nu-i prea sigur ce vrea.

— Ce faceţi acolo? întreabă kolomasaiul, hlizindu-se.

Selena şovăie dacă să-i răspundă sau nu, mai ales că vede apropiindu-se un ţânţar.

— Dacă dau seizii de noi, nu vom mai avea plăcerea să vă explicăm, îi spune ea fără urmă de umor.

Kolomasaiul a înţeles.

— E vreo problemă? întreabă seidul care tocmai şi-a oprit ţânţarul deasupra restului de pai.

— Nu. Nimic deosebit. Voiam să văd doar dacă nu s-a stricat, răspunde muncitorul indiferent.

— Nu vrem decât tuburile, asta nu, zice seidul, arătând spre acordeon.

— Tocmai bine! Noi tocmai asta vrem. Aşa nu riscăm să ne supărăm, adaugă mucalit muncitorul.

Dar seidul n-are haz, în general.

— Mai repede! Stăpânul aşteaptă, zice seidul, nefăcând risipă de răbdare şi de inteligenţă.

— No problemo! ţipă koloul. Nu mişcaţi, îi şopteşte lui Artur, vin să vă caut! Apoi dispare, sărind din pai în pai.

— Grăbiţi-vă, stăpânul aşteaptă! le strigă koloul tovarăşilor săi, risipiţi pe alte paie de pe lac.

Muncitorii dau zor, se arată bine intenţionaţi, dar nu-s cu inima acolo. Aşa, ca taximetriştii care merg încet tocmai când eşti grăbit. Koloul îndreaptă lungile tuburi cu prăjina spre alt râu. În treacăt, împinge acordeoanele spre mal. Cei trei i-au urmat sfatul şi n-au mişcat. Un soi de macara, întocmită din lemn şi liane, ridică o bucăţică de pai răsucit, aruncând-o într-un coş imens. Acordeonul cade printre alte douăzeci: o adevărată recoltă. Coşul stă prins în cârca unei insecte uriaşe. E un gamul, un soi de scarabeu care ţine la greu, adesea folosit drept catâr, dar şi în expresii populare cum ar fi „încăpăţânat ca gamulul” sau (acesta-i şi cazul nostru) „încărcat ca un gamul”.

— Unde suntem? se îngrijorează Artur.

— În cârca unui gamul. Pentru moment, ne ascund.

— Ne ascund, ca să ne trădeze mai bine, spune Moţ. Cum să ai încredere într-un kolomasai?! Sunt cei mai mari mincinoşi din toate Cele Şapte Ţinuturi la un lot!

— Dacă voia să ne trădeze, o făcea deja, replică Selena cu

bun-simţ. Cred că ne duc într-un loc sigur.

Capitolul 16

O trapă se deschide de-o parte a deluşorului. Gamulul se apleacă, gata să verse coşul de răchită într-o gaură neagră, care seamănă în chip ciudat cu o pubelă.

— E un loc sigur? întreabă Moţ, speriat de ce-o să urmeze.

Într-un haos măreţ, zecile de acordeoane se prăbuşesc în gaura neagră. Nici nu îndrăznim să ne închipuim cum vor ajunge eroii jos. Acordeoanele se duc de-a dura pe podeaua cam sumbră şi, în cele din urmă, se opresc locului. Nimic nu mai mişcă. Tăcerea îşi reîncepe domnia. La fel şi neliniştea.

— A spus să nu ne clintim. Aşa facem, şi aşteptăm să ne caute! spune Selena, autoritară.

Un braţ automat apucă din prima acordeonul şi îl aşază vertical. Imediat, bucata de pai pleacă pe banda rulantă. Prietenii nu mai ştiu cum să stea de zdruncinăturile ce nu le dau răgaz. Braţul mecanic nu se opreşte, dar aliniază toate acordeoanele pe banda ce le poartă mai departe.

Ceva mai încolo, o altă maşină încastrează, ca pe o coroană interioară, câte o bilă luminoasă în mijlocul fiecărui acordeon. Copiii abia reuşesc să ocolească „încoronarea”. Dar încep să priceapă la ce va folosi portocala din mijlocul acordeonului.

Ultimul agregat prinde bucăţile de pai şi le agaţă de-un cablu ce se întinde, lăsând la vedere o ghirlandă minunată, pe care stau înşirate lampioane dungate. Cablul înaintează neîntrerupt, delimitând un ring de dans rotund. E, de fapt, un disc cu viteza treizeci şi trei, pus pe un vechi patefon ce serveşte de bar şi sală de dans. Lumina caldă a lampioanelor creează o atmosferă liniştită, cu siguranţă propice întâlnirilor. Există, de alt fel, măsuţe pregătite tocmai pentru aşa ceva. În dreapta, se pot vedea braţul patefonului, safirul şi DJ-ul. În stânga, barul imens e în plină activitate. Jumătate din clienţi sunt, desigur, seizi din armata regală.

Artur şi prietenii lui cercetează ciudatul bar de noapte din lampion.

— N-am să pot sta prea mult aşa, avertizează Artur extenuat.

— Chiar vrei să cobori? întreabă Selena, semnalând cu vârful nasului un nou grup de seizi, care intră în bar.

— Mai rezist un picuţ, zice Artur, gândindu-se mai bine.

Kolomasaiul intră pe uşa de serviciu direct pe ringul de

dans. Îl urmează şeful, mai namilă şi mai gătit decât mulţi dreadlocks. Koloul ridică nasul şi priveşte rând pe rând fiecare lampion, în căutarea fugarilor. Sunt uşor de găsit, căci pot fi zăriţi prin tubul diafan, agăţaţi de pereţi în poziţii groteşti.

— Bravo! Puteţi sări! spune koloul zâmbind.

Artur cade imediat pe ring, căci nu se mai poate ţine. Se ridică uşor stânjenit, Selena îi cade în braţe, urmată de Moţ, care se prăbuşeşte, la rându-i, în braţele surorii lui. Artur stă o clipă nemişcat, râzând prosteşte cu cele două colete în braţe. Apoi picioarele îl lasă şi toţi trei cad pe podea.

— Ăştia-s cei trei mercenari pe care seizii îi caută pese tot? întreabă namila, oarecum sceptică.

— Eu... ar trebui să fiu mai treaz, mărturiseşte koloul.

— Ştii că trebuie fumată rădăcina, nu tot copacul?!

— Păi... da, răspunde funcţionarul cam buimac.

— Păi, da, îl îngână şeful. Hai, şterge-o, că mă ocup eu de ei!

Kolomasaiul se retrage cam îndoit, în vreme ce eroii se pun pe picioare. Patronul se schimbă brusc la faţă şi afişează zâmbetul unui vânzător de covoare.

— Prieteni! exclamă, deschizând larg braţele şi arătându-şi dinţii. Fiţi bine-veniţi la JAIMAMBAR-Club!

Un soi de ţânţar rahitic vine şi pune patru pahare pe masă.

— Jack-fire pentru toţi? întreabă şeful, după obicei.

— O, da! Da! Da! se agită Moţ.

— Jack! Toarnă-le!

Ţânţarul îşi cufundă trompa cu patru ramuri direct în paharele noilor clienţi. Un lichid roşu, acidulat, spumos, fumegând ţâşneşte din ea şi, în cele din urmă, ia foc. Patronul suflă în flacără ca-n spuma berii.

— Pentru Cele Şapte Ţinuturi, strigă, toastând cu paharul ridicat.

Fiecare ridică paharul plin. Patronul îl dă duşcă pe-al lui, urmat de Selena şi Moţ. Artur nici nu s-a clintit. Vrea mai întâi să vadă efectul băuturii.

— Ah! Ce bine-mi face, spune Moţ.

— Te curăţă pe dinăuntru, mărturiseşte Selena.

— E băutura preferată a copiilor mei, precizează patronul.

Cei trei se întorc spre Artur, care încă n-a băut. Se simte aproape umilit.

— În cinstea Celor Şapte Ţinuturi! toastează băiatul fără chef. Şi, dintr-o suflare, bea tot paharul până la fund. N-ar fi trebuit. Se face roşu, ca un Bordeaux 1912, pentru că în el era whisky cu sirop de piper tartar. Parcă a înghiţit un vulcan. Scoate aburi de peste tot, ca după douăsprezece ore de saună.

— Într-adevăr, curăţă, spune cu ce i-a mai rămas din glas.

Moţ îşi bagă degetul până în fundul paharului, apoi îl linge.

— Are un uşor iz de măr, precizează Artur, cu vocea ţăndări.

Curând soseşte un grup de seizi. Privesc un pic prin local, de parcă ar căuta ceva sau pe cineva. Selenei îi este frică şi se face mică de tot.

— Nu vă fie teamă, îi îndeamnă patronul, sunt recrutori. Profită de slăbiciunile unor clienţi, ca să-i recruteze în Armata Regală. Cât sunteţi cu mine, nu trebuie să vă fie teamă.

Cei trei se mai liniştesc.

— Cum se face că seizii încă nu v-au subjugat, aşa cum au făcut cu Cele Şapte Ţinuturi? întreabă Selena, cam bănuitoare.

— O, dar e foarte simplu, zice patronul. Producem în proporţie de nouăzeci la sută rădăcini de fumat, şi Armata seidă n-ar putea rezista nici măcar o zi fără ele. Cum suntem singurii care le putem prepara, ne lasă în pace.

Selena e cam sceptică în legătură cu bişniţa.

— De la ce copac sunt rădăcinile?

— Depinde. Tei, muşeţel, verbină... naturale, în orice caz, spune patronul cu un zâmbet care te lasă perplex. Vreţi să încercaţi? propune amabil, ca şarpele care a oferit mărul.

— Nu, mulţumesc, domnule...

— Prietenii îmi spun Max, răspunde, zâmbind cu toţi cei treizeci şi opt de dinţi. Şi voi? Pe voi cum vă cheamă?

— Eu sunt Selena, fiica împăratului Sifrat, al cincisprezecelea cu acest nume, Guvernatorul Primelor Ţinuturi.

— Uau! exclamă patronul, prefăcându-se impresionat. Alteţă, adaugă, aplecându-se şi sărutându-i mâna.

Selena îşi trage mâna, pentru a-şi prezenta tovarăşii.

— El e fratele meu, Moţ. Dar îi poţi spune Moţişor.

Artur a băut destul ca să se poată prezenta singur.

— Iar eu sunt Artur! De la Artur de acasă! De ce mi-aţi tăiat toate paiele? întreabă apoi direct, atât cât îi îngăduie alcoolul.

— Asta-i bişniţa! Seizii ne-au cerut să le curăţăm şi să li le

trimitem pe Râul Negru, care duce direct la Necropolis.

Auzind vestea, cei trei se ridică plini de speranţă.

— Acolo trebuie să ajungem şi noi! Ne poţi ajuta? întreabă prinţesa fără ocolişuri.

— Ei! încetişor, Alteţă! Nu-i uşor de ajuns la Necropolis. Dar de ce să mergeţi în asemenea loc? întreabă patronul.

— Ca să-l nimicim noi pe M., nu el pe noi, mărturiseşte Selena.

— Doar atât? spune Max, oarecum surprins.

— Doar atât! replică Selena, mai serioasă ca nicicând. Max are de ce să se teamă.

— Şi de ce vrea M. să vă nimicească? întreabă patronul, curios din fire.

— E o poveste lungă, îl asigură prinţesa. Să spunem că eu trebuie să mă mărit în două zile şi să-i urmez tatălui meu la tron, iar M. Blestematul nu-i de aceeaşi părere. Ştie că, de cum ajung la putere, n-o să ne mai poată invada ţara. Aşa sună prezicerea.

Max pare interesat mai ales de prima parte, cea privitoare la căsătorie.

— Şi... cum îl cheamă pe fericitul ales?

— Habar n-am. Nu l-am ales încă, răspunde prinţesa, cu nasul pe sus.

Max îşi simte norocul pe-aproape şi-i trimite un zâmbet prea mare ca să fie sincer. Artur simte mişcarea (şi alcoolul).

— Ei, asta-i! Uşurel, amice, spune, împingându-1 cu mâna. Suntem aici într-o misiune neîncheiată încă!

— Dar înainte de plecare meritaţi ceva reconfortant! Jack?! Încă un rând! Al meu, propune patronul, spre marea bucurie a lui Moţ.

În vreme ce chelnerul le umple paharele, Max se duce la DJ-ul instalat lângă braţul patefonului.

— Fulg-de-Nea?! Roteşte barul, îi cere cam grăbit.

Pe loc, DJ-ul se apleacă în spatele patefonului şi-i trezeşte pe cei doi kolomasai care aţipiseră pe rădăcina lor de fumat.

— Hai, băieţi, în picioare! Pregătiţi sosul! strigă.

Cei doi fumători se ridică leneş şi se întind ca aluatul moale. Se apropie de o enormă baterie de un volt şi jumătate şi o duc de-a rostogolul la locul ei. De cum începe să funcţioneze, deasupra ringului se aprind lumini. Discul cu viteza treizeci şi trei se pune molcom în mişcare, iar Fulg-de-Nea împinge safirul

până la cântecul ales. Se simte apropierea sfertului de oră american. Max se apleacă spre Selena, mai cuceritor ca niciodată.

— Vreţi să-mi acordaţi acest dans? întreabă, politicos ca un gentleman.

Selena zâmbeşte, Artur nu.

— Avem mult de mers, Selena! Ar trebui să plecăm, spune, îngrijorat din pricina concurenţei.

— Cinci minute de distracţie nu fac niciodată rău nimănui, răspunde Selena, acceptând invitaţia, şi de plăcere, dar şi ca să-l tachineze pe Artur.

Max şi Selena se duc pe ringul de dans şi încep un slow.

— Moţ! Nu poţi face nimic? bombăne Artur, gelos ca un milimul.

În loc de răspuns, Moţ mai ia o gură de Jack-fire.

— Ce vrei să fac?! întreabă, râgâind ca o rachetă. Peste două zile împlineşte o mie de ani. E mare de-acum!

Artur e înciudat. Moţ îşi plimbă privirea prin bar şi zăreşte un kolomasai cu un cuţitaş la brâu.

— Dar e briceguţul meu?! exclamă micul prinţ. Mă duc să-i spun doar o vorbă hoţului! Se ridică, bea în treacăt din paharul sorei sale şi se îndreaptă hotărât spre bar.

Artur rămâne singur, disperat, distrus. Brusc, îşi ia paharul şi îl dă pe gât, la rândul lui, aşa, ca să uite mai repede.

Capitolul 17

Max încearcă s-o tragă mai aproape pe Selena, care se opune politicos, ca în jocurile iubirii. Ea îi aruncă o privire lui Artur, a cărui zăpăceală pare să-i facă o mare plăcere: una feminină.

— Ştii, nu va fi uşor de găsit un soţ în doar două zile, explică Max, care a dat drumul maşinii de flecărit. Dar te pot scoate din încurcătură, dacă vrei.

— Eşti drăguţ, dar mă descurc şi singură, răspunde Selena, pe care jocul o distrează.

— Îmi place să fac servicii. Aşa mi-e firea. În plus, ai nimerit la ţanc, acum e destul de linişte: n-am decât cinci soţii!

— Cinci soţii? Ai multă treabă, nu? se îngrijorează Selena, zâmbitoare.

— Sunt foarte harnic, o asigură patronul. Pot munci zi şi noapte, şapte zile din şapte, şi nu obosesc niciodată!

De la masa lui, Artur stă, obosit şi trist, cu ochii pe prinţesa care dansează. Cu altul.

„Oricum, e prea mare pentru mine, îşi spune descurajat. O mie de ani! Şi eu n-am decât zece! Ce să fac cu o babă?!”

Un seid recrutor se pune în faţa lui, nemaiîngăduindu-i s-o vadă pe mica prinţesă.

— Ce face un băiat frumos ca tine cu paharul gol? întreabă seidul cu zâmbetul vânătorului care a simţit un porumbel.

— Păi, mai întâi trebuie să fie gol, ca să vreau să-l umplu, spune Artur, înmuiat de alcool.

Seidul zâmbeşte. Prada-i a lui.

— Ai haz! Foarte bine, îl complimentează seidul. Simt că ne vom înţelege bine amândoi. Face un semn cu braţul în spate, fără să se întoarcă. Jack?! Mai toarnă-ne!

Moţ vine la bar şi-i dă una kololului care i-a furat cuţitaşul; tipul se stropeşte cu Jack-fire.

— Ei?! Ce mai e?! ţipă kolomasaiul, nervos ca melcul fără casă.

— E briceguţul meu! Mi l-ai furat! se răzvrăteşte Moţ, arţăgos ca un pitt-bull. E al meu! L-am primit de ziua mea!

Kolomasaiul întinde braţul şi ţine băieţelul la distanţă.

— Stai blând, arţăgosule! Şi dacă, pur şi simplu, am acelaşi briceguţ cu tine?

— E al meu, sunt sigur! îl recunosc dintr-o mie! Dă-mi-1!

insistă Moţ.

Un seid se apropie înfipt de ei. Se simte gradatul din el.

— E vreo problemă? întreabă ostaşul, cu aer de caporal-şef.

— Nu! Totul e-n ordine! îl asigură kolomasaiul, numai lapte şi miere.

— Nu! Nimic nu e-n ordine, replică Moţ. Mi-a furat briceguţul!

Hoţul zâmbeşte, de parcă ar fi vorba de-o glumă.

— E tare jucăuş puştiul! Daţi-mi voie să vă explic, domnule căpitan.

Ca prin farmec, kolomasaiul a scos cu mare îngâmfare două artificii.

— O rădăcinuţă? propune şmecherul.

Seidul şovăie, dar nu rezistă prea mult. Îşi saltă viziera şi-şi descoperă chipul. E pentru prima oară că se poate zări chipul unui seid, îndeobşte cu casca pe cap, şi imediat pricepem că ne-am fi putut lipsi. Capul îi e cu totul şi cu totul gol. N-are păr, nici sprâncene, nici urechi, nici buze. Chipul îi e aproape rotund şi neted, ca piatra şlefuită de eroziuni seculare. Una pestriţă, roasă de boli. Ochii roşii şi-au pierdut aproape toată energia, ca aceia ce-au văzut prea multe războaie. Pe scurt, nu-i plăcut la vedere. Seidul ia rădăcina şi-o duce la gură. Kolomasaiul scapără un chibrit între degete, ca un adevărat profesionist. Seidul trage încet un fum, apoi zâmbeşte fioros.

Moţ e îngrijorat. Afacerea nu pare a lua o întorsătură favorabilă. Între timp, Max a mai câştigat câţiva centimetri şi s-a mai apropiat puţin de Selena.

— Ce zici de propunerea mea?

— Nu-i rea, dar căsătoria e ceva important şi nu poţi lua hotărârea după cum te taie capul, răspunde Selena, jucăuşă precum mâţa cu şoricelul.

— Tocmai de-aia îţi propun un mic tur de probă. Al manejului, pe socoteala casei. Ai să vezi: încercarea moarte n-are.

Selena râde încetişor, amuzată de atâtea pretenţii. Îi aruncă o privire complice lui Artur, dar el nici n-o vede. Stă cu nasul într-un contract, gata să semneze. Seidul recrutor îi întinde stiloul, iar el priveşte când la paharul dintr-o mână, când la artificiul din cealaltă. Decide să înceapă cu paharul şi, fără urmă de strâmbătură, dă pe gât alt Jack-fire. Pune paharul jos şi

ia stiloul în mâna liberă. Seidul îi strecoară contractul sub instrumentul de scris, ca să-i uşureze munca. Artur se grăbeşte să semneze, dar mâna Selenei îl opreşte.

— Îmi cer iertare, dar... vreau să dansez cu el pentru ultima oară, înainte de a-1 angaja altcineva!

Seidului nu-i prea place chestia, dar Selena îl duce deja pe Artur pe ringul de dans şi se lipeşte de pieptul lui.

— E drăguţ că-mi acorzi acest dans, îi spune Artur, zâmbind fericit.

— Îţi dai seama ce era să semnezi? întreabă Selena, mai supărată ca niciodată.

— Nu, nu prea, dar, de fapt, n-are nici o importanţă, răspunde puştiul, înecat în alcool.

— Aşa vrei să mă cucereşti? Crezi cu adevărat că am să mă mărit cu un bărbat care fumează, bea şi dansează ca un urs?

Artur are nevoie de câteva clipe, dar până la urmă pricepe. Se redresează un pic şi izbuteşte să-şi stăpânească picioarele, pe care abia le controlează. Selena surâde, în cele din urmă, în faţa eforturilor supraomeneşti ale prietenului ei, care luptă cum poate mai bine cu alcoolul.

— E mai bine aşa, acceptă ea.

Mica prinţesă priveşte de la distanţă.

— Îl laşi pe pitic să-ţi fure afacerea? îl întreabă Moţ pe Max, care stă degeaba.

— Un pic de concurenţă n-a făcut niciodată rău nimănui, zice Max surâzând, nu prea îngrijorat.

Artur îşi mai revine puţin. Dansul pare mai romantic, şi el se lansează.

— Tu... tu crezi cu adevărat că... am vreo şansă cu tine? Cu toată diferenţa de vârstă?

Selena pufneşte în râs.

— La noi, anii se numără după cum înfloresc albiliţele, florile regale, ca mine.

— Da? Şi atunci... Eu ce vârstă am?

— Aproape o mie de ani. Ca mine, răspunde prinţesa, amuzată.

Artur îşi umflă un pic pieptul, încântat de brusca-i maturitate. Are poftă să pună o groază de întrebări.

— Şi... înainte... erai o fetiţă, ca mine? Vreau să zic: eu sunt băieţel, dar... O fetiţă ca toate celelalte de la mine din cartier?

— Nu. Eu m-am născut aşa, răspunde Selena, pe care întrebarea o tulbură un pic. Şi n-am ieşit niciodată din Cele Şapte Ţinuturi.

În vocea ei se simte un regret pe care probabil că nu-1 va mărturisi niciodată.

— Mi-ar plăcea să mergi cu mine, cândva... În lumea mea, mărturiseşte băieţelul, deja trist la gândul că o va părăsi într-o zi, chiar dacă peste o mie de ani.

Selena e tot mai stânjenită.

— De ce nu?! răspunde uşor dispreţuitor, minimalizând importanţa intenţiilor lui. Dar, în aşteptare, îţi amintesc că avem de împlinit o misiune... Necropolis!

Cuvântul sună în capul lui Artur cu un efect mai puternic decât al aspirinei.

Seidul recrutor, care şi-a pierdut clientul, se duce la bar, în căutarea altei victime. Trece prin faţa lui Moţ, care încă se mai ceartă cu hoţul şi cu caporalul-şef. Kolomasaiul e în mare vervă, versiunea turist internaţional.

— Şi acolo, pe loc mă poticnesc într-un cuţit înfipt în pământ! Mă gândesc imediat la o cursă, fireşte!

Seidul rânjeşte, cu plămânii plini de fum.

— E bună! pufneşte în râs războinicul, fără să ştie ce apreciază - povestea sau rădăcina din mână.

Moţ suspină deznădăjduit. Nu-şi poate recupera briceguţul pe care seidul îl tot suceşte între degete. Un recrutor pune mâna vesel pe două noi victime, prea ameţite ca să mai poată rezista. Selena îi priveşte plecând. Şi asta îi dă idei.

— Cred că, urmărindu-i pe recrutori, ajungem în mai puţin de două ore la Necropolis.

Artur e de acord şi-şi ia misiunea în serios.

— Ai dreptate! ţipă. Ajungem în mai puţin de două ore. Asta-i datoria noastră, spune, dus de valul patriotic şi de restul de alcool. Cum ajungem, îmi găsesc bunicul, aflu comoara şi, la sfârşit, scot untul din blestematul de Maltazar, de n-o să mă uite în veci!

La auzul numelui, pământul pare să stea în loc. De altfel, Selena a luat discul de-o margine şi a oprit muzica. Vreo douăzeci de seizi se întorc cu încetinitorul spre viitorul cadavru care-a avut năstruşnica idee de a-1 pronunţa. Caporalul-şef îşi îndeasă pe cap casca, iar ea se umple de fum, căci n-a avut

grijă să-şi arunce ţigara.

— Hopa, spune timid Artur, conştient că a sfeclit-o.

— Nu ştiu dacă ai fi un bun prinţ, dar, în aşteptare, eşti, fără îndoială, regele gafelor, îi aruncă Selena, privindu-l cu reproş.

Max îşi regăseşte zâmbetul.

— S-ar zice că atmosfera se încălzeşte. Showtime! îi face un semn prinţesei, care dă drumul discului şi pune piciorul pe safir. Muzica reîncepe. A fost odată în Vest. Seizii se apropie şi înaintează încet spre perechea care dă înapoi.

O să fie mare scandal în salon.

— Artur?! Ai trei secunde să-ţi treacă beţia!

— Da? Bine. Dar... dar cum îţi poate trece beţia în trei secunde?

Selena îi trage o palmă peste faţă. O pleasnă din cele pe care nu vrei să le primeşti zilnic. Artur dă din cap. Îi clănţăne dinţii.

— Mulţumesc... A trecut!

— Cu atât mai bine, spune fetiţa, scoţând spada din teacă.

— Şi eu cu ce mă bat? se sperie băieţelul.

— Tu spui rugăciuni!

Selena se pune în gardă, în vreme ce discul, care încă se mai roteşte, îi face să treacă pe lângă Max şi DJ-ul lui.

— Ei! Puştiule?!

Patronul scoate o spadă şi i-o aruncă lui Artur în trecere.

— Mulţumesc, domnule, spune Artur mirat.

— Hai! Fă-i pe toţi să danseze, îl îndeamnă Max pe DJ, care împinge safirul spre alte striaţii.

Se schimbă filmul. Poveste din cartierul de Vest. Artur ia poziţie lângă Selena, iar seizii se desfăşoară, încercuindu-i pe cei doi. Moţ merge în urma seidului care i-a furat briceguţul şi-l sfătuieşte amabil.

— Dacă apeşi pe 65, iese sabia-laser. E clasic, dar întotdeauna eficient.

— Da? E adevărat? Mulţumesc, micuţule, răspunde seidul, afumat tot. Războinicul apasă pe 65 şi o flacără monstruoasă îi arde casca cu tot ce era în ea, adică nu prea mare lucru. Trupul seidului n-a mişcat, dar capul i s-a făcut cenuşă. Moţ îşi recuperează briceguţul, ce îi rămăsese în mâini.

— Mii de scuze! Am greşit. Poate invers? 56? Moţ acţionează butonul 56, şi din briceag iese sabia-laser, albastră

ca oţelul. Ei, aşa-i mai bine!

La vederea laserului, ceilalţi seizi fug, îngăduindu-i lui Moţ să se apropie de Selena şi de Artur. Acum sunt iar împreună, mai mult la rău decât la bine. Se aşază spate în spate, cu spada înainte, formând un triunghi ameninţător. Deodată, seizii scot vestitul lor strigăt şi începe încăierarea. Prinţesa îşi pune mitenele, apucă de marginea discului şi începe să cânte scratch. Încăierarea e ritmată, mai plăcută decât un breakdance. Selena face pasă după pasă, arătându-şi fără răgaz îndemânarea şi agilitatea. Are graţia şi profesionalismul adevăraţilor cavaleri. Arma lui Moţ e mai uşoară şi o foloseşte ca la popice. Artur are mai puţină experienţă, dar evită destul de vioi loviturile, întinde spada, respingând un asalt, dar seidul îi face arma praf. Max e dezamăgit.

— O! Bietul băiat! Dar cine i-a dat, oare, o spadă atât de proastă?! se întreabă cu prefăcută milă.

Selena se uită la el, iar urâţii încep să mormăie ca urşii. Artur fuge pe ring, făcând slalom printre loviturile ce cad de peste tot. Se ascunde în dosul safirului. Seizii nu izbutesc să prindă zvârluga, care le scapă mereu, şi se năpustesc iar şi iar asupra safirului, care saltă peste striaţii, sincopând melodia ca în cele mai reuşite hip-hop-uri.

— Ce mai, micuţul are ritmul în sânge, spune patronul ca un mare cunoscător.

Trei seizi se ivesc în faţa lui Moţ, înarmaţi şi ei cu săbii-laser.

— Trei contra unu? Nu vă e ruşine? Foarte bine, triplez puterea. Moţ apasă pe butonul ce-i anulează laserul şi scoate un buchet de flori. Frumos, nu? spune stânjenit de greşeală.

Seizii încep să zbiere şi se aruncă asupra micului prinţ, care o ia la goană. Apoi se năpustesc spre masa unde se află deja Artur.

— Spada mea nu mai funcţionează! exclamă Moţ, căutând butonul cel bun.

— Nici a mea, răspunde Artur, arătându-i mânerul ce i-a rămas în mână.

Un seid se apropie de masă şi o taie în două, dintr-o singură lovitură dată cu sabia-laser. Prietenii se rostogolesc pe podea, fiecare pe partea lui.

— A lui chiar funcţionează, spune Artur, tot mai speriat de tensiunea ce creşte.

Moţ se joacă nervos cu briceguţul şi, până la urmă, declanşează o armă. Baioneta. Un tubuleţ minuscul, care fabrică baloane de săpun. O sută pe secundă. În jurul micuţilor fugari se formează la iuţeală un nor, nu prea ameninţător, dar îi face nevăzuţi. Seizii le pierd urma. Simt că înnebunesc şi bat aerul cu spadele, dar nu sparg decât frumoase baloane multicolore. Selena răneşte un seid, apoi îngenunchează, cu spada deasupra capului, încercând să blocheze atacul altui războinic; îi ia rănitului cuţitul din dotare, pe care ostaşul îl poartă pe osul tibiei, şi i-1 înfige în picior. Seidul a înlemnit de durere.

— Ei! Fii atentă! Nu-mi strica discul! strigă patronul contrariat.

Artur iese în patru labe din norul baloanelor de săpun şi nimereşte peste sacul pe care Moţ îl poartă în spate. Cade peste picioarele unui seid. Războinicul îşi ridică spada cu încetinitorul, vrând să savureze clipa.

Artur e pierdut. Prinde câteva bile ce ies din sac şi le aruncă în picioarele seidului, la întâmplare. Ceea ce îl poate salva sau îi poate scurta suferinţele. În ambele cazuri, n-are nimic de pierdut, doar totul de câştigat. Micile bile de sticlă plesnesc la picioarele seidului, care le priveşte un moment, prea tâmp ca să nu fie curios. Un minunat buchet de flori exotice apare, ca prin minune, în mai puţin de o secundă. E mai mare decât seidul!

— O! Flori! Ce frumos! spune soldatul, apropiindu-şi mâinile. Trece prin faţa buchetului şi avansează spre Artur, care dă înapoi şi cade în genunchi. Am să ţi le pun pe mormânt, spune războinicul, agitând spada în văzduh.

Răutatea e oarbă, şi seidul nu vede că, în spatele lui, floarea uriaşă îşi cască gura carnivoră. Floarea cea frumoasă îl rupe cu dinţii, apoi se pune liniştită pe mestecat prima jumătate de seid. A doua aşteaptă nemişcată să devină felul doi. Artur priveşte năucit cum monstrul-floare îşi înghite mâncarea şi râgâie cu zgomot.

— Să-ţi fie de bine! spune băieţaşul, puţin scârbit.

Moţ apasă iar pe buton. Ar trebui să fie cel bun. În jurul lui stau trei războinici, care n-au deloc chef de joacă. Din briceguţ iese un laser cu trei lame. Băieţelul îşi regăseşte zâmbetul şi-şi arată arma cu mândrie. Cei trei seizi se privesc, apoi apasă fiecare pe laserul său, din care iese ceva. O sabie cu şase lame turnante. Moţ înlemneşte.

— E un model nou? întreabă politicos, părând interesat de obiect.

Seidul care-1 înfruntă dă din cap că „da”, şi-l plesneşte zdravăn cu sabia, zburând-o pe-a lui. Briceguţul s-a închis şi cade la pământ, dar un picior îl opreşte: e cizma unui războinic, numărul 48, plină de sânge. Selena prinde discul şi-l opreşte treptat. Ringul-disc se învârte tot mai încet. Lupta se opreşte. Tăcerea îşi salută maestrul.

Întunericitul. Prinţul Tenebrelor. Fiul lui Maltazar. Cei trei copii se strâng unul într-altul. Max pare îngrijorat.

Întunericitul are aerul unui seid, dar e mai impozant, iar armura lui e, categoric, mai înspăimântătoare. E mai bine dotat ca un avion de vânătoare şi în Cele Şapte Ţinuturi nu există armă pe care să n-o aibă deja. Cu excepţia briceguţului pe care încă-şi mai ţine piciorul. Se apleacă încet şi-l ia.

— Ei, Max? Dai mici petreceri fără să-ţi anunţi prietenii? întreabă Întunericitul aşa, în glumă, sucind briceguţul între degete.

— Nimic oficial, îl asigură Max, zâmbind ca să-şi ascundă stânjeneala. O mică partidă improvizată, aşa, ca să atragem clienţi noi.

— Noi? se miră prefăcut seidul. Ia să văd!

Războinicii se duc în cele două laturi ale ringului de dans, lăsându-i la vedere pe cei trei prieteni, strânşi unul într-altul ca niciodată. Pe măsură ce înaintează, Întunericitul o recunoaşte pe prinţesă. Zâmbeşte satisfăcut.

— Prinţesa Selena! Ce surpriză plăcută, spune, venind în faţa ei. Ce face o persoană de rangul tău în asemenea loc şi la ore atât de târzii?

— Am venit să dansăm puţin, răspunde prinţesa cu nobleţe.

Întunericitul prinde replica din zbor.

— Ei bine, atunci să dansăm! spune, pocnind din degete.

Un seid arde o lovitură în braţul patefonului, instalând safirul pe un slow. Întunericitul face o uşoara reverenţă şi-şi oferă braţele.

— Mai bine mor decât să dansez cu tine, spune Selena pur şi simplu, aşa cum apeşi pe buton ca să lansezi bomba atomică.

Neliniştiţi, seizii se desfăşoară în evantai. Întotdeauna se termină cu pagube când e insultat Întunericitul, mai ales de faţă cu toţi. El încheie reverenţa, se ridică şi afişează un zâmbet

machiavelic.

— Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, spune, scoţându-şi spada uriaşă. Vei dansa pe veci! Întunericitul ridică arma, gata să-o facă bucăţi pe Selena.

— Şi tatăl tău?! exclamă prinţesa.

Animăluţul opreşte brusc braţul în aer.

— Ce va zice tatăl tău, M. Blestematul, când ai să-i zici că ai omorât prinţesa, obiectul poftelor lui nepotolite?! Singura persoană care-i poate aduce puterea definitivă, la care visează atât?! Selena a nimerit drept la ţintă. Odrasla o ştie prea bine. Crezi că te va felicita? Sau te va pune pe frigare, ca pe ceilalţi fii? Toţi se cutremură înspăimântaţi. Selena îl domină, iar Întunericitul lasă încetişor arma jos.

— Ai dreptate, Selena. Îţi mulţumesc pentru clarviziune, spune, băgând spada în teacă. E adevărat, moartă nu mai ai nici o valoare... Deci trăieşte! exclamă zâmbind mândru de ideea ce i-a venit.

Dar Max îi citeşte gândurile.

— Selena! Închidem!

DJ-ul a înţeles şi se duce în fundul barului.

— Luaţi-i! urlă brusc Întunericitul, şi treizeci de seizi se aruncă asupra eroilor.

Ca la surf, Artur priveşte cum îl ia valul.

— Avem nevoie de un miracol, spune.

— Moartea nu-i nimic când e vorba de o cauză dreaptă! îl asigură Selena, gata să se sacrifice, ca orice prinţesă. Scoate spada şi începe să zbiere, ca să-şi dea curaj. Atât de tare, încât stinge lumina.

Dacă n-a stins-o chiar ea. Oricum, în beznă domneşte panica. Se aude vuiet de arme, tropot, săbii şi dinţi ce clănţăne şi muşcă. „Asta-i! Sunt aici! Am prins unul! Dă-mi drumul, imbecilule! Iartă-mă, şefu'! Au! Cine m-a muşcat?” Cam aşa se dialoghează în vesela luptă purtată prin beznă.

Max aprinde un chibrit, ce-i luminează chipul de tot râsul. Aprinde un artificiu, probabil pentru a savura mai bine spectacolul. Întunericitul vine sub lumina incandescentă. E nebun de furie, iar lumina roşie nu-1 face nicidecum mai frumos.

— Ce se întâmplă? întreabă scuipând de furie.

— E ora zece. Închidem.

— Cum?! Acum închizi la zece?! se miră Întunericitul furios.

— Nu fac decât să-ţi îndeplinesc poruncile, stăpâne, răspunde Max, devotat ca orice seid.

Întunericitul îşi caută cuvintele, pe care nu le găseşte de furie.

— Redeschide în mod excepţional! urlă, gata să spargă chiar şi cele mai solide timpane.

Max s-a speriat.

— Cool, spune liniştit.

Selena ia plăcuţa de plastic pe care o pusese între cele două baterii şi lumina se reaprinde. În centrul ringului de dans, e o grămadă de seizi. Te-ai crede la rugby, într-un moment prost. Întunericitul se apropie de ei şi fiecare se retrage cum poate. Ultimii cam şifonaţi, dar mândri să-şi arate cei trei prizonieri, turtiţi din cap până-n picioare. Întunericitul se uită la ei, apoi se răsuceşte, parcă în căutarea unei camere ascunse. Nu-i o cameră ascunsă, ci un video-gag. Max rânjeşte în colţul lui.

— Dată naibii micuţa prinţesă!

Întunericitul e gata să explodeze.

— Trebuie să-i găsiţi! urlă fără încetare.

Capitolul 18

Vocea Întunericitului răsună până în subsol, unde au fugit cei trei.

— Aţi auzit strigătul? Într-adevăr, n-are nimic omenesc! exclamă Moţ.

— Sper că Max şi prietenii lui nu vor fi pedepsiţi pentru greşelile noastre, se teme prinţesa.

— Nu-ţi face griji pentru el, o linişteşte Artur. Max e un flecar de primă mână! Sunt sigur că se descurcă!

Selena oftează. Nu-i place să fugă, dar Artur are dreptate.

— Hai! Nu uita că timpul trece şi noi avem o misiune, îi aminteşte băieţelul, trăgând-o de mână.

Selena se lasă trasă, şi cei trei se depărtează.

O vreme merg pe o bordură verde şi reavănă de-a lungul unui nesfârşit zid de beton. Ajung la o graniţă, un soi de placă gigantică de fontă. Cu siguranţă, capacul unei scurgeri. Selena se postează în faţa unei găuri, aşezate pe pământ, chiar în centru. Nu-i prea mare. Abia de poţi cădea în ea. Şi e atrăgătoare ca orice gazoduct.

— Uite. Aici e, spune Selena, înghiţind în gol.

— Ce-i aici? întreabă Artur, nădăjduind să nu priceapă.

— Drumul direct spre Necropolis, explică Selena, uitându-se la gaura fără fund. Aici începe Neştiutul. Nici un minimos nu s-a mai întors din acest oraş de coşmar. Aşa că gândeşte-te bine, înainte de a mă urma, precizează prinţesa.

Cei trei se privesc în tăcere. Fiecare e cu gândul la formidabila aventură prin care tocmai au trecut. Artur o soarbe pe Selena din priviri, ca şi cum ar vedea-o pentru ultima oară. Selena încearcă să nu plângă şi se străduieşte să zâmbească. Ce mult ar vrea să-i spună vorbe dulci, dar asta ar face şi mai grea despărţirea. Artur îi întinde încetişor mâna, peste gaură.

— Aventura mea e legată de a ta, Selena. Viitorul meu e deci alături de tine.

Spatele prinţesei e străbătut de un scurt frison. Ce s-ar mai arunca în braţele lui, dacă protocolul ar îngădui-o. Îşi pune mâna într-a lui. Moţ o pune pe a lui peste ale amândurora. Astfel, cei trei încheie un pact. Vor merge până la capăt împreună, şi la bine, şi la rău.

— Cum vor vrea zeii, spune prinţesa solemnă.

— Cum vor vrea zeii, reiau în cor cei doi băieţi.

Cuprinsă de o mare inspiraţie, Selena se lansează în gaura clisoasă. Moţ se ţine de nas şi se aruncă după sora lui, fără să mai stea pe gânduri. Gaura îl înghite şi pe el. Artur stă o clipă nemişcat, impresionat de puţul ce înghite trupuri, ca o sabie mişcătoare. Apoi trage aer în piept şi sare în gaură cu picioarele strânse.

— Între noi doi, Maltazar! urlă înainte de a se face nevăzut, înghiţit şi el de beznă şi de noroi.

A mai pronunţat o dată numele blestemat. Să sperăm că, de data aceasta, îi va purta noroc.